

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡ. $\frac{32}{363}$

1933

✓ Σύνταγμα δημοκρατίας, δικαιοσύνη, πρόοδος
Μηνιαίο περιοδικό

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΓΟΥΝΕΚΣΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΕΙΛΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΛΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βάτ	πρός Δραχ. 30
40 »	» » 32
60 »	» » 43
75 »	» » 50
100 »	» » 54
150 »	» » 76
200 »	» » 95
300 »	» » 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ.
ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

*Απαντα τὰ ηλεκτρονὰ ὑλικά δι' ἐγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἀρκετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΩ-
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ

*Ιατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελήτης τῆς ἰδιαιτε-
ρας Κλινικῆς τοῦ ἱ. καὶ γρηγοῦ. ἁ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὼς Κε-
φλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 30215

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

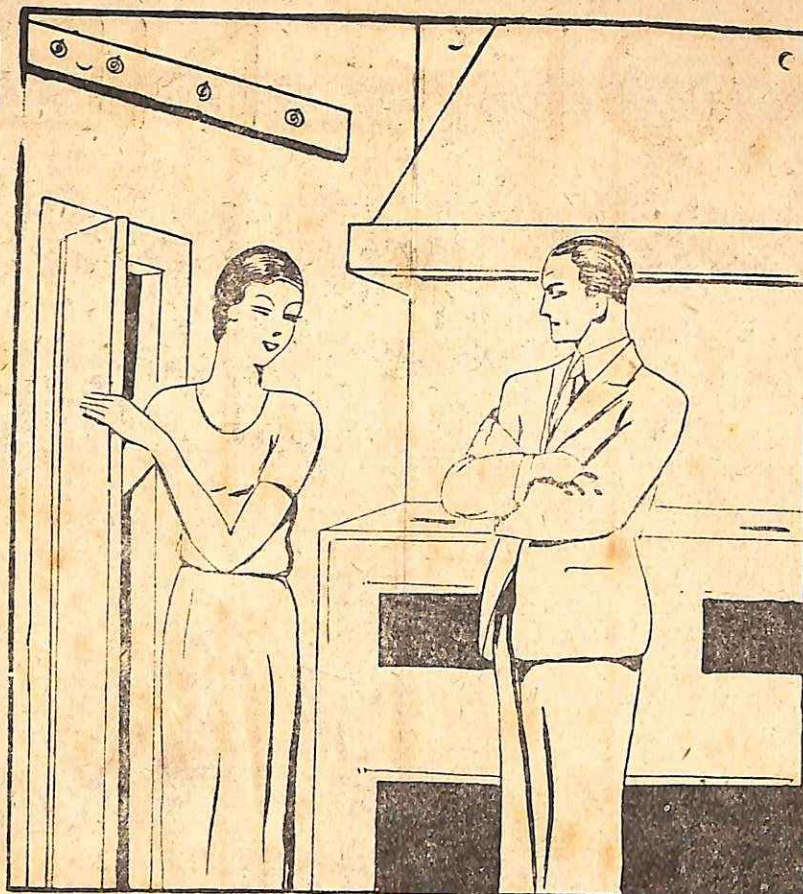
ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά καὶ Γυ-
νακολογικά
Ἀχαρνῶν 149. Ὁραὶ 7-9, 5-6

ΚΡΕΜΑ
ΝΕΟΤΙΝ
Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιρροῆς

Πωλεῖται
εἰς ὅλα τὰ
Φαρμακεία

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε ῥωρα
τὴν μαγειρική μας κουζίνα,
γυναῖκα

— Ἀπρὸς ὅλα: Θὰ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ τοῦ ὅρα τὰ
χρεῖωδά τῆς κουζίνας μας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ
Ε. Αρβανίτης

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξεύτα τοῦ Κατα-
στήματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρὴν ἑλκύνην
μέταξαν καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ ἔχουσιν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙ-
ΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμὸς 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Τὸ συναρπαστικὸ διηγηματάκι
τοῦ Κ. Φαλιάντη, ὑπὸ τὸν τίτλον
"ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΚΟΡΙΤΣΟΥ",
πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας
ὁδὸς Λέγκα 7, ἀντὶ δραχ. 3.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΖΩΝΤΑΝΗ ἢ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

100.000 ΦΡΑΓΚΑ

*Αὐτοὶ γὰρ ἀπὸ ἰατρικῆς θεωρίας τῆς
Βιέννης ὅτι ἡ ἐπιθετικὴ δύναμις καὶ
πρὸς τὰ τρώγη.

Μετάξῳ δέκα γυναικῶν, αἱ ἑννέα ἔ-
χουν ἐπιθετικὴς ἀνεκράς ἐξ ἐλλείψεως
τροφῆς. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπιθε-
τικὴν γυναικὴν ἡ πραγματικὴ εἶνε ὅ-
τι αἱ γυναῖκες δὲν προσέχονται ἐν τῇ ἡ-
λικίᾳ, ἀλλ' ἐξ ἰσχυροφίας τοῦ δέμα-
τος, πράγμα τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὰς συ-
νθιὰς, τὸ ὁποῖον χροῖμα, τοῖς σπασμένους
μὺς τοῦ σώματος νὰ μοιάζουν μὲ γυνή.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Δερματολογίας τῆς
Βιέννης Karl Stejskal ἀνεκάλυψε ὅτι
ἡ ἐπιθετικὴ δύναμις ἔσ' ἀπορροφήση εἰ-
κότως ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν πόρων ὁ-
ρισμένης τροφῆς ἐπὶ τοῦτο παρασκευα-
σμένης, τὰς ὁποίας τὸ αἷμα θὰ ἀρροει-
ώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ νέαν ἰσχυρὴν
ζωντανήν, ἡμεῖς καὶ σφύζοντες. Αἱ
καλύτεραι καὶ πλέον ὁρεκτικαὶ τῶν τρο-
φῶν διὰ τὸ δέμα ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε
τὸ ἐλαιόλαδον καὶ ἡ φρέσκη χορδή συν-
δυασμένα μὲ φρούτα ἐκχυλίσματα καὶ
γαλλοπαιὰ χορδῶν αἰγῶν.

Ἐγγυώμεθα μὲ 100.000 φράγκα ὅτι
ἡ χορδή Tokalon παρέχει τὰ στατικά
ταῦτα, τὰ ὅποια οἱ διάσημοι ἰατροὶ ἀνα-
γνωρίζουν ὡς ἀπαραίτητα διὰ τὴν
ἡ ἐπιθετικὴν σὰς δραστηρίαν, σφικτὴν, γε-
μίστην ζωὴν καὶ νεότητα.

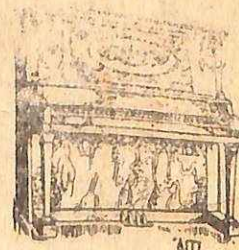
Ἡ ἐπισημονικὴς ταῦτα αὐτὴ τροφή
ἂν ἀναζωογονήσῃ καὶ ἂν ἀνανεώσῃ θαν-
μασίως τὴν ἐπιθετικὴν σὰς εἰς μίαν νε-
αν. Ἡ συνεχὴς χορδὴ τῆς θὰ καὶ καὶ
τὸ πρόσωπόν σας τόσο διαγυγνέ, τόσο
λείον, τόσο φρέσκο, ὅπως ἐνὸς bébé.
Αἱ γυναῖκες ἐξαρτῶνται σὺντομα. Καὶ
μάλιστα εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν περικο-
σεων, τοῖς κατεβεβλημένοις μὺς, τὰ μα-
ρμαμένα χροῖματα διαδέχεται μὴ ἐκπλη-
ρωτὴ ὥρα ὥρα.

Μεταχειρισθῆτε τὴν χορδήν Tokalon,
χορδὴν ὡς τὸ θρόνον καὶ χροῖματι
λευκοῦ τὸ πρῶτον, ἐν συνδιασμῷ μὲ τὴν
ποῦδρα Tokalon.

Ἐν περιπτώσει μὴ βελτιωτικῶν ἀπο-
τελεσμάτων, σὰς ἐπιστρέφομεν τὰ χορ-
δά σας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ ἀρωματοποιεῖα
καὶ καλὰ φαρμακεία.
Γεν. Ἀμτ. «Tokalon» Πραξ τέλους 42.

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται
ἐπισκευάζονται
καὶ πάντα μὲ
εὐκολίαν πλη-
ρωμῆς.

Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ

καὶ

Ν. ΑΝΔΡΕΑΝ

Βραβεύοντες ὑπὸ τῶν
Rubinstein & Schnabel.
Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται πᾶ-
να ἐπὶ προμήθεια. Ἀκαδημίας 58.
ΔΙΤΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Τζέαν Κοζουφοντ, ἡ «στάρ» ποὺ ἔχει τὰ πλεῖστα σαγηνευτικὰ μάτια καὶ τὸ πλεῖστο ἐκφραστικὸ στόμα τοῦ Χόλλυγουντ.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΟΥ "ΑΣΤΡΟΥ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ,"

Το μοιχείο ταξίδι του "Αμερικανικού «Ντουμάρου»". Ένα φορτίο μπενζίνας κι' ερημητικών ύλων από τη Χονολουλού. Η πάλι του «Ντουμάρου» με τη θύελλα και τους κεραυνούς. Ένα πυροτέχνημα μέσα στο ζοφερό σκοτάδι του Ωκεανού. Δραματικές περιπέτειες των ναυαγών. κλπ. κλπ.

ΑΤΑ την εποχή του μεγάλου πολέμου τα υποβρύχια, όπως ξέρουμε, ποκαλοῦσαν κάθε τόσο από τις θάλασσινες τραγωδίες, ανατινάζοντας στον αέρα με τις τορπίλλες τους κι' αυτά ακόμια τα πλωτά νοσοκομεία. Μά ή περιπέτεια του «Ντουμάρου» και των ανδρών του που συνέβη όταν είχε τελειώσει πια ό πόλεμος και τα υποβρύχια είχαν πάψει να τρομοκρατούν τους Ωκεανούς, δεν είχε λιγότερο τραγική. Πιο θλιβερή μάλιστα και πιο άγρια ήταν η τύχη του καραβιού αυτού που βυθίστηκε τον καιρό της ειρήνης και που γράφτηκε με ανεξίτηλα γράμματα στα ναυτικά χρονικά.

Το «Ντουμάρο» ήταν ένα καράβι που ναυπηγήθηκε βιαστικά, όπως και τόσα άλλα για να καλύψουν τα κενά του αμερικανικού ναυτικού που είχαν ανοίξει τα γερμανικά υποβρύχια. Από την πρώτη ματιά λοιπόν που θα το έβριχε ένας έμπειρος ναυτικός, θα καταλάβαινε ότι το καράβι αυτό δεν ήταν κατάλληλο για μακρινά κι' επικίνδυνα ταξίδια κι' ότι δεν έπρεπε να το έχουν και τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη, παρ' όλο το τυχερό όνομα, γιατί «Ντουμάρο» στην Ινδική γλώσσα θα πη «Αστρο της Αύγης».

Έτσι, όταν το καλοκαίρι του 1918, το «Ντουμάρο» ετοιμάστηκε να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι, από το Πόρτλαντ για τις Φιλιππίνες νότια, δεν μπόρεσε εύκολα να βρή πλήρωμα. Οι ναυτικοί το φοβόντουσαν και το απέφευγαν... Κι' έτσι το «Ντουμάρο» αναγκάστηκε να σχηματίσει ένα άλλοτερο πλοίο, πλήρωμα από λογής-λογής ναύτες. Ο καπετάνιος Μπόρρανσεν ήταν Νορβηγός, ο δεύτερος πλοίαρχος ο Γουαίλινγκτον κι' ο τρίτος Στάτς ήταν Γερμανοί. Αμερικανοί τέλος ήταν ό άλλος τρίτος καπετάνιος Νόλαν, ό πρώτος μηχανικός Σόνβεν, κι' ό δεύτερος μηχανικός Χάρμαν. Σουηδός ήταν έπειτα ό μηχανικός Όλσον, κι' Ιρλανδός ό βοηθός του ό Μακκέρ. Ό πιο νέος απ' όλους, ένα παιδί σχεδόν, ήταν ό τηλεγραφητής Σπάρκς, που έκανε το πρώτο του ταξίδι και που τον είχε συνοδεύσει ως την αποβάθρα ή άμφορη μητέρα του μ' ένα πολυτελές αυτοκίνητο. Μ' κι' οι ναύτες είχαν μαζευτεί από δω κι' από κει κι' ανάμεσα σ' αυτούς ξεχωρίζει ένας μαύρος ό Γκράβιραρι Σόου, σκληρός και με καμιάματα παιδικά, όπως ήλαι οι μαύροι. Μ' αυτό λοιπόν τόν πλήρωμα, το «Ντουμάρο» ξεκίνησε για τό

Μονάχα ό Γουαίλινγκτον μπόρεσε να σηκωθεί και να κυτάξει...

στιγμή ως την άλλη να σκορπίσει απάνω στα κύματα! Μά τι μπορούσαν να κάνουν... Το «Ντουμάρο» λοιπόν παρέλαβε τό επικίνδυνο φορτίο του και στις 12 Σεπτεμβρίου τράβηξε για τη Χονολουλού. Η θάλασσα ήταν ήσυχη και τό καράβι έσκισε τό κύματα δίχως κανένα φόβο. Μά ποιος ναυτικός που έφερε τις τροπικές θάλασσες θα το μπόρεσε να δροκιστεί ότι τό ταξίδι αυτό θα κρατούσε έτσι ως τό τέλος...

Στις 22 Σεπτεμβρίου τό «Ντουμάρο» έβριχε άγκυρα από λιμάνι της Χονολουλού. Οι ναυτικοί του ξεκουράστηκαν και πέρασαν γλυκές ώρες μιάς χαρούμενης και ξενοιαστικής ζωής. Έπειτα από λίγο

όμως, πήραν μερικούς ντόπιους επιβάτες και τό πρώτο της 15ης Οκτωβρίου ξεκίνησαν πάλι για τό Γκουάμ.

Την άλλη ημέρα τό απόγευμα, τ' άκρογιάλια της Χονολουλού είχαν χαθεί πια από τά μάτια τους κι' είχαν πέσει μέσα σέ μι' άγρια θύελλα τών Τροπικών. Ό αέρας ούρλιαζε στα σχοινιά και τά κύματα, πανύψηλα σαν βουνά, σέπαζαν κάθε τόσο τό καράβι. Στις

πέντε ή ώρα τό απόγευμα άντήχησε τό πρώτο άστροπελέκι μέσα στα σύννεφα κι' έπειτα ένα δεύτερο πιο τρομαχτικό ακόμα. Από τη στιγμή εκείνη, ως την ώρα που νύχτωσε τό «Αστρο της Αύγης» πάλευε με τους κεραυνούς και τη φουρτούνα. Κι' άξαφνα, μιά ούράνια φωτιά, ένας κεραυνός, έπεσε στο μπροστινό μέρος

τόν ουρανό και δεν ύπήρχε πια καμιά έλπίδα... Έπρεπε ν' αφήσουν τό καράβι πάλι νά φύγει ή πυρκαϊά στην άλλη άκρη που ήταν σιβαγμένες ή έρημητικές ύλες. Και άφού ό πλοίαρχος, έδωσε τη σχετική διαταγή, ή βάρκας ρίχτηκαν στη θάλασσα. Δυ' απ' αυτές μόλις ακούμπησαν στα κύματα αναποδογυρίστηκαν και χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Μιά άλλη με λίγους ναυαγούς αποτραβήχτηκε γρήγορα από τό καράβι. Ήταν ή βάρκα του άξιωματικού Νόλαν που κύταζε νά σωθή μαζί με ένένα άνδρα...

Με αφύπνιστες προσπάθειες ρίχτηκε στη θάλασσα και μιά άλλη βάρκα για τό πλήρωμα. Ό καπετάνιος Μπόρρανσεν ήθελε νά φύγει τελευταίος, με την τελευταία βάρκα. — Έμπρός, κάνετε γρήγορα!... φώναζε κάθε τόσο. Τό «Ντουμάρο» θά τιναχτεί στον αέρα από στιγμή σέ στιγμή... Οι ναυαγοί λοιπόν σφίγγανε στο χέρι τά κουπιά και με 3-4 πελπισμένες προσπάθειες τραβούσανε σ' ανοιχτά, μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Κι' άξαφνα, ένας τρομαχτικός κρότος τους έκανε όλους νά παγώσουν από τό φόβο τους. Τό «Ντουμάρο» είχε τιναχτεί στον αέρα σαν πυροτέχνημα...

Οι 32 ναυαγοί που είχαν σωθεί ως έκ θαύματος, είχαν την έλπίδα ότι θά έφταναν μέσα σέ λίγες ώρες στο Γκουάμ. Ό μαρκαγκός Γέρντελ μάλιστα είχε φτιάξει πρόχειρα ένα κατάρτι κι' είχε άπλωσει ένα πανί κι' έτσι, με τόν αέρα πού φυσούσε, ή βάρκα πετούσε απάνω στα κύματα. Ό Χόλμς όμως, ένας άξιωματικός του αμερικανικού ναυτικού που τό «Ντουμάρο» τον είχε ως επιβάτη πάρει από τη Χονολουλού, διάταξε σέ λίγο νά «μαϊνάρουν» τό πανί και νά ρίξουν την άγκυρα, γιατί ή άκτή του Γκουάμ ήταν γεμάτη βράχους και ύφάλους και ή τινιγόντουσαν αν έθελαν νά την πλησιάσουν μ' εκείνο τό πυκνό σκοτάδι.

Τά ημερώματα ώστόσο που σήκωσαν την άγκυρα, χάσανε κάθε έλπίδα νά φτάσουν στην άκτή, γιατί είχε σηκωθεί ένας δυνατός άέρας που έσπρωχνε τη βάρκα σ' ανοιχτά. Σέ λίγο τό Γκουάμ χάθηκε από τά μάτια τους στο βάθος του ορίζοντος...

Πού θά πηγαίνανε τώρα εκείνοι όι τριαντάδυο ναυαγοί; Θά μπορούσαν άραγε νά φτάσουν στις νήσους; Άνσον ή στις Καρολίνες; Ό Γουαίλινγκτον, ό δεύτερος καπετάνιος, που μιλούσε πάντα ειρωνικά, φώναζε:

— Στις Καρολίνες; Ναι, θά τις δούμε ύστερα από καμιά έκαστη μίλλια!... Ό νεαρός Σπάρκς πάλι, με τις παιδικιές έλπίδες του,

τόν ούρανό και δεν ύπήρχε πια καμιά έλπίδα... Έπρεπε ν' αφήσουν τό καράβι πάλι νά φύγει ή πυρκαϊά στην άλλη άκρη που ήταν σιβαγμένες ή έρημητικές ύλες. Και άφού ό πλοίαρχος, έδωσε τη σχετική διαταγή, ή βάρκας ρίχτηκαν στη θάλασσα. Δυ' απ' αυτές μόλις ακούμπησαν στα κύματα αναποδογυρίστηκαν και χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Μιά άλλη με λίγους ναυαγούς αποτραβήχτηκε γρήγορα από τό καράβι. Ήταν ή βάρκα του άξιωματικού Νόλαν που κύταζε νά σωθή μαζί με ένένα άνδρα...

Με αφύπνιστες προσπάθειες ρίχτηκε στη θάλασσα και μιά άλλη βάρκα για τό πλήρωμα. Ό καπετάνιος Μπόρρανσεν ήθελε νά φύγει τελευταίος, με την τελευταία βάρκα. — Έμπρός, κάνετε γρήγορα!... φώναζε κάθε τόσο. Τό «Ντουμάρο» θά τιναχτεί στον αέρα από στιγμή σέ στιγμή... Οι ναυαγοί λοιπόν σφίγγανε στο χέρι τά κουπιά και με 3-4 πελπισμένες προσπάθειες τραβούσανε σ' ανοιχτά, μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Κι' άξαφνα, ένας τρομαχτικός κρότος τους έκανε όλους νά παγώσουν από τό φόβο τους. Τό «Ντουμάρο» είχε τιναχτεί στον αέρα σαν πυροτέχνημα...

τούς έλεγε κάθε τόσο:

— Είμαι βέβαιος ότι άκουσαν τό σήμα μου!... Κάποιο καράβι θά έρθη νά μάς βοηθήσει...

Έπέρασαν έτσι πέντε ήμερες, όχτώ ήμέρες, δέκα ήμέρες... Η βάρκα τών ναυαγών έπλεε έδώ κι' εκεί απάνω στον Ωκεανό, μέσα στο ζοφερό σκοτάδι και κάτω από τόν φλογερό ήλιο τών Τροπικών. Σέ λίγο όμως, ένας καινούργιος επιβάτης άρχισε νά βασανίζει τους 32 δυστυχισμένους αυτούς ανθρώπους: ή δίψα.

Τό γλυκό νερό είχε σωθή. Την 13η ημέρα τό πρώτο θύμα της δίψας τους έκανε όλους νά τρελλαθούν από την άπελπισία τους. Ό μαύρος Σόου ξέσπασε άξαφνα σ' ένα άγριο θυμό κι' έπειτα σωριάστηκε στην πλώρη κι' άρχισε νά κλαίη. Ύστερα σήκωσε τό κεφάλι του και με μάτια τρελλού κύτταζε τόν ορίζοντα κι' άρχισε νά ψέλνει έκκλησιαστικούς ύμνους... «Εμείς έτσι λίγη ώρα κι' έπειτα έγενερε απότομα κι' έπεςε στη θάλασσα. Τά σκυλλώψαφα πού περικυκλώνανε τη βάρκα, τόν άρπαξαν άμέσως και χάθηκαν στα κύματα.

Τό ίδιο βράδυ ό «Όλσον κι' ό Στάτς άρχισαν κι' αυτοί νά ψέλνουν και νά τραγουδάνε σαν τρελλοί. Ό Χόλμς βλέποντας ότι δεν θά μπορούσε ν' άνθέρη πια, έδωσε τό ρολόι του στο νεαρό Σπάρκς και τού είπε κλαίγοντας:

— Πάρε τό, παιδί μου, κι' αν κατορθώσεις νά σωθής, δώσε τό στη γυναίκα μου και πές της ότι ή τελευταία λέξη πού βγήκε από τά χείλη μου ήταν τ' όνομά της...

Έπειτα έσκυψε απάνω από τό παραπέτο κι' άξαφνα, βάζοντας ένα ούρλιασμα, έπεςε στη θάλασσα κι' άρπάχτηκε κι' αυτή από τά σκυλλώψαφα...

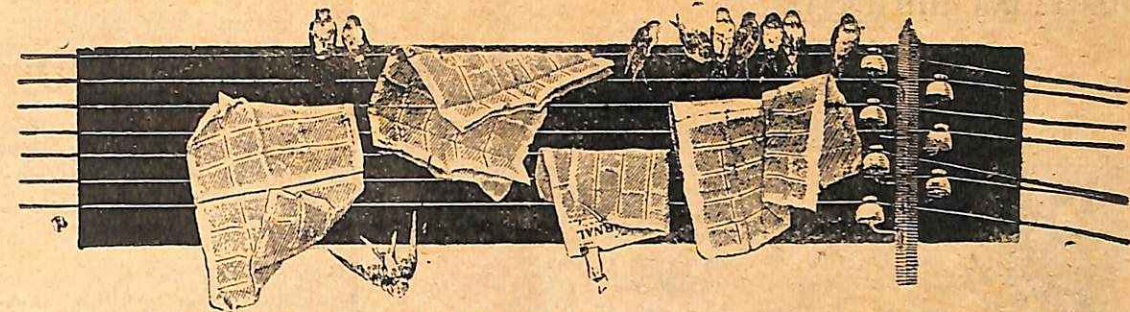
Οι ναυαγοί μισοπεθαμένοι και τρελλοί σχεδόν από τη δίψα είχαν σωριάστη μέσα στην τραγική βάρκα και βογγούσαν κάθε τόσο από την άγωνία που τους έπνιγε. Άξαφνα όμως, ακούστηκε μιά κραυγή. Μιά κραυγή άπάνθρωπη που έμοιαζε μ' ένα βραχνό και σπαραχτικό ούρλιασμα:

— Γή! Κανείς δεν πίστεψε σ' αυτιά του. Μονάχα ό Γουαίλινγκτον, ό γιγαντιαίος Γερμανός, μπόρεσε νά σηκωθεί και νά κυτάξει αν ήταν άλληθια.

— Γή, πρόσ δυσμάς! Ένα μικρό βουνό με φοινικές!... φώναζε τότε ολόχαρος.

Οι μισοπεθαμένοι ναυαγοί με μιά άπελπισμένη προσπάθεια ρίχτηκαν στα κουπιά για νά φτάσουν στη στεριά ή νά πεθάνουν απ' την κούρασι. Μά ήταν μονάχα δεκατρείς... Κι' όταν τά ημερώματα έφτασαν στη στεριά, είδαν πως κι' αυτός ακόμο ό γίγας Γουαίλινγκτον είχε σκάσει από τη δίψα...

Αυτοί όι δώδεκα ναυαγοί του «Αστρο της Αύγης» που είχαν καταφέρει νά φτάσουν στο Σαμάρ, όταν πάτησαν τό πόδι τους στην άμμουδιά και δρόσανε τά χείλη τους, νόμισαν πως είχαν άναστήθει από τόν τάφο. Μά ποτέ δεν μπόρεσαν νά ξεχάσουν τη δραματική περιπέτεια τους και την τραγωδία του «Ντουμάρου».

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΜΙΑΟΥΛΗΣ Ο "ΑΜΙΛΗΤΟΣ,"

Η μετριωφροσύνη του ένδέξου ναυάρχου. Όπου τά λόγια βγαίνουν με τό ταιγγέλι απ' τό στόμα του. Ό χωρικός κι' ό ήρωας. Τά πειράγματα του Βενδούρη. Πώς έκανε τό Μιαούλη νά μιλήση. Ένας χαρακτηρισμός του Κανάρη, κλπ. κλπ.

Είνε γνωστό ότι τά τέσσαρα πέμπτα τών ήρώων που άγωνίστηκαν κατά την Έπανάσταση του 1821, ήταν ως έπί τό πλείστον άνθρωποι άμόρφωτοι. Είχαν όμως στόν ύπέρτατο βαθμό άνεπτυγμένες τις άρετές της γενναιότητας, της μεγαλοψυχίας και της αυτοθυσίας.

Και ήταν πολύ φυσικό νά στερούνται μορφώσεως οι άνθρωποι αυτοί, οι όποιοι έπί 400 και πλέον χρόνια ζούσαν κάτω από την πιό σκληρή καταπίεσι και σκληραβία. Σέ σχολεία δεν πατήσανε ποτέ και ζούσανε τις περισσότερες φορές στα βουνά.

Κάθε νησιώτης τότε ήταν κυβερνήτης «με τό καράβι του και τό πουργί του». Έτσι βλέπαμε την Ύδρα ν' ανακηρύσσον ναύαρχο τόν Μιαούλη, τις Σπέτσες τόν Κολανδρούτσο, και τά Ψαρά τόν Άποστόλη.

Πολλά είναι τά ανέκδοτα όλων αυτών τών ήρώων. Έμεις όμως θά άσχοληθούμε έδώ μόνον με τόν Μιαούλη, που τόν ώνόμασαν οι ξένοι «Παντοδαίμονα» και τόν παρέβαλαν με τόν Άγγλο συνάδελφό του Νέλσωνα.

Θ' αναφέρουμε λοιπόν έδώ μερικά άγνωστα έπεισόδια τού βίου του.

Τόν Μιαούλη τόν ύπέδειξε για ναύαρχο της Ύδρας ό Λάζαρος Κουντουριώτης εκτιμώντας τον και ως άνθρωπο και ως ναυτικό από τις ιδιοτικές του επιχειρήσεις. Και ή εκλογή αυτή ήταν πολύ έπιτυχημένη.

Ό Άνδρέας Μιαούλης, στόν ιδιωτικό του βίο ήταν εύθους και δικαίος και στόν πολεμικό του άπαράμιλλος. Όταν έπιτύχανε στίς ναυμαχίες ποτέ δεν τό έπαιρνε πάνω του κι' όταν αποτύγχανε πάλι ποτέ δεν έβριχνε σέ άλλους την αιτία της άτυχίας. Κι' ήταν ό μόνος ίσως από τούς άνδρες της έπαναστάσεως, για τόν όποιο μπορεί νά πη κανείς ότι ποιο μπορεί νά πη κανείς ότι οι σύγχρονοί του ούτε τόν έχθρευόντουσαν, ούτε τόν φθονούσαν.

Ό Μιαούλης στίς εκφράσεις του ήταν λακωνικώτατος. Πολύς φορές μάλιστα, σέ πολούς που τόν ρωτούσαν για κάτι, δεν εύρισκε σκόπιμο ν' άπάντηση καθόλου. Ήταν δηλαδή, κατά τη λαϊκή έκφρασι, «βαρύς άνθρωπος». Κι' απάνω

στό ίδιωματό του: αυτό διηγούνται τό έξής ανέκδοτο:

Κάποτε έμενε στήν Καλαβρία, φιλοξενούμενος στο κτήμα του ένδόξου συμπολίτου του Τομπάζη. Ό άγών είχε λήξει πια κι' ένα μικρό κομμάτι της Έλλάδος ήταν έλεύθερο. Μιά γιορτινή μέρα, που ήταν πολλοί έπισκέπτες στού Τομπάζη, ό Μιαούλης στεκόταν όρθός, άκουγε κι' έτρωγε σταφύλια. Αυτή τη στιγμή έφτασε εκεί ένας χωρικός, πολύ καλά και καθαρά ντυμένος ό όποιος ρώτησε τούς παρευρισκομένους:

— Δεν μου δείχνετε, άφεντάδες μου, τόν άξιον τόν παλληκαρά μας;

— Ποιόν παλληκαρά;

— Τόν καπετάν—Άνδρέα, τόν Μιαούλη, νά τόν συγχαρώ για

τι έκανε, πώς πέρασε. Τού κάκου όμως. Τότε κι' ό Βουδούρης άρχισε νά τον παρακαλή νά μιλήση, νά τούς πη πού ήταν, τι έκανε, πώς πέρασε. Τού κάκου όμως. Τότε κι' ό Βουδούρης άρχισε νά διηγείται όλα τά «σκανδαλικά» της ιδιωτικής ζωής τού ναυάρχου, από τότε που ήταν παιδί, κι' όλες τις ζευζεκιές και κακοκεφαλίες του. Ό Μιαούλης όμως, ύπόμεινε την έκθεση ατάραχος.

— Δεν είσαι σύ, πού έκανες τούτο; Τόν ρωτούσε ό Βουδούρης και διηγόταν ένα περιστατικό.

— Ναι! άποκρινόταν ψυχρά ό Μιαούλης.

— Δεν είσαι σύ, πού έκανες εκείνο;

— Ναι!

— Δεν είσαι σύ, πού με τις τρέλλες της νεανικής σου ζωής, ανάγκασες τόν μακαρίτην τόν πατέρα σου ν' άρνηθι τόν κόσμο, νά φορέση τό ράσο, και νά γίνει καλόγηρος στο μοναστήρι της Σάμης;

— Τα λόγια αυτά έκαναν όλη τη συντροφιά νά ξεσπάση σέ γέλια δυνατό.

Τότε όμως αναγκάστηκε πια ό Μιαούλης νά μιλήση.

— Ναι, είπε, όλ' αυτά τά έκανα σαν ήμουν μικρό παιδί. Σκεπτόμουν σαν παιδί και ένεργούσα σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες μου... Έί, τί θέλετε τώρα...

— Δεν άδείαζει, πετάχτηκε

από τόν Μιαούλη, και τόν έπαιξε τόν πατέρα σου ν' άρνηθι τόν κόσμο, νά φορέση τό ράσο, και νά γίνει καλόγηρος στο μοναστήρι της Σάμης;

— Τα λόγια αυτά έκαναν όλη τη συντροφιά νά ξεσπάση σέ γέλια δυνατό.

Τότε όμως αναγκάστηκε πια ό Μιαούλης νά μιλήση.

— Ναι, είπε, όλ' αυτά τά έκανα σαν ήμουν μικρό παιδί. Σκεπτόμουν σαν παιδί και ένεργούσα σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες μου... Έί, τί θέλετε τώρα...

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

ΤΟΥ J. JOSEPH-RENAUD

ΡΟΜΑΙ ΜΕΝΟΣ, χίτρινος σαν το κερί ο Ζάκ, μου είπε με λαχανιασμένη φωνή: — Τον είδα οπως σ'ας βλέπω και με βλέπετε, γιατί μου... Ναί ο μακαρίτης; — Ο φάντασμα μου βγαίνει τη νύχτα απ' τον τάφο του κι' έρχεται στο σπίτι... Άλλωστε δεν τον είδα μόνο εγώ... τον είδε κι' η Λουίζα, η χαμαριέρα της κυρίας.

Εγώ χαμογέλασα και του είπα: — Ήξησόν μου καλύτερα, Ζάκ... Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει ένα τέτοιο υπερφυσικό πράγμα!... Πού άκουσθηκε να φεύγουν απ' τα νεκροταφεία οι πεθαμένοι, και να ξαναγυρίζουν στα σπίτια τους; — Ο Ζάκ κούνησε το κεφάλι του απελπισμένα και είπε:

— Άλλοι μόνον... Βλέπω πως αμφιβάλλετε... Όσοι έχετε άδικο... Άκούστε: Σήμερα το πρωί κατέβηκα στον κήπο, να τινάξω το χόρτο διαδορόμου... Ήταν χαράματα άκομη, κι' η κατανιά σκέπαζε τα πάντα ολόγυρά μου με μισοδιάφανους πέπλους... Έβλεπα όμως καθαρά τι γινόταν γύρω μου, και ξεχωρίζα τα δένδρα και τα κλαδιά τους... Ένω όμως τινάξα το χαλί, άκουσα σε μία στιγμή κάτι σαν θρόσημο κοντά μου... Γύρισα το κεφάλι μου περίεργα, αλλά άμέσως πάγωσε όλο μου το αίμα: Λίγα μέτρα μακριά μου αντίκρισα τον μακαρίτη κυρίο μου μισοχωμένο στην καταχνιά, να γλιστράει αθόρυβα στο χώμα, και να χάνεται πίσω από μία σκιά τριγωνισμένη με πυκνές περιπλοκάδες!... Νόμισα πως έβλεπα όνειρο κακό... Μ' έπιασε ένα ρίγος, και τα πόδια μου καρφώθηκαν στο χώμα... Όταν πέρασε η συγκίνησή μου, έρεξα ξωτίσσο απ' το φάντασμα, μα εκείνο είχε γίνει άφαντο... Μουδιασμένος, έζωσα τότε σε μία γωνιά... Δεν απομάσησα να ξεταχύνω απ' τον κήπο, αν δεν ημερώσε καλά... Πήδρα να εξακριβώσω κάτι, κι' όταν σε μισή ώρα το έξαορίσκα, επιτέλους, σηκώθηκε το περσί μου από ανατριχίλα: Ναί... Κάτω στο νοτιομένο και μαλακό απ' τη νυχτιάτικη υγρασία χώμα, ξεχώρισα ολόκληρα τα ίχνη των ποδιών του άφαντικού μου!... Ήσαν απαράλλαχτα, σαν τότε που ζούσε... Το άποτύπωμα του παπουτσιού του είχε πλάι έν άλλο μικρό άποτύπωμα, που άφινε στο χώμα η άσρη του ξύλινου άριστερού ποδιού του...

Σταμάτησε λιγάκι ο άγαθός Ζάκ τη διήγησή του κι' έπειτα σκουπίζοντας το θρόο απ' την άγωνία νέωτό του συνέχισε:

— Άλλά το τρομερότερο απ' όλα ήταν τό έξης: Ένώ ανέβαινα τη σκάλα, μαριμαρμένος απ' την ανατριχιαστική αναζήτησή μου, αντίκρισα στο κεφαλόσκαλο την χαμαριέρα της κυρίας, τη Λουίζα, γλωπιά κι' αυτή και τρεμάμενη σαν ψάρι... Μόλις μ' είδε, άρχισε να κλάει, και μου είπε με φωνή που μου έφινε στο στήθος: — Όταν μπήκε στο σαλόνάκι, τό πρωί, για να συγγνώμη, είδε τό καντηλί το περσιό μεταποτισμένο απ' τη θέσι του, και τό κερί τό ίδιο νύχτα κάρφω, σαν

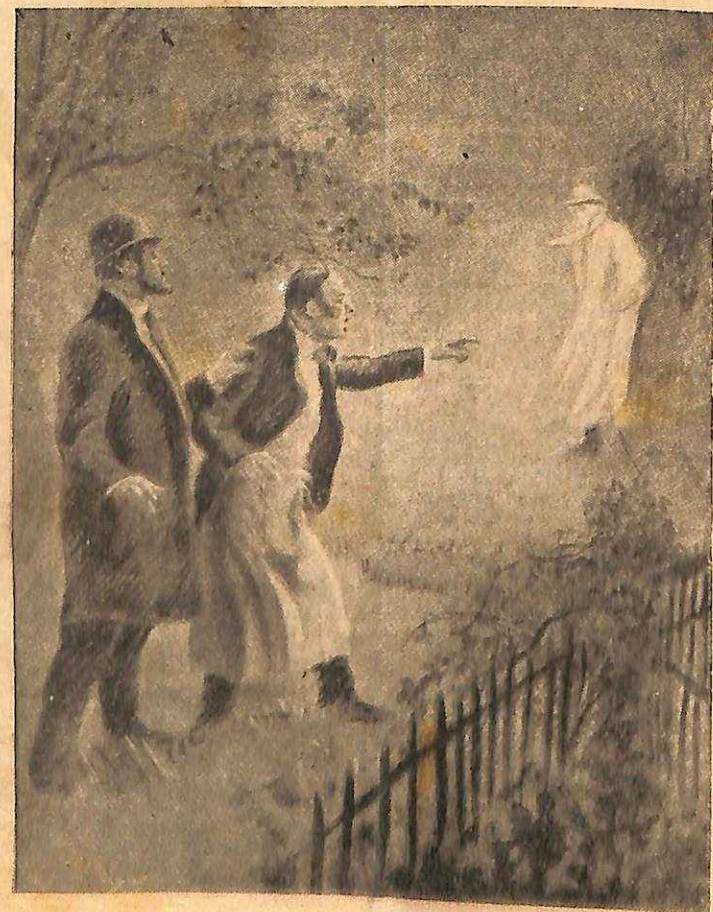
άποιος να τόχε άναψει τη νύχτα!... Επίσης, τό δυο άγαλματάκια, που βρισκόντουσαν επάνω στο τζάκι, ήσαν γυρισμένα φάτσα με φάτσα—μαρία του μακαρίτη κι' αυτή, όταν ζούσε—ένω η Λουίζα τα είχε τακτοποιήσει από χτές, βάζοντάς τα τό ένα πλάι στ' άλλο!...

— Όσο μου τάλεγε αυτά η Λουίζα, έννοιωθα να τρέξη στη ράχη μου κρύο νερό... Της διηγήθηκα κι' εγώ με βραχνή φωνή τί είχα δει, κι' ένώ στεκόμαστε κατόπιν άμύλητοι και περίτρομοι, άκούσαμε τότε επάνω απ' τό κεφάλι της, στο επάνω πάτωμα, δηλαδή, τό χαρακτηριστικό βάδισμα του άφαντικού μας!... — Ω, δεν όνειρευτήκαμε, γιατί μου... Άκούσαμε καθαρά τό σύρσιμο του δεξιού γερου ποδιού του, συνοδευμένο με τον ξερό ήχο του ξύλινου ποδιού του!...

Έληρησάμενος κι' εγώ αθέλα μου απ' τη διήγησή των υπερφυσικών αυτών γεγονότων, θέλοντας όμως και να δώσω λιγάκι θάρρος στον τρομοκρατημένο πληρέτη, του είλα με άρββατη φωνή:

— Άκούσε, παιδί μου... Ή θα πάθετε ψευδαίσθησι όλοι σας, έπηρεασμένοι άκόμη από τό πρόσφατο θάνατο του άφαντικού σας, ή κάποιος κακοήθης φαρσέρ θ' διασκεδάξη εις βάρος σας!... Όστόσο, τί θέλεις από μένα;

— Νά... Οί θέλανε, γιατί μου, να με συντροφεύατε άπόψε στο πάρο; — Θά στήσουμε οι δύο μας καντηρί, για να βεβαιωθείτε κι' εσείς... Άλλοιώς θα τρελλαθούμε όλοι στο σπίτι, απ' την τρομάρα μας...

Με κίνδυνο να φανώ γελοίος στά ίδια μου τα μάτια, δέχτηκα την πρότασή του κι' ο άγαθός Ζάκ έφυγε καθήσυχασμένος...

Τό βράδυ ο Ζάκ ήρθε να με πάρη. Κατάμαυρα σύννεφα κυλούσαν στον ουρανό, κι' ο ύερας σφύριζε με μαρία ανάμεσά στα περσινά...

— Σκεπασθήτε καλά, γιατί μου... Ήρθα λίγο άργά, αλλά η κυρία μου είχε άρρωστη απόψε... Έχει χρίσεις νευρικές... Μούπε ο Ζάκ, με φωνή συγκινημένη, ένώ τα μάτια του έλαμπαν άγρια.

Γιά ν' άνεβούμε στη Μοντμάγρη που βρισκόταν τό σπίτι του μακαρίτη Μαγιά— όπως λεγόταν ο πεθαμένος άφαντικός του—χρειαστήκαμε ώρα άρκετή. Όστόσο, φτάσαμε κάποτε μπρός σ' ένα τριγυρισμένο με σιδερένιες γυλλίες σπίτι, άνάμεσα σε δένδροφυτευμένο κήπο, κι' ο Ζάκ, άνοίγοντας μία πόρτα μούτε:

— Περάστε, γιατί μου... Είναι η μονάδικη είσοδος από δω...

Ξανακλείδωσε κατόπιν την πόρτα, κι' άφου περπατήσαμε λιγάκι, φτάσαμε σ' ένα παγκάκι κρυμμένο πίσω από χαμόκλαδα και καθήσαμε εκεί περφυλακτικά: Δεν έπρεπε να νοιώθω κανέναν απ' τό σπίτι, τό άλλοκοτο καρτέρι μας, γιατί άλλοι μόνον αν μάθαινε τί συνέβαινε ή καρδιακή και νευρική χήρα του μακαρίτη!...

Πέρασε άρκετή ώρα. Ο άέρας μούγκριζε, ή ψύχρα μας περόνιαζε, κι' όμως τίποτε τό έκτακτο δεν φαινόταν άκόμη. Έξαφνα, έκει που

άπελπισμένος πειά άρχισα να μισοκοιμώμαι, άνοιξα άπότομα τό μάτια μου—σαν κάτι να με σκούνησε μυστικά—κι' είδα... Ναί... Είδα μέσα στην έλαφρή καταχνιά, και λίγα βήματα μπροστά μου μία σιλουέτα άνδρώπου με ξύλινο πόδι!...

Με πρόσωπο παραμορφωμένο απ' τον τρόμο, ο Ζάκ, ο οποίος είχε δει κι' αυτός τό φάντασμα, μουμύρισε σιγάλα:

— Νάτος!... Αυτός είναι!... Τό φάντασμα του... Επάνω του!...

Σετρελλάμενοι κι' οι δύο μας τώρα, δίχως συνείδησι των πράξεών μας, τιναχτήκαμε όρθιοι απότομα και ριχτήκαμε γοργά πρὸς τη διεύθυνσι της μυστηριώδους σιλουέτας, ή οποία άρχισε να γλιστράη ταχύτητα άνάμεσα στις γυλλίες του κήπου και να χάνεται με υπερφυσική επιτηδειότητα από μπροστά μας...

Τό άλλοκοτο αυτό κυνήγι κράτησε ώρα άρκετή. Μά έκει που νομίζαμε, πως μάς έξερυγε πειά τό γοργό έκτεινο φάντασμα, άκουσα ξαφνικά τον Ζάκ να βλαστήμη, να σέρνει τό πιστόλι του απ' την τσέπη και να πυροβολή δυο-τρεις φορές πρὸς τη διεύθυνσι του φαντάσματος, τό οποίο είχε φανή μία στιγμή να δρασκελίζει τις σιδερένιες γυλλίες του κήπου...

— Ένα μωρηχτό πόνο και λαχτάρα—άνθρωπινο, πολύ άνδρώπινο!...—άκούστηκε, και πριν προλάβουμε ν' αντιληφθούμε καλά καλά τί τρέχει, χάσαμε όριστικά τό φάντασμα απ' τό μάτια μας!...

Τρεις μέρες ύστερα απ' τό δραματικά αυτό γεγονός, κι' ένώ άκόμα δεν μπορούσα να έξηγήσω τί πραγματικά συνέβαινε στην υπερφυσική αυτή περίπτωση—ήμουν σίγουρος άλλωστε για τον θάνατο και την ταφή του Μαγιά, μα πάλι πως να πιστέψω σε φαντάσματα—έλαβα κάποια έπείγουσα πρόσκλησι, να έπισκεφθώ κάποιον άσθενη...

Τό όνομά του—Ρογήρος Μαρτιν—μού ήταν τελείως άγνωστο. Όστόσο, τό καθήκον με καλούσε κοντά του, και δίχως να πολυεταίσω λεπτομέρειες, κατέβηκα στη συνοικία Βιλανζούρ, κι' έκει, σε κάποιο φτωχικό σπίτικι σύμφωνα με τη διεύθυνσι που μούδωσαν, χτύπησα την πόρτα...

Μά όταν μπήκα στην κάμαρά του άσθενούς και τον είδα ξαπλωμένο στο κρεβάτι, δεν μπόρεσα να κρατήσω μία φωνή υπερτάτης άγωνίας και κατωλήξεως:

— Ο άνδρωπος αυτός, ήταν ο φίλος μου και μακαρίτης Μαγιά!... Άρχισα να τρέμω, ανατριχιαγέροντάς μου να πλησιάσω, μουμύρισε σιγάλα:

— Γιατρέ μου, συγγνώμη για όσες ένοχλήσεις σου προξένησα ποιά, πριν έξη μήνες, πούθαγες μέσα στην υγεία μου, και γιαντό σε λίγον καιρό έμαθες τον θάνατό μου, στη Γερμανία που βρισκόμουν... Καθώς όμως βλέπεις τώρα, δεν πέθανα βέβαια... Τί συνέβη κείνη, κάποιος πανικός στο χρηματιστήριο με κατέστρεψε τελείως...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιά περιεργη στατιστική φιλημάτων. Πόσα φιλήματα άντλήλασαν ετησίως δυο σύζυγοι. Ή έντυπώσεις μίς νέας από τό πρώτο φίλημα. Πώς έθαβαν οι διάφοροι λαοί τους νεκρούς των. Μιά ένδιαφέρουσα στατιστική γάμων, κλπ. κλπ.

Ένας ιδιότροπος Άμερικανός, ο οποίος πέθανε τελευταία άφησε μαζί με άλλα χειρόγραφα του και μία παράδοξη στατιστική. Το είχε κολλήσει ή ιδέα να μετράη τα φιλήματα που άντάλλασαν με τό τρυφερόν του ήμισυ κατά τό διάστημα των είκοσι έτών της συζυγικής των ζωής.

Τό πρώτο λοιπόν έτος του γάμου των, τά φιλήματα τους έφτασαν στον κολοσσίο αριθμό 36.500, δηλαδή άντλήλασαν έκάτο φιλή την ήμέρα. Τό δεύτερο έτος όμως παρατηρήθηκε μείωσις των φιλημάτων κατά πενήντα τοίς έκάτο. Τό τρίτο έτος άντλήλασαν μόνο δέκα φιλή την ήμέρα κατά μέσον όρο. Τό τέταρτο έτος οι δύο σύζυγοι φιλιόντουσαν μόνον δυο φορές την ήμέρα, μία φορά τό πρωί με την «Καλήμέρα» και μία τό βράδυ με την «Καλήνυχτα». Άργότερα καταργήθηκαν κι' αυτά τά δυο φιλήματα και μόνο ποδ και ποδ και πολύ σπανίως, οι δυο σύζυγοι άντλήλασαν κανένα φίλημα κι' αυτό άνόρεχτα.

Τό ίδιο, δυστυχώς, συμβαίνει και με όλους σχεδόν τους συζύγους.

Χωρίς άλλο κανένας δεν ξεχνάει ποτέ τό πρώτο φίλημα που έλαβε από χείλη πολυγαπημένα. Αυτό άλλωστε επιβεβαιώνουν όλοι οι ποιητά διά μέσου των αιώνων. Ίδου λοιπόν πως περιγράφει στο Ήμερόλογο της μία Γερμανίς, τις έντυπώσεις της από τό πρώτο φίλημα του άγαπημένου της.

— Στις 20 Μαΐου με φίλησε ο Ρ. για πρώτη φορά. Μορφά ηνκε πως βρέθηκα σ' ένα χρυσό λουτήρα, όπου μωρωμένα τριαντάφυλλα έπλεαν μέσα σε μέλι, άνακατεμένο με... Κολώνια και σαμπάνια. Έπειτα έννοιωσα να βγαίνει από όλους τους πόρους του σώματός μου ένα μαγικό και πολυχρόμο φως και στις φλέβες μου δεν έτρεχε πειά αίμα, αλλά κάτι σαν άμβροσία και νέκταρ, που μου πλημμύριζε τό είναι με μία θεική ήδονη και μούκανε τό σωμα έλαφρό σαν πούπουλο. Ταξείδευα σε φτερά άγγέλων, μέσα σ' έναν ολογόλινο αϊθέρα, ένω χιλιάδες άηδόνια και πα-

ραδείσια πουλιά με άκολουθούσαν κελαϊδώντας».

Οι άρχαιοι Αίγυπτιοι, ως γνωστόν ταρίχευαν τους νεκρούς των. Ή έπίσημη κηδεία τους όμως δεν γινόταν, αν προηγουμένως δεν έγνωμάτευε ή ειδικός κριτής περι τό αν έζιζε ο νεκρός να κηδευτή έπίσημως ή όχι. Στις κηδείες των βασιλέων μάλιστα συνέβαινε καμιά φορά τό έξης: Άν τη στιγμή που έ ιερεύς έκφωνούσε τον έπικήδειο, ο λαός, αντί να έπευφημή, έξεδήλωνε με φωνές

μενού να θάψουν κανένα νεκρό κόβουν ένα χοντρό δέντρο, και λαίνουν τον κορμό του και μέσα στο κοφύρωμα αυτό, βάζουν τό νεκρό και τον σκεπάζουν καλά μ' ένα τεχνητό καπάκι. Τό περίεργο αυτό φέρετρο—τάφος, τοποθετείται όρθιο μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του νεκρού.

Κά τούς νεκρούς των έπίσημων ίθαγενών ή φυλάρχων εκλέγουν τά όραιότερα και ύψηλότερα δέντρα τά οποία στολίζουν με διάφορα διακοσμητικά σκαλισμάτα.

Ίδου μία στατιστική των άτυχών και εύτυχων γάμων, την οποία κατήρτισε κατόπιν πολλών έρευνών ή «Κοινωνική Έταιρία» του Βερολίνου.

Έξετάσθησαν 872.565 περιπτώσεις γάμων και βρέθηκαν ή παρακάτω αναλογίες:

1360 γυναίκες έγκατέλειψαν τους συζύγους των για ν' ακολουθήσουν τους εκλεκτούς της καρδιάς των.

2361 άνδρες παράτησαν τις γυναίκες τους και τά σπίατα τους για να ζήσουν εύτυχεις με τις φίλες των.

4.120 άντρώγυνα άκρως ύπομονητικά και καρτερικά, έζησαν μέχρι τέλους υπό την αυτήν στέγη, έν... έμπολέμω όμως πάντοτε κατ'εστίαν.

162.320 άντρώγυνα ύποκριτικά, αλληλομισούντο θανάσιμα, σκέπαζαν όμως τό μίσος των με μία έπιδραστική εγγύνη.

510.132 άντρώγυνα ζούσαν σωϊκάτα με μία μακαρία άδιαφορία για τά πάντα.

1.102 άντρώγυνα που ο κόσμος τά θεωρούσε εύτυχής, έστερούντο της οικογενειακής έκείνης ευδαιμονίας που τους απέδιδαν οι άλλοι.

138 άντρώγυνα ήσαν άρκετά εύτυχή και ευχαριστημένα από τη συμβίωσή τους.

9 άντρώγυνα έζησαν μία ζωή πραγματικώς παραδεισιακή ή εύτυχισμένη, χωρίς ούτ' ένα συννεφάκι να σκεπάζη ποτέ τον όρίζοντα της συζυγικής των εύτυχίας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλο κληρογ βιβλιοθήκες. Γράψατε «Οικονόμιαν», Λένα 7, Αθήνας.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΑΡΑΝΣΥ

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Ο δικαστικός κλητήρ Μοριλλό, από το χωριό Άμπραν, γυροφόρος σπιτι του, περνώντας από το δάσος.

Ποίν από λίγο είχε κάνει κατάσχεση από χτήμα του Άντέλμ Λεμπζύ. Κ' ενώ περπατούσε, μουρμούριζε λόγια αταλάτα, δείχνοντας από το σκυθρωπό ύφος τον πως δεν ήταν ευχαριστημένος από τον έαυτο του. Ο Μοριλλό δεν ήταν κατά βάθος καλός άνθρωπος. Μά αν κατέσχεσε το χτήμα και τα έπιπλα του Άντέλμ, αυτό το έκανε γιατί ήταν το μόνο μέσον να τον έμποδισή να πάρει γυναίκα την άνεψιά του, την όμορφη Μπερτίνα.

Ο Μοριλλό αγαπούσε την άνεψιά του σαν παιδί του. Όνειροπολούσε να την παντρεύη με το πλουσιότερο παλληκάρι του χωριού. Νά όμως που το τραλολόρητο αυτό πήγε κ' έρωτευθη τον Άντέλμ, ο οποίος δεν είχε πεντάρα τοκασιτιά!... Ο δικαστικός κλητήρ έγινε έξω φρενών. Δεν βαστούσε η καρδιά του να μαλώσει την Μπερτίνα, γιατί την λάτρευε. Μά όταν τον έπεσε ο Άντέλμ για να τον ζητήσει γυναίκα την άνεψιά του, ο Μοριλλό του έκανε την ύποδοχη που του έφερε...

Εκτός αυτού όμως ο Μοριλλό οκέφτηκε ότι έπρεπε να βάλει ένα μεγαλύτερο εμπόδιο μεταξύ των νέων, για να κάνει αδύνατο το γάμο τους. Και, αφού έσπασε κάμποσο το κεφάλι του, του ήρθε μία μεγαλοφυής έμπνευση. Ο Άντέλμ έμεινε σ' ένα χτήμα που του το είχε νοικιάσει ο θεός του ο Λορέτ, ένας απ' τους πλουσιότερους κατοίκους του χωριού, μα ξακουσμένος για τη φιλαργυρία του. Τελειάτα, ο Άντέλμ, δεν έβγαζε από το χτήμα όσα θα του επέτρεπαν να συντηρηθεί ο ίδιος και να πληρώνη και του θεού του το νοίκι. Ο Λορέτ γκρινιάζε και φοβόριζε κάθε τόσο τον άνεψιό του ότι θα τον πετάξει έξω για να νοικιάσει σ' άλλον το χτήμα.

Ο Μοριλλό, λοιπόν, ο οποίος ήξερε όλα αυτά τα καθέταστα, πήγε και βοήξε το φιλάργυρο Λορέτ και τον κατάφερε να του πάρει την έγγραφη έντολη να πετάξει τον Άντέλμ από το χτήμα και να του κάνει κατάσχεση στα έπιπλά του. Έτσι ο Άντέλμ δεν θα είχε πειρά που την κεφαλή κλίνει και η Μπερτίνα, παρ' όλη την αγάπη που ένιωθε γι' αυτόν, θα δίσταζε να πάρει έναν άντρα τόσο φτωχό.

Και η κατάσχεση έγινε το απόγευμα της ημέρας εκείνης.

Μά ο Μοριλλό, ενώ γυροφόρος σπιτι του από το χτήμα του Άντέλμ, που βασίζονταν έξω από το χωριό, έννοιονταν τούτες συνειδήσεις γι' αυτό που έκανε. Του κάπου προσπαθούσε να πείσει τον έαυτο του ότι γαργάσθηκε να φανή σκληρός για το καλό της άνεψιάς του. Η σκέψη ότι έγινε αυτός άφορη ή πεταχτή ο δόστιμος ο Άντέλμ στους πένητ δρόμους, του ήταν διαάρεστη και έντολη.

Άρα, ο δικαστικός κλητήρ άκουσε μία τρομαγμένη φωνή δίπλα του:

— Μπάριπα—Μοριλλό! είδα έναν κρεμασμένο εκεί κάτω. Νά, εκεί!... Τρέχω να φωνάξω το δήμαρχο.

Ήταν ένας γνωστός του χωριού.

Ο Μοριλλό σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε προς τη διένθυνησι που του έδειξε ο χωρικός αυτός.

Προχώρησε προς τα εκεί—περίεργος μάλλον παρ' τρομαγμένος—και πλησίασε σ' ένα δέντρο από το οποίο έβλεπε να κρέμεται ένας μαύρος όγκος. Μά όταν βρόδθηκε πιο κοντά, είδε έναν κρεμασμένο και στάθηκε άκίνητος, με μάτια ορθάνοιχτα από τρόμο.

Ο άνθρωπος που κρεμόταν από το δέντρο ήταν ο Άντέλμ Λεμπζύ!

Το πρώτο συναίσθημα που δοκίμασε τότε ο Μοριλλό, ήταν τύ-

την προχωρημένη ηλικία του ήταν άρετα ευκίνητος, σκαρφάωσε στο δέντρο, άρπαξε με τρεμάμενα χέρια την άκρη του σχοινιού, τράβηξε μερικά ξέφτια του, τα έβαλε στον πορτομάνι του και ύστερα άρχισε να κόβει με το μαχαίρι του ένα μεγάλο κομμάτι σχοινιού.

Μά η κινήσεις του ήταν νευρικές και απότομες από την ταραχή του και, χωρίς να το καταλάβει, έκοψε το σχοινί σε μέρος τόσο ακατάλληλο, ώστε ξαφνικά ο κρεμασμένος έπεσε από το κλαδί, παρασύροντας μαζί του και το δικαστικό κλητήρα.

Όταν έπεσε—είδοποιμνέοι από το χωρικό—ο δήμαρχος και ο γιαντρός του χωριού, είδαν με κατάπληξη τους το Μοριλλό ανάσπαστο και μ' ένα πόδι σπασμένο από την πτώση, και τον Άντέλμ, ο οποίος

Πράγματι ο γέρος συνεκίνηθη τόσο όταν είδε να μεταφέρουν στο σπύτι του έναν κρεμασμένο... ώστε έμεινε στόν τόπο από συγκοπή της καρδιάς!...

“Υστερ” από μία βδομάδα, ο Άντέλμ ήταν τελείως καλά χάρις στις στοργικές περιποιήσεις μιας πούψυγης γειτόνισσας. Στο διάστημα αυτό, ο Μοριλλό εξακολουθούσε να βρογγιά στο κρεβάτι του από τους πόνους που έννοιονθε στο σπασμένο του πόδι.

Φανταστήτε λοιπόν την κατάπληξη και τον τρόμο του, όταν ένα πρωί είδε να μπαίνει στο δωμάτιό του, γελαστός και χαρούμενος, ο Άντέλμ, ο Άντέλμ που τον νόμιζε νεκρό!...

Η πρώτη σκέψης που έκανε ο Μοριλλό ήταν ότι έβλεπε κανένα φάντασμα. Μά το φάντασμα αυτό δεν ήταν διόλου άπειρητο. Πλησίασε στο κρεβάτι, γελώντας πάντοτε, και άπλωσε το χέρι του στόν Μοριλλό.

— Ήρθα να σ' ευχαριστήσω, του είπε, έπειδή σε σένα χρωστώ τη ζωή μου!

— Σε μένα!... ψιθύρισε τρομαγμένος ο Μοριλλό.

— Ναι, σε σένα, αφού ανέβηκες στο δέντρο, από το οποίο είχα κρεμασθή, κι' έκοψες το σχοινί που μου έσφιγγε το λαιμό!... Για να με σώσεις από το στόμα του Χάρου, έσπασες το πόδι σου, καλέ μου άνδρωπε, ευεργέτη μου!... Θα σ' ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή... “Ας είναι...” Ποίν από λίγο είδα το γιαντρό, ο οποίος μου είπε ότι η κατάσχεση σου δεν είναι σοβαρά και ότι, ύστερ” από ένα μήνα, θα μπορούσες να χορέυεις στους γάμους μου με την Μπερτίνα...

— Μιλάς με τα σωστά σου; ρώτησε, θυμωμένος ξαφνικά, ο Μοριλλό.

— Ναι, ξέρω ότι δεν ήθελες να μου δώσεις άλλοτε γυναίκα την άνεψιά σου, έπειδή ήμουν φτωχός... Μά τώρα είμαι πλούσιος... Κληρονομία το θεό Λορέτ...

— Πέθανε ο Λορέτ; φώναξε ο Μοριλλό.

— Δεν τόξερες... Μας άφησε χόρδους ο καίμενος... Κι' έπειδή μοναδικός του κληρονόμος είμαι εγώ, βροίζομαι σήμερα μ' ένα σπύτι, μ' ένα μεγάλο χωράφι και μ' εκατό χιλιάδες μετροτά!... “Ε! τί λές τώρα; Μου δίνεις την Μπερτίνα;...” Ο Μοριλλό νόμιζε πως έβλεπε όνειρο!

“Υστερ” από έξη βδομάδες, γινόντουσαν οι γάμοι του Άντέλμ και της Μπερτίνας.

Αίγο ποίν από το μυστήριο, ο Μοριλλό πήγε κατά μέρος το ξενυχάκι και τους έξομολογήθηκε κοιμόταν έξωθε το σχοινί, η έπιθυμία του δεν ήταν να σώσει το νέο.

— Δεν πρότει, λοιπόν, συνεπλήκαλη πράξη, που δεν την έκανα!... Θεώρησα υποχρεωσί μου να σάς πω την αλήθεια, για να μη με περνώτε για ήρωα...

Ο Μοριλλό περίμενε ν' άκούση τον Άντέλμ να τον βοήζει. Μά ο

Μπερτίνα

πεις συνειδήσεις. Ναι, δεν ύπνηζε χαμιά άμφιβολία ότι ο καίμενος ο Άντέλμ αυτοκτόνησε από την άπελυσία του έπειδή τον πέταξαν από το χτήμα του. Ο Μοριλλό καταλάβαινε πως έφερε και αυτός ευθύνη για το οικότρο τέλος του δυστυχισμένου νέου. Συγχρόνως, όμως, μία άλλη σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό του, το γεμάτο από πόληψης. Είχε άκούσει να λένε τόσο πολλά για το χωριό που φέρνει το σχοινί του κρεμασμένου. Του παρουσαιζονταν τώρα μία πρώτη τάξως ευκαιρία ν' άποζητήσει αυτό το φιλιάχτό!...

Η έπιθυμία αυτή κούρεσε τόσο το δικαστικό κλητήρα, ώστε τον έκανε να καταπνίξη στην καρδιά του κάθε αίσθημα πόνου, φρίκης και άηδίας.

Και ο Μοριλλό, ο οποίος παρ' ό-

είχε άζωμα δεμένο το λαιμό του με το σχοινί, νά... κινείται και ν' άνοστην!... Ο βρόχος δεν του έφερε άμέσως το θάνατο και το απότομο πέσιμο του από το δέντρο τον έκανε να συνέρθη.

Τούτες μεταφέραν και τους δύο στο χωριό, με φορεία. Το Μοριλλό τον πήγανε στο σπύτι του και τον παρέδωσαν στα χέρια της υπηρέτας του, έπειδή η άνεψιά του η Μπερτίνα έλειπε σ' ένα συγγενικό σπίτι και δεν θα γύριζε ποίν από όχτω μέρες. Όσο για τον Άντέλμ, σκέφτηκαν να τον πάνε στο δέντρο του, έπειδή αυτός ήταν ο μοναδικός του συγγενής. Ο Λορέτ δεν είχε βέβαια κανένα λόγο να συμπληρώσει ιδιαιτέρως τον άνεψιό του. Ωστόσο, όταν τον έβλεπε σε κείνη την έλκερή κατάσταση, δεν θα μπορούσε παρ' όλη την ηλικία, να μην ανησυχούσε.

ΕΙΝΕ όμορφη η Γκάμπυ Μορλαί; Δεν μπορούμε να το εξακριβώσουμε αν ο εκ πρώτης όψεως. Πρόπει να μιλήσει κανείς μαζί της, να “ύποστη” τη γοητεία της, να ένθουσιασθή από την άφελεία της, για να μπορούμε να τη βύτερα:

— Η Γκάμπυ Μορλαί είναι κάτι περισσότερο από όμορφη. Είναι δελτιζωτική!

Μόλις είδαμε από κοντά την χαριτωμένη βετέττα, μās έκανε την έντύπωση μιας άτλης, πολύ άπλης γυναίκας, μιας σχεδόν εργάτιδος. Δεν είναι καθόλου φιλάρεσκη, τα φροεμάτα της είναι ύπερ το δέον άπλά. Δεν έχει καθόλου επιβλητικό έξωτερικό.

Και όμως... Μόλις άρχισε να μās μιλάει, μόλις άρχισε να μās κυττάζει με τα παράξενα μεγάλα μάτια της, νικηθήκαμε, κατακτηθήκαμε...

Α, τα μάτια της Γκάμπυ Μορλαί!... Είναι τόσο γεμάτα κόπο, άπελυσία, άγωνία κι' άνησυχία!...

Μπορεί να πη κανείς ότι τα μάτια της διάσημης αυτής καλλιτέχνιδος, ζούν έξωκοιμένα από αυτή την ίδια, είναι σαν δυό άβυσσοι γεμάτοι μούρη άνησυχία. στο ήρεμο χλωμό πρόσωπό της.

Είναι δυό μάτια που νοσταλγούν κι' άναζητούν, και περιμένουν κάτι από τον άλλο κόσμο, κάτι ασύλληπτο κι' αιώνια ποθητό.

Το πρόσωπο της Γκάμπυ Μορλαί είναι άγνό, παρθενικό σαν το πρόσωπο ενός νέου κοριτσιού, μά τα μάτια της είναι γεμάτα μυστικισμό, κι' υπερκόσμους πόθους.

Με μία φωνή λίγο μονόκορδη, αλλά όρραία και θερμή, η Γκάμπυ μās είπε:

— “Υπέφερα πολύ για να γίνω ό,τι έγινα. Στις άρχές χόρεσα και τραγουδούσα στα μουζίκ-ζόλλ, μά δεν ήμουν ευχαριστημένη. Έννοιονθα πως μπορούσα να κάνω κάτι καλύτερο. Αλταρούσα να βγώ στο θέατρο. Μά δεν φαντάζεσθε πόσες δυσκολίες, πόσες αντίεήσεις με έμποδίσαν για πολύ καιρό να ικανοποιήσω τη μεγάλη μου έπιθυμία...”

— Α, ναι. Μου έκαναν όσο μπορούσαν κακό η γυναίκες. Δεν έχω παρόμοιο από τους άντρες, αλλά η γυναίκες μ' έκαναν πολύ να υποφέρω με τη ζήλεια τους. Δεν ήθελαν να γίνω ήθοποιός, να προσδεύσω.

...Τέλος σιγά-σιγά κατώρθωσα να νικήσω όλα τα εμπόδια, και να παίζω για πρώτη φορά στο θέατρο “Ζηηνά...”

...Έπαιξα με μεγάλη έπιτυχία στα καλύτερα έργα του Άνρι Μτεργιστάν. Άλλά θυμάμηνσα περισσότερο στο “Μελό...”

...Συγχρόνως έπαιξα και στόν

γαμπρός έμπεξε τα γέλια.

— Δεν βοήξε εκείνο που ζητούσες, άποκοιήθηκε στόν Μοριλλό. Τα κατάφερες όμως να με σώσεις από βέβαιο θάνατο, και αυτό είναι βέβαια μεγάλο κέρδος...

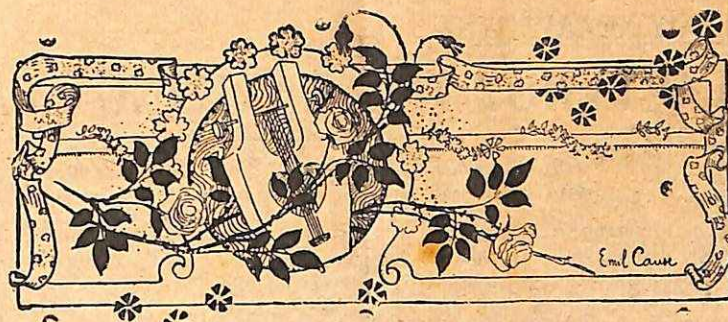
— Ξέρεις όμως, γιατί στάθηκα και γω τυχερός και σ' έκανα παιδί μου; Γιατί τα κατάφερα να πάρω λίγο “σχοινί” του κρεμασμένου...

Και ο Μοριλλό άνοιξε τον πορτομάνι του, έβγαλε από μέσα τα ξέφτια από το σχοινί και τα έδειξε στο ξενυχάκι.

Ο Άντέλμ άγκάλιασε τότε την Μπερτίνα, την φίλησε και είπε:

— “Έχεις δικήν ο θεός! Το σχοινί του κρεμασμένου φέρνει πάντοτε γούρη... Με τη διαφορά ότι πρώτη φορά συμβαίνει να φέρη γούρη... στόν ίδιο τον κρεμασμένο!...”

Ο Μοριλλό περίμενε ν' άκούση τον Άντέλμ να τον βοήζει. Μά ο

ΟΙ ΕΠΙΓΕΙΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

(Του Γάλλου δημοσιογράφου Farvyl)

κινηματογράφου. “Ημουν η πιο τακτική “παρτεναιό” του άξέχαστου Μάξ Λίντεν, του περίφημου κομμικού, ο οποίος αυτοκτόνησε μαζί με την γυναίκα του, μερικά χρόνια πριν.

...Κατά τόν πόλεμο, έπαιξα σε πατριωτικά έργα, και μετά τόν πόλεμο, ξεκουράστηκα για κάμποσο καιρό, για να παίζω στόν “όμιλούντα”.

...Όρσειλο να όμολογήσω ότι σε κανένα έργο δεν είχα τόσο έπιτυχία όση στο φίλμ “Κατηγορούμένη Έγέρθητι!...”

...Δεν φαντάζεστε πόσο άγαπώ την τέχνη μου. Μου φαίνεται όσώτο σ' ό,τι κάνω κι' αν με θαμιάζουν, δεν παίζω τόσο τέλεια, όσο πρέπει.

...Έχω μία άγωνία μέσα μου, μία φοβερή άνησυχία, μία άπληστία, που δεν ικανοποιείται με τίποτα. Και η άπληστία αυτή είναι μία άβυσθη δύνα για την τελειότητα της τέχνης.

...“Ερ” όσον μιλούσε η συμπαθής καλλιτέχνις, τα μάτια της έξέφραζαν άζωμα περισσότερη άγωνία.

Αυτό λοιπόν είναι το μυστικό των ματιών της και της φυχής της. Η άνικανοποίητη δύνα για την τελειότητα της τέχνης.

...Ποιός ξέρει, ίσως έρωτευθώ σ' ένα γαμάκο... Και η Γκάμπυ γελάει, με το ελκρινές κι' άφελές γέλιο της.

...Ποιό σπόρ προτιμάτε περισσότερο; ρωτήσαμε τη διάσημη βεντέττα.

Κι' εκείνη μās απήντησε: — Αγαπώ την ιππασία, το χολλόμπι και τ' αεροπλάνο. Είναι τώρα δεκα τρία χρόνια που έχω πάρει δίπλωμα αεροπόρου.

...“Α, δεν φαντάζεστε τί ώρατά που είναι να τρέχει κανείς μαζί με το σύννεφο στόν ουρανό. Δεν ύποχει μεθυστική απόλαυση.”

Βέβαια είναι ώρατά και η ιππασία, και πολύ απόλαυστικό το χολλόμπι, αλλά τίποτα δεν είναι τόσο γοητευτικό όσο το πέταμα με το αεροπλάνο. Είναι κάτι που ό,τι κι' αν είναι πραγματικό, έχει πάντα τη γοητεία του όνειρου.

— Τι ιδέαν έχετε για τόν όρλουδντα κινηματογράφου, όστις που θαμρεύσατε πρώτα στόν βαβόρωτομ την Γκάμπυ. Κι' εκείνη μās άπάντα:

— “Είστε σκοπό να παίξετε σε νέα φίλμ; ρωτήσαμε την Γκάμπυ. — Και βέβαια, μās απήντησε. Νοιώθω μέσα μου τόσο δύνα για νέες δημιουργίες! Θά ήθελα να παίζω σε όλη μου τη ζωή. Άγαπώ τόσο την τέχνη και νοιώθω τόσο τους ρόλους μου!...”

Δεν ήταν άναρχη να μās το πη αυτό η μαυροαλλόδα καλλιτέχνις. Η Γκάμπυ Μορλαί, είναι μία μεγάλη ήθοποιός. Παίζει με ελιγμούς, με πάθος, με πόνο, με άφραση αισθηματικότητα, και με θαυμαστή ζοτικότητα.

Η λέξις “παίζει” είναι μάλλον άταίριαστη γι' αυτήν. Μπορούμε να πούμε καλύτερα “ένσαρκώνει” ή “έμψυχώνει” τους ρόλους της.

Κι' όσοι άζωμα δεν την έχουν ιδή να παίζει, φτάνει να κυττάξουν τα μάτια της, για να καταλάβουν ότι η Γκάμπυ Μορλαί δεν είναι μία συνηθισμένη γυναίκα, μία συνηθισμένη ήθοποιός.

ρα μαλλιά είναι σπάνια στο Παρίσι.

Είναι πολλοί οι θαυμαστές της Γκάμπυ. Και δεν θαμιάζουν μόνο την τέχνη της, αλλά και την άφελή της χάρι, την μελαχροινή της όμορφιά, και τα άπεριόγραπτα γοητείας μάτια της.

“Άλλ’ η Γκάμπυ διακηρύττει ότι είναι “άνερα στη”.

— Δεν βοήξα άζωμα, λέει σχετικώς η δελτιζω βεντέττα, δεν βοήξα τον άνθρωπο που θα κατορθώσει να μου έπιβληθή. Κι' όλα όσα διαδίδουν για διάφορους έρωτάς μου, είναι φρέματα...

...Είναι αλήθεια, ότι άκούω κάθε τόσο έρωτικές έξομολογήσεις και παίρνω άμέτρητα έρωτικά γράμματα. Άλλά δεν με συγκινεί καμιά εκδήλωση αγάπης, την στιγμή που έχω δεν αισθάνομαι τίποτα.

...Μη με νομίζετε όμως άναίσθητη. “Όχι. “Εχω όλη την καλή διάθεση ν' αγαπήσω, αλλά δεν βοήξα έως τώρα στην ζωή μου κανέναν άξιο για την άγάπη μου.”

...Κάποτε ένα μικρό συμφέρον καταστρέφει τις μεγαλύτερες άρετές. Μοιάζει με το μικρό λιθάρι, με το οποίο ο Δαβίδ σκότωσε τόν κολοσσάιο Γολιάθ.

— Ο παλμός φίλος είναι πάντα καλύτερος από τόν νέο. “Αν η δουλειά του στομάχου είναι να χωνεύη τις τροφές, η δουλειά του μυαλού είναι να χωνεύη τις ιδέες. Κι' όπως, χωρίς την ύπηρεσία αυτή του στομάχου δεν μπορεί να υπάρξει η ύπηρεσία του μυαλού δεν μπορεί να ύπάρξη πνεύμα και πνευματική ζωή.”

...Ποιό σπόρ προτιμάτε περισσότερο; ρωτήσαμε τη διάσημη βεντέττα.

Κι' εκείνη μās απήντησε: — Αγαπώ την ιππασία, το χολλόμπι και τ' αεροπλάνο. Είναι τώρα δεκα τρία χρόνια που έχω πάρει δίπλωμα αεροπόρου.

...“Α, δεν φαντάζεστε τί ώρατά που είναι να τρέχει κανείς μαζί με το σύννεφο στόν ουρανό. Δεν ύποχει μεθυστική απόλαυση.”

Βέβαια είναι ώρατά και η ιππασία, και πολύ απόλαυστικό το χολλόμπι, αλλά τίποτα δεν είναι τόσο γοητευτικό όσο το πέταμα με το αεροπλάνο. Είναι κάτι που ό,τι κι' αν είναι πραγματικό, έχει πάντα τη γοητεία του όνειρου.

— Τι ιδέαν έχετε για τόν όρλουδντα κινηματογράφου, όστις που θαμρεύσατε πρώτα στόν βαβόρωτομ την Γκάμπυ. Κι' εκείνη μās άπάντα:

— “Είστε σκοπό να παίξετε σε νέα φίλμ; ρωτήσαμε την Γκάμπυ. — Και βέβαια, μās απήντησε. Νοιώθω μέσα μου τόσο δύνα για νέες δημιουργίες! Θά ήθελα να παίζω σε όλη μου τη ζωή. Άγαπώ τόσο την τέχνη και νοιώθω τόσο τους ρόλους μου!...”

Δεν ήταν άναρχη να μās το πη αυτό η μαυροαλλόδα καλλιτέχνις. Η Γκάμπυ Μορλαί, είναι μία μεγάλη ήθοποιός. Παίζει με ελιγμούς, με πάθος, με πόνο, με άφραση αισθηματικότητα, και με θαυμαστή ζοτικότητα.

Η λέξις “παίζει” είναι μάλλον άταίριαστη γι' αυτήν. Μπορούμε να πούμε καλύτερα “ένσαρκώνει” ή “έμψυχώνει” τους ρόλους της.

Κι' όσοι άζωμα δεν την έχουν ιδή να παίζει, φτάνει να κυττάξουν τα μάτια της, για να καταλάβουν ότι η Γκάμπυ Μορλαί δεν είναι μία συνηθισμένη γυναίκα, μία συνηθισμένη ήθοποιός.

— Όμολογώ ίστι στην άρχή ο “όμιλν” δεν μ' ένθουσίασε πολύ. Είχα μάλιστα την ιδέα ότι δεν θα έπικρατήση. Τώρα βλέπω ότι είχα άδικο. Κι' έλπίζω ότι σε λίγο ο κινηματογράφος θα προσδεύση γι' ένα έξελεγμένο έτος, ώστε θα έπικρατήση έντελώς το θέατρο. “Η μάλλον μπορώ να πώ ότι δεν ύπάρξη καμιά διαφορά μεταξύ θεάτρου και κινηματογράφου. Και αυτό θα κατορθωθή όταν η ταίνας δεν θα προβάλλονται στην όδόνή σ' ό,τι ώρα, αλλά κατ' ένθεϊαν στην σκηνή, και οι ήθοποιοί δεν θα φαίνονται πειά ως σκίεζ, αλλά θα μοιάζουν δλοζώναντοι. Και καθώς φαίνεται, το θαύμα αυτό, δεν θ' άργήσει να γίνη. Είδικοι μηχανικοί και καλλιτέχναι προσπαθών να το πετύχουν.”

— Έχετε σκοπό να παίξετε σε νέα φίλμ; ρωτήσαμε την Γκάμπυ. — Και βέβαια, μās απήντησε. Νοιώθω μέσα μου τόσο δύνα για νέες δημιουργίες! Θά ήθελα να παίζω σε όλη μου τη ζωή. Άγαπώ τόσο την τέχνη και νοιώθω τόσο τους ρόλους μου!...

Δεν ήταν άναρχη να μās το πη αυτό η μαυροαλλόδα καλλιτέχνις. Η Γκάμπυ Μορλαί, είναι μία μεγάλη ήθοποιός. Παίζει με ελιγμούς, με πάθος, με πόνο, με άφραση αισθηματικότητα, και με θαυμαστή ζοτικότητα.

Η λέξις “παίζει” είναι μάλλον άταίριαστη γι' αυτήν. Μπορούμε να πούμε καλύτερα “ένσαρκώνει” ή “έμψυχώνει” τους ρόλους της.

Κι' όσοι άζωμα δεν την έχουν ιδή να παίζει, φτάνει να κυττάξουν τα μάτια της, για να καταλάβουν ότι η Γκάμπυ Μορλαί δεν είναι μία συνηθισμένη γυναίκα, μία συνηθισμένη ήθοποιός.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Η ήδονή διαφέρει από την ευτυχία κατά τούτο: ότι η πρώτη αγοράζεται, ενώ η δεύτερη δεν πουλιέται.

— Ποτέ δεν μπορείς να δειπνήσης καλά στό σπύτι άνοιχτό. Δίνει συμβουλές σ' όλον τόν κόσμο άζωμα και στό... μάγειρό του.

— Κάποτε ένα μικρό συμφέρον καταστρέφει τις μεγαλύτερες άρετές. Μοιάζει με το μικρό λιθάρι, με το οποίο ο Δαβίδ σκότωσε τόν κολοσσάιο Γολιάθ.

— Ο παλμός φίλος είναι πάντα καλύτερος από τόν νέο. “Αν η δουλειά του στομάχου είναι να χωνεύη τις τροφές, η δουλειά του μυαλού είναι να χωνεύη τις ιδέες. Κι' όπως, χωρίς την ύπηρεσία αυτή του στομάχου δεν μπορεί να ύπάρξη η ύπηρεσία του μυαλού δεν μπορεί να ύπάρξη πνεύμα και πνευματική ζωή.”

— Ποιό σπόρ προτιμάτε περισσότερο; ρωτήσαμε τη διάσημη βεντέττα.

Κι' εκείνη μās απήντησε: — Αγαπώ την ιππασία, το χολλόμπι και τ' αεροπλάνο. Είναι τώρα δεκα τρία χρόνια που έχω πάρει δίπλωμα αεροπόρου.

...“Α, δεν φαντάζεστε τί ώρατά που είναι να τρέχει κανείς μαζί με το σύννεφο στόν ουρανό. Δεν ύποχει μεθυστική απόλαυση.”

Βέβαια είναι ώρατά και η ιππασία, και πολύ απόλαυστικό το χολλόμπι, αλλά τίποτα δεν είναι τόσο γοητευτικό όσο το πέταμα με το αεροπλάνο. Είναι κάτι που ό,τι κι' αν είναι πραγματικό, έχει πάντα τη γοητεία του όνειρου.

— Τι ιδέαν έχετε για τόν όρλουδντα κινηματογράφου, όστις που θαμρεύσατε πρώτα στόν βαβόρωτομ την Γκάμπυ. Κι' εκείνη μās άπάντα:

— “Είστε σκοπό να παίξετε σε νέα φίλμ; ρωτήσαμε την Γκάμπυ. — Και βέβαια, μās απήντησε. Νοιώθω μέσα μου τόσο δύνα για νέες δημιουργίες! Θά ήθελα να παίζω σε όλη μου τη ζωή. Άγαπώ τόσο την τέχνη και νοιώθω τόσο τους ρόλους μου!...”

Δεν ήταν άναρχη να μās το πη αυτό η μαυροαλλόδα καλλιτέχνις. Η Γκάμπυ Μορλαί, είναι μία μεγάλη ήθοποιός. Παίζει με ελιγμούς, με πάθος, με πόνο, με άφραση αισθηματικότητα, και με θαυμαστή ζοτικότητα.

Η λέξις “παίζει” είναι μάλλον άταίριαστη γι' αυτήν. Μπορούμε να πούμε καλύτερα “ένσαρκώνει” ή “έμψυχώνει” τους ρόλους της.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ Ο ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΓΛΕΝΤΖΕ!...

[Μιά ανέκδοτη αυτοβιογραφία του 'Αδόλφου Μανζού, στην οποία αφηγείται πώς από ξενοδόχος έγινε ο περιφημος πρωταγωνιστής μοιρατός γόης της δόξης]

ΟΙ οί θαν-
μασταί μου
νομίζουν ότι
είμαι Γάλλος
και μάλιστα
ένας αδιόρο-
θωτος Παρι-
σινός γλεν-
τζές που γεν-
νήθηκε κι
ανάταραξε
στη Μονμάρ-
τη. Κανείς δεν ξέρει ότι γεννήθηκα
στην 'Αμερική, ότι μεγάλωσα σ'
αυτή κι' ότι απέκτησα όλες τις συ-
νήθειες ενός βέρου «γιάγκις»... 'Ο
πατέρας μου βέρβαν ήταν Γάλλος,
μιά ή μητέρα μου ήταν 'Ιρλανδή
και φυσικά, από ένα τέτοιο γάμο,
δεν μπορούσε πατέ να γεννηθεί στο
Πίττσμπουργκ των 'Ηνωμένων Πολι-
τειών ενός Παρισινός βασιλεβα-
διόρος...

Για να ικανοποιήσω λοιπόν την
περιέργειά τόσο των 'Αμερικανών,
όσο και των 'Ευρωπαίων φίλων
μου, θα σας μιλήσω σήμερα για
την καταγωγή μου, τη ζωή μου
και τα όνειρά μου, τα οποία κα-
τάρθωσα να πραγματοποιήσω μέ-
χρι σήμερα.

Η οικογένειά του πατέρα μου,
του 'Αλβέρτου Μανζού ή Μέντζον,
ζούσε στο 'Αρμπού των κάτω Πυ-
ρηναίων της Γαλλίας. Έκείνος ό-
μως από δεκαεπτά χρόνων έφυγε
κρυφά από το σπίτι του και μετα-
νάστευσε στην 'Αμερική για να κά-
νη την τύχη του. Στη Νέα 'Υόρκη
δυστυχώς απογοητεύθηκε γρήγορα
και μιά ημέρα τραβήξε για τη
Καλιφόρνια να γίνει χρυσοθήρας!
Μά φαίνεται ότι τον είχαν προλάβει
άλλοι, γιατί ό κ. 'Αλβέρτος Μαν-
ζού όχι μόνο δεν βρήκε χρυσάρι,
αλλά ξόδεψε και το λίγο που είχε
πάρει μαζί του. Αναγκάστηκε τότε
ν' αφήσει όλα τα τραβιά του όνειρου
και να κυτάξει να βρη κανένα πιο
πρακτικό τρόπο για να κερδίξη το
ψωμί του. Με μερικά λοιπόν δα-
νεικά δολάρια, άνοιξε ένα μικρό
ξενοδοχείο στο Σίλβερ-Σίτυ κι' άρ-
χισε, μιά την αλήθεια, μέσα σε
λίγο καιρό, να κάνη χρυσές δου-
λειές...

Ήταν φαίνεται, άπληστος ή γεν-
νημένος μεγάλος επιτηρηματίας,
γιατί μόλις δημιούργησε μιά μικρή
περιουσία, κατέβηκε στο Σικάγο
για να κάνη πάλι τον ξενοδόχο.
Έτσι κάτω, ή δουλειές του πήγαν
πολύ καλά κι' έτσι μιά ημέρα ό κ.
'Αλβέρτος Μανζού, ο πατέρας μου,
πήγε στο Πίττσμπουργκ όπου άνοι-
ξε το μεγάλο ξενοδοχείο «Ρόβινγκ»,
όπου καθόντουσαν οι γονείς μου
τον πρώτο χρόνο του γάμου τους.
'Ο πατέρας μου είχε φέρει εκείνο
τον καιρό από τη Γαλλία τη μητέ-
ρα μου.

Έγώ λοιπόν γεννήθηκα σ' αυ-
τή την πόλη, στις 22 Φεβρουαρίου
του 1891 και μάλιστα σ' ένα πολυ-
τελές διαμέρισμα του «Ρόβινγκ»,
όπου καθόντουσαν οι γονείς μου
τον πρώτο χρόνο του γάμου τους.
'Ο πατέρας μου είχε φέρει εκείνο
τον καιρό από τη Γαλλία τη μητέ-
ρα μου κι' έτσι βοήθηκα από μι-
κρός στην άγχαλιά μιας 'Αλλίδας
κι' έμαθα να μιλάει τα χωριάτικα
γαλλικά με μιά βαρειά προφορά
που δεν κατάφερα ποτέ να την αλ-

λάξω αργότερα, όταν άρχισα να
παίζω στον κινηματογράφο. Αυτή
ή περίφημη προφορά μου κάνει
τους Γάλλους φίλους μου να χαιρο-
γελούν ειρωνικά όταν με βλέπουν
να παρουσιάζομαι στην οθόνη με
άηγο φράκο και με ύψος μεγα-
λου άριστοκράτου, ό οποίος μιλάει
...χωριάτικα! Κατόρθωσα βέβαια
να την διορθώσω όσο μπορούσα,
μιά ό τόνος της φωνής, το χρώμα
της, δεν άλλαξε και πολύ ούτε ά-
κοχη και μέχρι σήμερα...

Όταν ήμουν έπτά χρόνων ό κ.
'Αλβέρτος Μανζού πούλησε τό πο-
λυτελές «Ρόβινγκ» και πήγε στο
Κλίβελαντ για να «λανάσει» μιά
καλοσυναιία ξενοδοχειακή επιχείρη-
ση. Αυτή τη φορά όμως την έπαθε
σάν αγράμματος κι' αναγκάστηκε
να ξαναφτιάξη την περιουσία του
από την αρχή ανοίγοντας ένα μι-
κρό ξενοδοχείο. Παρ' όλες πόσους
τις άτυχίες του, θέλησε να δώσει
σ' έμένα και στον αδελφό μου που
είχε γεννηθεί σ' αυτό το μεταξύ,
έξαιρετική μόρφωση και άριστο-
κρατική ανατροφή.

Έγώ λοιπόν που ήμουν ό πιο
μεγάλος, ύστερα από λίγες ημέρες
μετά τη νέα μας
εγκατάσταση, άρ-
χισα να πηγαίνω
στο ιδιωτικό λύ-
κειο του Σαιν-
Ζοζέφ. Στο Κλί-
βελαντ, «Επειτα,
όταν έγινε δεκα-
τεσσάρων χρόνων
γράφτηκα στη
Γραμματική 'Α-
καδημία του Κούλ-
βερ της 'Ινδιάν-
α, γιατί ό πα-
τέρας μου ήθελε
να γίνει στρατι-
γός του 'Αμερι-
κανικού στρατού!
'Η μητέρα μου
όμως φοβάτονε
τους πολέμους
και δεν ένοιωθε
καμιά ασυπά-
θεια για τα χου-
σά γαλιόνια και
τις στρατιωτικές στολές. Γι' αυτό
έπεισε τον πατέρα μου ν' αλλάξη
γνώμη κι' έτσι δεκαοχτώ χρόνων
βρέθηκα στο Πανεπιστήμιο του
Κόρνερ, πελαγομένος στις 'Αλγε-
βρες και σ' ανώτερα μαθηματικά,
γιατί είχα πάρει την απόφαση να
γίνω πολιτικός μηχανικός...

Μά δεν πρόφτασα να πάρω τό
διπλώμα μου, γιατί ό πατέρας μου
απορόστησε βαρειά και μ' εφώνασε
στο Κλίβελαντ για ν' αναλάβω
τη διεύθυνση του ξενοδοχείου του. Κι'
έτσι από πολιτικός μηχανικός βρέ-
θηκα ξενοδόχος, γιατί ό πατέρας
μου είχε κουραστεί πια και μ' είχε
αφήσει ελεύθερο να ξεμεταλλεύω
μια την επιχείρησή του. Θά έμένα
λοιπόν σ' όλη μου τη ζωή ξενοδό-
χος; Τι να σας πώ...Δεν μού βα-
στασσε ή καρδιά! 'Από μικρός είχα
γνωρίσει στο ξενοδοχείο μας ένα
πλήθος ήθιμοποιών που έκαναν «τουρ-
νέ» στις διάφορες Πολιτείες κι'
είχα αγαπήσει σιγά-σιγά την ή-
μορφη ζωή τους που ήταν γεμάτη
περιπέτειες, απόροπτα περιστατικά
και σκανδαλώδεις έρωτες...Στο Κλί-

βελαντ τότε υποδέχτηκα μιά μέρα
στο ξενοδοχείο μιά όμορφη καλ-
λίτεχνιδα τού θεάτρου που είχε πε-
ρίπου τα χρόνια μου (ήταν δηλαδή
κι' εκείνη είκοσι χρόνων) και που
με είχε κυτάξει με τόση τρυφερό-
τητα μ' όση δεν μ' είχε προσέξει
ως τότε καμιά άλλη γυναίκα. Πε-
ριττόν είνε τώρα να σας πώ ότι
ένοιωσα γι' αυτήν ένα κεραυνο-
βόλο έρωτα κι' ότι ξέχασα τό πάν-
τα και δεν σullyζόμουν τίποτ' άλ-
λο παρά μόνον να την απαγάγω
και να ξεκινήσω για τη μεγάλη πε-
ριπέτεια...

Αυτή ή ιστορική απαγωγή έγινε
στις 30 'Απριλίου του 1912. Στις 2
Μαΐου, βρισκόμαστε κι' οι δυο στη
Νέα 'Υόρκη με την απόφαση να
καταχτήσουμε τις σκηνές των μεγα-
λων θεάτρων και να γίνουμε μεγα-
λοι «άστρες» του Μπροντγουάι.
Για να γίνει κανείς μεγάλος καλλι-
τέχνης, μού φαίνεται ότι δεν είνε
ανάγκη να έχη εξαιρετικό ταλέντο...
Πρέπει όμως απαραίτητα να έχη
πολλά, πάρα πολλά δολάρια κι' έ-
μεις δεν είχαμε ύστερα από λίγες
ημέρες ούτε ένα καλνίτζο σέντς στην
τσέπη μας! 'Ερωπετε λοιπόν να
εργαστούμε δί-
χως μεγάλες ά-
παιτήσεις κι' ό-
μολογώ ότι ντρέ-
πομαι ν' ανα-
φέρω τον πρώτο
ρόλο που μού έ-
δωσαν να παίζω
σ' ένα μικρό θέα-
τρο της Νέας 'Υ-
όρκης... 'Αρχισα
τη θεατρική μου
καριέρα ως ένας
άσημαντος κομ-
πάρος, χαμένος
στην αφάνεια και
από άνονημο πλη-
θος τόνων και
τόσων δυστυχι-
σμένων συναδέλ-
φων του. Η φίλη
μου, που είχε νο-
μίσει φαίνεται
ότι ήμουν τόσο
τρολλά έρωτευ-
μένος μαζί της, ώστε να ξεπουλή-
σω τό ξενοδοχείο του Κλίβελαντ
και ν' αφήσω στους δρόμους τους
γονείς μου, όταν είδε ότι τα λίγα
δολάρια που κέρδιζα έφταναν μό-
νον για να πληρώσω τον κουρέα
μου, μ' εγκατέλειψε στην τύχη μου
κι' έρωτεύτηκε τό θιασάρχη της,
ό οποίος της έσαςφάλισε μ' αυτό
τον τρόπο μιά λαμπρή σταδιοδρο-
μία στο θέατρο.

Η ζωή μου τότε ήταν σκληρή
κι' άναπόφευκτη και θάρινα τη σκη-
νή μ' όλη μου την καρδιά, αν κα-
τάφερα να βρω ένα όποιοδήποτε
άλλο επάγγελμα. Μά δεν ήταν διό-
λου εύκολο να βρω μιά θέσι που
να τούριζε στην ανατροφή μου
και στην πανεπιστημιακή μου μόρ-
φωση. Γι' αυτό έμεινα στο θέατρο
με την ψευτική αιγλή του καλλιτέ-
χνου κι' όταν βρήκα την ευκαιρία,
θέλησα να δοκιμάσω την τύχη μου
και στον κινηματογράφο κι' έπαιξα
πάλι ως κομπάρσος σ' ένα φιλμ
της «Βιταγκράφ». 'Αν είχα πλούσια
βεστιάριο, ίσως κατάρθωνα τότε
να πετύχω ένα μικρό ρόλο και να

ανάδειχθώ σιγά-σιγά. Μά δεν εί-
χα παρά ένα παλιό σμόκιν και τό
καθημερινό κοστούμι μου. 'Επαιξα
λοιπόν ως κομπάρσος πάλι και σε
μερικές ακόμη ταινίες, κι' έπειτα,
όταν κατάρθωσα να συγκεντρώσω
λίγα δολάρια, έφτιαξα ένα άηγο
φράκο και «ντεμπούτάρισα» στο...
μουδίκι-χώλ!

Αυτή τη φορά στάθηκε περισσό-
τερο τυχερός. Μού είχαν δώσει
ένα όμορφο «σκέτς» και θημάρι
ότι αναγκάζομουν να τό επαναλαμ-
βάνω ένένα φορές την ημέρα, γιατί
τό θέατρό μας ήταν άνοιχτό από
τό πρωί ως τα μεσάνυχτα! Μά
και στο μουδίκι-χώλ δεν μπόρεσα ν'
ανάδειχθώ και γι' αυτό όταν ήρθε
τό καλοκαίρι γύρισα σάν «άστος
νύκτα» κοντά στον πατέρα μου που
είχε εγκατασταθή τώρα στο Λύμ-
προνκ, λίγο πιο πέσα από τη Νέα
'Υόρκη κι' είχε πάλι ένα μικρό ξε-
νοδοχείο. Τώρα όμως δεν ήμουν
πειά διευθυντής, αλλά γκαρσόνι
και πολλές φορές αναγκάζομουν
να βοηθώ τον πατέρα μου και στην
καζίνα. 'Ηρθε έτσι ό χειμώνας
και μαζί μ' αυτόν ξανάρχε κι' ή
νοσταλγία για την περιπέτεια και
την καλλιτεχνική ζωή που όσο κι'
άν είνε σκληρή κι' άγίαστη, έχει
πάντα ένα άκατανίκητο θέληγτρο.
'Εγκατέλειψα λοιπόν για δεύτερη
φορά τον πατέρα μου και γύρισα
στη Νέα 'Υόρκη όπου άρχισα να
κάνω κι' εγώ μαζί με τους άλλους
«ούρά» έξω από τα «σούντιν» της
«Φόξ» και της «Παραμάουντ» που
μόλις τότε είχαν ιδρυθεί. Οι ρόλοι
που μού έδωσαν αυτές ή 'Εται-
ρείες ήσαν τόσο άσημαντοι όσο κι'
οι πρώτοι κι' έτσι, όταν ή 'Αμερι-
κή έλαβε μέρος στον πόλεμο έφυγα
για την 'Ευρώπη, πηγαίνοντας να
πολεμήσω.

Με τα άμερικανικά στρατεύματα
λοιπόν αποβιβάστηκα πρώτα στην
'Ιταλία, απ' όπου ανέβηκα στο γαλ-
λικό μέτωπο, όπου πολέμησα ως
λοχίας. Τό 1919 τέλος γύρισα στην
'Αμερική με τό βαθμό του λοχα-
γού και με δύο χιλιάδες δολάρια
στην τσέπη από τις οικονομίες μου...
Θέλετε να μάθετε τώρα πώς έό-
δεμα αυτά τα λεττά; Με τις δύο
χιλιάδες δολάρια άγοράσα ένα ό-
μορφο δαχτυλίδι άσραβόσας, δυό
βέρες και δυό ελατήρια για τό
Χόλλυγουντ, γιατί εκείνο τον καιρό
τον περιφέρω και μού έδωσε
βέλ, του Παρισινού γλεντζέ, στο
Γινόμιντ. Αυτό τό φιλμ που έση-
μείωσε μιά θριαμβευτική έπιτυχία,
μ' έκανε πασίγνωστο σ' όλοι οι
ήθελαν έναν τόσο αδιόρθωτο γλεν-
τζέ της Μονμάρτης, κατέφευγαν
κι' εγώ ένας «άστρας».

Έφτασα λοιπόν στο Χόλλυγουντ
με την απόφαση να κατακτήσω την
οθόνη με κάθε τρόπο, μά αναγκά-
σθηκα πάλι επί έξη ολόκληρα χρό-
νια να παίζω άσημαντους ρόλους
ως την ημέρα που μ' ανακάλυψε
Τσάρλι Τσάπλιν και μού έδωσε
βέλ, του Παρισινού γλεντζέ, στο
Γινόμιντ. Αυτό τό φιλμ που έση-
μείωσε μιά θριαμβευτική έπιτυχία,
μ' έκανε πασίγνωστο σ' όλοι οι
ήθελαν έναν τόσο αδιόρθωτο γλεν-
τζέ της Μονμάρτης, κατέφευγαν
κι' εγώ ένας «άστρας».

ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΑΝΖΟΥ

Η Μαροβίνα είν' έν' απ' τα
φτωχότερα Μαυροβουνιώτικα
χωριά, όλο πέτρες και κατσάβρα-
χα. Δεν φτωχώνει ούτ' ένα στάχι,
έχει—πέρα...

Σ' αυτό τό χωριό ζούσε, κάπο-
ποτε, ένας χωριάτης, που δεν είχε
παρά λίγες πήγες γη, μιά καλύβα
και δυό κατσίκες. Κι' απ' τη μι-
κρή αυτή περιουσία, συντηριόταν ό
ίδιος, και συντηρούσε και τους δι-
κούς του.

Μά έξαφνα, την ημέρα της γιορ-
τής του 'Αρχαγγέλου—μέρα μεγα-
λης γιορτής—κατέβηκε απ' τό βου-
νό ένας λύκος, τού άρπαξε τις κα-
τσίκες, κι' έφυγε! Τι να κάνη τό-
τε ό φτωχός χωριάτης; Πήρε τη
γυναίκα του και τα παιδιά του, κι'
έφυγε, και πήγε να βρη άλλου
δουλειά. 'Η πέτρες που τού μένα-
νε, δέ μπορούσαν να τον θρέψουν,
βέβαια.

Υστερ' από πολλά βάσανα, έγ-
καταστάθηκε, τελοςπάντων, στο
Πετρόβσλο της Σερβίας. Έκει,
έπιασε δουλειά. και με τον καιρό
—δόςά νάχη ό Θεός—τά κατάφερε
με τις οικονομίες του, ν' αγοράση
λίγη γη, μιάν αγελάδα, ένα κριά-
κι κι' έφτά πρόβατα. Και σε λίγα
χρόνια, είχε τόσο καλά προζήκει,
που μπόρεσε κι' έχτισε κι' ένα σπι-
τάκι...

Και μιά χρονιά, που ή συγκο-
μιδή ήταν εξαιρετικά καλή, τη μέ-
ρα της γιορτής του 'Αρχαγγέλου,
άναψε δυό κοτζάμι κεριά, ίσαμ' έ-
κει πάνω!...

— Γιατί άναψες δυό κεριά, άν-
τρα; τον ρώτησε ή γυναίκα του.
Δέ σούφτανε τό ένα; Τό ένα—με-
γάλη του ή χάρι (και σταυροκοπή-
θηκε)—είνε για τον 'Αρχάγγελο!
Τ' άλλο, ποιανού είνε;...

— Τ' άλλο, γυναίκα, της είπε
ό χωριάτης, είνε για τό λύκο, που
στάθηκε αιτία να φύγω απ' τό κα-
τσάβραχα της Μαροβίνας! Δεν
έχνω αυτό που τού χρωστάω...

'Ο Ραντοβάν Γκούρφ, από τό
Κλοπντέ, είχε διαπράξη γιά την
άνδρεία του, στον πόλεμο. Όταν έ-
γινε ειρήνη, και πέρασαν παρήση-
μα στους πολέμιους, στο Ραντο-
βάν έδωσαν τα μεγαλύτερα και
περισσότερα.

Ένα καλοκαίρι, λοιπόν, ή ύπαι-
θρος υπέφερε από φοβερή άνομ-
βία. Ούτε σταλαγμίδα βροχής
δεν είχε πέσει! 'Η άκριδα άφα-
νίσε τα πάντα. 'Η γη διηρούσε. Οι
χωρικοί ήσαν κατεστραμμένοι. 'Ο-
λος ό πληθυσμός βαρυνόμους...

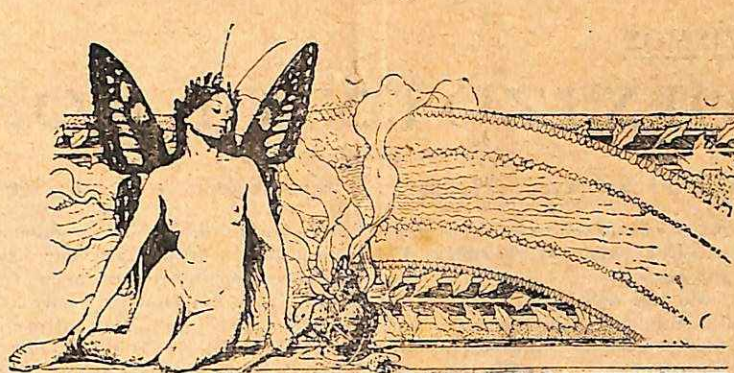
Κι' ό Ραντοβάν, που ήταν φτω-
χός, είχε κι' ένα σορό παιδιά! Με-
τί να τό θρήνη; 'Η πληγές του
τόν είχαν κάνει άνικανο να δουλε-
ψη! 'Η μητέρα παρηγορούσε τό
μικρό της τό παιδιά, και τους έ-
λεγε:

— Κάνετε ύπομνη, παιδιά μου!
'Η κυβέρνησι θα μάς στείλη σιτά-
ρι... 'Ο Θεός δέ θα μάς αφήσει να
πεθάνουμε! 'Ο δήμαρχος θα μοι-
ράση σιτάρι στους φτωχούς...Τότε
θα χορτάσετε ψωμί και γλυκά...

'Ο Ραντοβάν άκουσε αυτά τα
λόγια της γυναίκας του. Έμεινε
για κάμποσο, δίχως να μιλή. Έ-
πειτα άνοιξε τό στόμα του και
είπε:

— Δεν έχετε ανάγκη, ούτε απ'
την κυβέρνησι, ούτε απ' τό δήμαρ-
χο, παιδιά μου! 'Ο πατέρας σας
φρόντισε για σας...

Σηκώθηκε, ξεστρώσε ένα κασε-
λάκι, τ' άδειασε άπάνω στο τρα-
πέζι, έπιασε τα πολεμικά παρήση-
μά του, και είπε, τότε, σ'α πεινα-
σμένα του παιδιά:

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΣΛΑΥ'Ι'ΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Απ' τη συλλογή του ΠΑΒΙΤΣΕΒΙΤΣ
και του ΑΝΤΡΕΑ ΜΑΖΟΝ)

'Ο Μαυρεβουνιώτης χωρικός κι' ή δυό κατσίκες του. Γιατί ά-
ναψε κεριά στο λύκο! 'Ο Ραντοβάν και τα κατσίκια του. Πώς
τάδωσε να τα φάνε τα παιδιά του! Γιατί οι έλκογεις του
Πιπέρ έβγαλαν γέρο βουλευτή... «Κι' έτσι κι' άλλοις, τα
ψωμιά του είνε μετρημένα!». 'Η ιστορία ενός άντρώγνου.
'Ο παπās, ό δήμαρχος κι' ό δεσπότης, κλπ. κλπ.

— Νά, φάτε, παιδιά ενός ήρωα,
φάτε να χορτάσετε, απ' τα λιλά
που δώσανε, μιά μέρα, στον πατέ-
ρα σας, ανταμοιβή για την πάλλη-
καριά του...

Οι έλκογεις της περιοχής του
Πιπέρ, είχαν εκλέξει βουλευτή
τους, ένα γέρο όγδοντάρη. 'Ο γέ-
ρος αυτός ήταν ένας λαμπρός άν-
θρωπος, άλλ' άρρωστος κι' αδυνα-
τισμένος απ' τα γηρατειά...

Πρώτσαν, τότε, τους έλκογεις
γιατί δεν διάλεγαν έναν πιο νέο
βουλευτή, που να μπορούσε να τους
εξυπηρετή καλύτερα. Κ' εκείνοι ά-
ποκρίθηκαν:

— Έχουμε και νεώτερους, και
καλύτερους, κι' αξιοτέρους! Τό έ-
χουμε...Δεν διαλέξαμε όμως κανένα
απ' αυτούς γιατί με τις δολοφο-
νίες και με τα πάθη τα πολιτικά,
έχουμε πώς δεν θα πέγναγε πο-
λύ καιρός, και θα μάς τόν είχαν
σκοτωμένο! 'Η θα μάς τόν σκοτώ-
ναν, ή θα μάς τόν φυλάκιζαν!

Ούτε σταλαγμίδα βροχής
δεν είχε πέσει! 'Η άκριδα άφα-
νίσε τα πάντα. 'Η γη διηρούσε. Οι
χωρικοί ήσαν κατεστραμμένοι. 'Ο-
λος ό πληθυσμός βαρυνόμους...

Κι' ό Ραντοβάν, που ήταν φτω-
χός, είχε κι' ένα σορό παιδιά! Με-
τί να τό θρήνη; 'Η πληγές του
τόν είχαν κάνει άνικανο να δουλε-
ψη! 'Η μητέρα παρηγορούσε τό
μικρό της τό παιδιά, και τους έ-
λεγε:

— Κάνετε ύπομνη, παιδιά μου!
'Η κυβέρνησι θα μάς στείλη σιτά-
ρι... 'Ο Θεός δέ θα μάς αφήσει να
πεθάνουμε! 'Ο δήμαρχος θα μοι-
ράση σιτάρι στους φτωχούς...Τότε
θα χορτάσετε ψωμί και γλυκά...

'Ο Ραντοβάν άκουσε αυτά τα
λόγια της γυναίκας του. Έμεινε
για κάμποσο, δίχως να μιλή. Έ-
πειτα άνοιξε τό στόμα του και
είπε:

— Δεν έχετε ανάγκη, ούτε απ'
την κυβέρνησι, ούτε απ' τό δήμαρ-
χο, παιδιά μου! 'Ο πατέρας σας
φρόντισε για σας...

Σηκώθηκε, ξεστρώσε ένα κασε-
λάκι, τ' άδειασε άπάνω στο τρα-
πέζι, έπιασε τα πολεμικά παρήση-
μά του, και είπε, τότε, σ'α πεινα-
σμένα του παιδιά:

θένας, φυσικά, νόμιζε πώς θάνα
μοναχός του...

Τό πρωί έκείνης της ημέρας, ό
άντρας της χούφτησε πίσω απ' την
καλύβα του. Πρώτος έφτασε ό πα-
πās. 'Η γυναίκα τόν έπιασε μέσα,
κι' αυτός της είπε:

— Γρήγορα, γρήγορα, μην έρ-
θει ό άντρας σου...

Μά δεν πρόφτασε να τελειώση
τά λόγια του, και χτύπησε ή πόρτα...

— Τρομάρα μου! φώναξε ό πα-
πās. Καθήκαμε! Θά είν' ό άντρας
σου!...

— Μάζεψε τα φαροδομικά σου,
τού είνε ή γυναίκα, κι' έπα μέσα
τό ντουλάπι...

Κι' ό παπās χούφτησε στο ντου-
λάπι.

Άλλά δεν ήταν ό άντρας της.
'Ηταν ό δήμαρχος. Κι' αυτός της
είπε τα ίδια:

— Γρήγορα, μη μάς προφτάσει
ό άντρας σου! Και τι θα πη, άν
μάς βρη τους δυό μοναχούς...

Μά έξαφνα πάλι χτύπησε ή
πόρτα...

— Συφορά μου! φώναξε ό δή-
μαρχος. Θάναί ό άντρας σου, και
δεν έχω μαζί μου τό πιστόλι μου!
Θά με σκοτώσει...

— Κούρνω, γρήγορα μέσα στην
κασέλα! τού είπε ή γυναίκα.

Και τόν έβανε μέσα στο σεν-
τούκι...

Η πόρτα άνοιξε, και μπήκε
μέσα ό δεσπότης. Άλλά δεν πρό-
φτασε να κάτση, κι' ή πόρτα βρόν-
τηξε ξανά απ' τα χτυπήματα...

— Κύριε έλέησον! φώναξε
ό δεσπότης, κι' έγινε χίρηνος σάν τό
φλουρί... 'Ο Θεός με τιμώσει! Θάναί
σίγουρα ό άντρας σου! Καθήκαμε...

— Κούρνω μέσα στο τζάκι, τού
είπε τότε, ή γυναίκα.

— Τόν έκρυψε στο τζάκι, κι' έ-
πειτα πήγε κι' άνοιξε την πόρτα.

Αυτή τη φορά, ήταν ό άντρας της...

— Καλησπέρα, γυναίκα! της
είπε. Βάλε τό σοφρά (τραπέζι στρογ-
γυλό), να φάμε...

Άφου φάγανε και ήπιανε καλά,
ό άντρας έβγαλε τό πιστόλι του,
και είπε:

— Θέλω να σου δείξω, γυναίκα,
τι καλά που σημαδεύω! Θέλω να
μάθης τι άξίζει ό άντρας σου, και
σε τι χρεία σ' έχουν δώσει οι γο-
νείς σου! Θά σημαδεύω στο ντου-
λάτι...

— Βοήθεια! άκούστηκε, μέσα
απ' τό ντουλάπι, μιά φωνή πνιγ-
μένη...

Άλλά, υπάμ και κάτω! Πάει ό
παπās... 'Ο άντρας της τόν σκότωσε.

— Τώρα θα σημαδεύω στο σεν-
τούκι!...

Άκούστηκε, ξανά, μιά πιστολιά.

Πάει κι' ό δήμαρχος...

— Στάσου να δής! είπε ό αν-
τρας, πάλι. Τό πιστόλι μου είχε
τρέξει σφαίρες!

— Τονη τη φορά, θα σημαδεύω
στο τζάκι...

Έορίξε και την άλλη, και ξε-
καψε και τό δεσπότη...

— Άν σας άρσσει, έλάτε πάλι
να φιλήσετε τη γυναίκα μου! Έκανε
τότε ό νοικοκύρης...

Και φώναξε κάποιον χαζό, που
πέγναγε στο δρόμο, τούδωσε λίγα
χρυσά, και τού είπε να τους πάρη
και τους τρεις, και να πάη να τους
πείη μέσα στη θάλασσα...

Κι' έβησαν αυτοί καλά, κι' έμεις
καλύτερα...

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ την 'Οφθαλ-
μολογική Κλινικήν του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγη-
τού της 'Οφθαλμολογίας εν τω
Πανεπιστημίο. Μετάδρου 27,
'Αθήναι. Τηλ. 1-60.

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

(Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρον που δημοσιεύθηκε στο τελευταίο τεύχος του Γαλλικού «Le mois»)

ΣΤΑ άρχεα της Κοινωνίας των Έθνών είνε κατατεθειμένο μεταξύν των ψηφισμάτων που εστάλησαν από διάφορες διε- λειθνητικές οργανώσεις, με την ευκαιρία της συγκλήσεως της Διασκεύσεως του Αποφλισμού, και ένα που άρχίζει με τα εξής χαρακτηριστικά λόγια :

«Ο πόλεμος στοίχισε στην ανθρωπότητα εκατό χιλιάδες φράγκα κατ' άπομον, από της γεννήσεως του Χριστού !»

Ο άριθμός αυτός—που αποτελεί εξαγόμενο μιας προσεκτικής στατιστικής—άφραξ μονάχα τις δαπάνες που προκάλεσε ο πόλεμος. Είνε όμως δυνατό να υπολογιστή η αξία των ανθρώπων που σκοτώθηκαν στους πολέμους έδω και δεκαεννέα αιώνες ; Είνε δυνατό να καταστροφική ένας λεπτομερής πίναξ των ζημιών που έφεραν, σε ανθρώπους και σε ζώηματα, όλοι οι πόλεμοι οι προγενέστεροι του ΙΙ' αιώνος ; Ποίος μπορεί να έξοχ τις θυσίες που έπέβαλε ο Έκατονταετής Πόλεμος μεταξύ Αγγλων και Γάλλων ; Όσοσο, μπορεί κανείς, παίρνοντας ένα μέσο όρο, να φτάση στο συμπέρασμα που αναφέρει το παραπάνω υπόμνημα : Ο πόλεμος στοίχισε στην ανθρωπότητα εκατό χιλιάδες φράγκα κατ' άπομον από της γεννήσεως του Χριστού !

Θά μπορούσε κανείς να ισχυρι- στη ότι τα πολεμικά μέσα ήταν άλλοτε έλλειψη και ότι οι πόλε- μοι δεν ήταν τόσο καταστρεπτι- κοί όσο σήμερα. Ναι, δεν υπά- ρχει καμία άμφιβολία γι' αυτό. Μά δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι στα παλιά τα χρόνια, οι άνθρω- ποι που πήγαιναν να πολεμή- σουν, δεν πέθαιναν μονάχα στα πεδία των μαχών. Η πανώλης και άλλες τρομερές επιδημίες συμπλήρωναν το έργο του Άρε- ος. Στα χρόνια μετεια, η επιδη- μίες αποτελούσαν το άκαταμάχη- το συμπλήρωμα του πολέμου. Κατά τη διάρκεια των Στανφορσιών, περισσότεροι στρατιώται πέθα- ναν από την πανώλη παρά από τα βέλη ! Όσο για τη χολέρα, προκάλεσε κι αυτή τρομερές κα- ταστροφές σε πολλούς πολέμους του περασμένου αιώνος. Τα γα- λικά στρατεύματα που έλαβαν μέ- ρος στα 1853 στην έσπασα της Κορμαίας, έπαθαν πανωλε- θρία από τη φοιχτή αυτή επι- δημία.

Η τραγωδία αυτή επανέληφθη και στα 1912, στο βαλκανοτου- ρκικό πόλεμο. Η χολέρα έκανε θραύση στον τουρκικό στρατό. Ο ταγματάρχης Τεβάνκερ, άν- ταποκριτής της έφημερίδας «Μερινέρο Τάρκεμπλα» στο τουρκικό γενικό στρατηγείο, τη- λεγραφούσε το Νοέμβριο του 1912 στην έφημερίδα του :

«Σήμερα είδα ένα τρομερό θέαμα, που θα μου μείνη αλη- σμόνητο. Χιλιάδες νεκροί και έτοιμοθάνατοι στρατιώται ήταν ξεπλωμένοι σ' ένα μεγάλο κάμ-

πο. Κάθε μέρα, πεθαίνουν πέντε χιλιάδες τουρκοί στρατιώται από χολέρα !»

Μά και όταν δεν είνε η χολέρα, θά παρουσιαστούν άλλες άφο- ρστειες, ιφριχτά επακολουθήματα των στερήσεων και των κακουχιών της στρατιωτικής ζωής.

Στον Προσσανιστοιακό πόλεμο του 1866—που δεν βάσταξε παρά λίγους μήνες—η Πρωσία έχασε 16.782 άνδρες στα πεδία των μα- χών και 62.989 σπούς... θάλαμους των νοσοκομείων ! Στο Γαλλογε- ρμανικό Πόλεμο του 1870, οι Γερ- μανοί είχαν 116.821 νεκρούς και τραυματίες μήνη και 490.304 νεκρούς από διάφορες ασθένειες !...

Έκείνο όμως που συνέβη με τους Ρώσους στον Ρωσοτουρκικό Πό- λεμο του 1878 είνε κάτι τρομακτικό, άφάνταστο. Οι Ρώσοι είχαν μονάχα 59.905 νεκρούς στα πεδία των μαχών και 1.006.322 νεκρούς από τις ασθένειες και τις κακου- χίες !... Από τους άριθμούς που σάς παραθέσαμε, είνε εύκολο να βγάλετε το συμπέρασμα ότι η μά- χες ήταν άλλοτε λιγότερο κατα- στρεπτικές από τις άφροστιες και τις επιδημίες.

Ένας γάλλος στρατιωτικός και θεωρητικός του πολέμου, ο στρα- τάρχης ντε Σαζ, συνήθισε να λέη :

—Για να σκοτώσεις ένα άνθρω- πο, πρέπει να του ρίξεις τόσο μο- λύβι, όσο είνε το βάρος του σώ- ματός του !

—Έτσι εξηγείται γιατί στα πα- λιά τα χρόνια οι άνθρωποι δεν σκοτώνονταν εύκολα στον πόλεμο. Τα πολεμικά μέσα δεν ήταν τότε

τελειοποιημένα. Με την «προόδo» όμως των έπιστημών και των άν- θρωποκτόνων μηχανημάτων, ο ά- ριθμός των θυμάτων μεγάλωνε.

Στη μάχη του Σολφερίνο, οι Αυστριακοί έφωξαν 8.400.000 σφαί- ρες. Από το Γαλλικό στρατό, 12. 000 άνδρες έτέθηκαν εκτός μάχης —δύο χιλιάδες νεκροί και δέκα χι- λιάδες τραυματίαι. Αν κάνουμε ένα πρόχειρο ύπολογισμό, θα βρού- με ότι σε κάθε τραυματία αντιστοι- χούσαν 708 σφαίρες και 4.200 σε κάθε νεκρό.

Στους πολέμους Έλλάδος και Τουρκίας (1897) και Ισπανίας—Α- μερικής, ο άριθμός των σφαίρων κατέβηκε σε 750 για κάθε άνδρα. Στο Ρωσοισπανικό πόλεμο, οι Ιάπωνες έφωξαν όκτώ εκατομμύ- ρια σφαίρες για να έπιτύχουν έκα- τό χιλιάδες Ρώσους. Μά οι Ιά- πωνες είχαν τη δικαιολογία ότι δεν ήταν άκόμα εξασκημένοι στα Εδωπαϊκά όπλα και γι' αυτό...

χαράμισαν όκτώ χιλιάδες σφαίρες για κάθε άνθρωπο !

Ήρθε τέλος ο πανευρωπαϊκός πόλεμος κι' ανέτρεψε όλους αυτούς τους ύπολογισμούς και τις αναλε- γίες. Είνε άδύνατο να ύπολογισή κανείς τον άριθμό των βλημάτων που έφωζιγχαν στη διάρκεια της τρομακτικής αυτής ανθρωποσφα- γής. Μά και πόσες εκατόμβες νε- κρών έχουν δημιουργηθή !...

Στον παγκόσμιο αυτό πόλεμο στρατολογήθηκαν έβδομηντα έκα- τομμύρια άνθρωποι. Από αυτούς τόσοι σκοτώθηκαν :

Η Γερμανία έχασε δύο εκατομ- μύρια άνδρας. Η Ρωσία 1.700. 000. Η Αυστρία 1.542.000. Η

Γαλλία 1.400.000. Η Ιταλία 750. 000. Η Αγγλία 744.000. Η Άμε- ρική 68.000.

Προσθέσαμε τώρα σ' αυτούς τους άριθμούς τις άπώλειες που υπέ- στησαν άλλα μικρότερα κράτη, που βορέθηκαν και αυτά μπλεγμένα στη δίνη του πολέμου—όπως το Βέλ- γιο, η Τουρκία, η Έλλάς, η Σερ- βία—και θα καταλήξετε στο συμ- πέρασμα ότι η τελευταία παγκό- σμια σύρραξις στοίχισε τη ζωή δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων !

Δέκα εκατομμύρια άνθρωποι σκο- τώθηκαν στον πόλεμο αυτόν !

Και δεν λογαριάζουμε ούτε τους άερατρησιασμένους, ούτε αυτούς που προσβλήθηκαν από άερα, ούτε και τη στρατιά των σωματιζών έ- ρειπίων, που τα βλέπουμε σήμερα να περιφέρονται στους δρόμους τη θλιβερή ύπαρξή τους... Μέχρι σή- μερα εξακολουθούν να πεθαίνουν άνθρωποι που έπαθαν στη διάρ- κεια του παγκόσμιου μαζελειού.

Κανένας άλλος πόλεμος δεν δη- μιούργησε τόσο θύματα ! Στα είκοσι τρία χρόνια που βάσταξαν οι πόλε- μοι της Γαλλικής επανάστασεως και της Αυτοκρατορίας, από τα 1792 ως το 1815, σκοτώθηκαν δύομιση εκατομμύρια άνθρωποι. Μέσα σε τέσσερα μονάχα χρόνια, ο Πανευ- ρωπαϊκός πόλεμος δημιούργησε τε- τραπλάσιο άριθμό θυμάτων !

Αυτός είνε ο τραγικός άπολογι- σμός του αίματος που χύθηκε εν όνοματι του...πολιτισμού και της δικαιοσύνης !

Όσον άφορά τις ζημίες σε ζωή- μα, ένας πρόχειρος ύπολογισμός τις ανεβάξει σε 1.812 δισεκατομμύρια χρυσά φράγκα. Ξέρετε τώρα πόσο στοίχισαν όλοι οι πόλεμοι από της έποχής του Ναπολέοντος ως το 1914 ; Διακόσια μονάχα δισε- κατομμύρια. Ο τελευταίος τετρα- ετής πόλεμος στοίχισε εννιά φορές παραπάνω απ' όλους τους πολέ- μους που έγιναν μέσα σ' ένατό χρόνο !

Πρέπει τώρα να έχετε υπ' όφει- σας ότι ο τεράστιος, ο καταπιλ- κτικός αυτός άριθμός άφραξ μονά- χας τις δημόσιες δαπάνες. Μά η ιδιωτικές οικονομικές καταστρο- φές ; Η πτωχεύσεις, η διακοπές των έργων, το σταμάτημα κά- θε έμπορικης κινήσεως ; Δεν είνε ζημιές αυτές ; Και ένας άν- θρωπος που πεθαίνει, δεν άποτε- λεί χαμένο κεφάλαιο ;

Δέκα εκατομμύρια άνθρωποι σκοτώθηκαν στον πόλεμο. Τι γε- γόνατο αντίπροσποτεύουν αυτοί ;

Ένας σκοτωμένος στρατιώ- της—έγραφε ο διάσημος Γάλλος κοινωνιολόγος Γουσταύος Λε Μπών—ισοδυναμεί με είκοσι και τριάντα έτών χαμένους ζώντες. Και, στις περιπτώσεις αυτές, λογαριζούμε μονάχα τους νε- κρούς. Μά υπάρχουν και οι άσθε- νείς, εκείνοι που έγιναν άνιστοι από έργασια, είτε από ένα τραύ- μα, είτε από ένα νευρικό κλονι- σμό, είτε και από σωματική έσάντληση. Σχινά πεθαίνει κα- νείς από τον πόλεμο, δέκα χρό- νια μετά τον πόλεμο... Ποίος θα μπορούσε ποτέ να ύπολογισή τις άνυπολόγιστες αυτές ζημιές ;

Ας παραδεχτούμε για μια στιγ- μή ότι γίνεται ο ύπολογισμός αυ- τός. Πόσες εκατοντάδες δισεκατομ- μύριον θά έπερε τότε να προσθέ- σουμε στον άριθμό των συνολικών ζημιαικών ζημιών που αναφέραμε παραπάνω ;

Μά δεν δέχτηκα πο-έ μου τί- ποτα...

ΣΑΝ ΛΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ!...

ΙΜΑΙ πολύ δυ- στησιμένη !...

Είμαι η γυναί- κα που δεν αγα- πούν...

Ναι...Δεν είνε φοβερό αυτό ; Δεν είνε φοβε- ρό αυτό να μη σ' αγαπούν κα- θόλου ;

Και νάχης μέσα σου μια τόσο θερμή, μια τόσο διαρμένη για στοργή καρδιά, όπως είνε η δική μου καρδιά !... Και να μην εμπνές —άλλοιμονο—παρά μόνο μίσος κι' αντίπαθεια !...

Είνε φοβερό, φοβερό !... Και το πιο φοβερό άκόμα και το πιο παράξενο κι' άπίστευτο, είνε ότι δεν είμαι καθόλου άσχημη κι' άποχρονιστή.

Απ' εναντίας, είμαι όμορφη, εί- μαι παρα πολύ όμορφη. Αλλά η όμορφιά μου είνε η αι- τία της δυστυχίας μου.

Αυτή η όμορφιά, η καταραμένη όμορφιά που η μοίρα μου την έ- δωσε μόνο για να υποφέρω σε όλα μου την ζωή...

Τότο μικρό κοριτσάκι, όζόλο, ά- πό τότε που μόλις πρωτανοίγε το ρόδο της νεότητός μου, από τότε κατάλαβα πως είμαι μια άτυχη, μια βαρειόμοιση ύπαρξις.

Η γυναίκες με έζηλευαν και με μισούσαν. Οι άντρες με ποθούσαν μ' έναν πόθο κτηνώδη.

Ήμουν άκόμα φτωχή, πολύ φτω- χή σε όλα μου τη ζωή, κι' αλλοί- μονο στην γυναίκα που είνε φτωχή κι' όμορφη !

Οι άντρες δεν έβλεπαν σ' έμένα παρά μια λευκή όμορφη σάρκα, για ποίλημα.

Και σ' όλα μου την ζωή ήμουν η γυναίκα που την ποθούν, μά δεν την αγαπούν. Ναι ήμουν, και είμαι πάντα η γυναίκα που εμπνέει μόνο πόθο, έναν πόθο τρελλό, περαστι- κό, προσβλητικό, μά όχι άγάπη.

Α, πόσο άλγειο ο πόθος από την άγάτη !...

Η άγάπη έχει μέσα της και τον πόθο, έναν πόθο εξαιλωμένο από τον έρωτα, άλλ' ο πόθος ο κτηνώ- δης δεν έχει μέσα τον άγάτη...

Μόνο η άγάτη τα εξαγνίζει ο-

μή ότι γίνεται ο ύπολογισμός αυ- τός. Πόσες εκατοντάδες δισεκατομ- μύριον θά έπερε τότε να προσθέ- σουμε στον άριθμό των συνολικών ζημιαικών ζημιών που αναφέραμε παραπάνω ;

Μά δεν δέχτηκα πο-έ μου τί- ποτα...

Εγώ δεν ήθελα, παρά μόνο μια καρδιά !...

Κι' όμως, κανένας δεν με βοή- σει άξια για να μου προσφέρει την καρδιά του...

Γιατί, θεέ μου, γιατί !...

Καταραμένη όμορφιά !...Μά το άφράτο μου σώμα, με το ήρωατό μου μάτι, με το ποικιλικό μου στομά, δεν έμπνέει παρά μια τρελ- λή έρμηρη επιθυμία !...

Το έσπεριό μου με δείχνει έν- τελως διαφορετική από ό,τι είμαι... Φαίνεται πως μοιάζω κάποια μαζωνή μου πρόγονο που είχε Κιο- κάσιο αίμα μέσα, στις φλέβες της...

Κάνω την έντύπωσι γυναίκας που αγαπάει την ήδονη, την πολυ-

λα, όλα τα όμορφαίει, όλα τα θεοποιεί...

Η φύσις μ' έπροίσιζε,—ας πώ μ' έπροίσιζε—με μια όμορφη φαν- ταστική και προκλητική, μια όμορ- φιά που ξυπνάει τις αισθήσεις κι' όχι το αίσθημα. Κι' ο κόσμος δεν βλέπει παρά μόνο την όμορφη αυ- τή, χωρίς να κοιτάξη βαθύτερα, χωρίς να διακρίνη μέσα από την χτυπητή εμφάνισή μου την ψυχή μου, την γεμάτη άγνότητα, ιδανι- κά, όνειρα...

Είμαι η γυναίκα που την πο- θούν μόνο, είμαι η γυναίκα που λαχταράει την άγάτη, μά δεν την αγαπάει κανείς. Κάποτε, όταν ή- μουν άκόμα μικρούλα, ένας νέος μ' άγάτησε. Μά με συνοφάνησαν τό- σο σ' αυτόν, κάποιες μοχθηρές φί- λες μου, που γρήγορα τον έκαναν να με μισήσει.

Κι' όσο μεγάλωνα, κι' όμορ- φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

φαινα άκόμα περισσότερο, τόσο αυ- ξανει γύρω μου, το μίσος των γυ- ναικών, κι' η δυσπιστία και η προ- στυχία των ανδρών...

Και καθώς ήμουν φτωχή, κι' ήμουν υποχρεωμένη να εργάζομαι, θεέ μου, τι...υπέφερα, και τι ύπο-

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ ΓΚΑΡΙΚ

Μιά νύχτα, μετά την παράστασι. 'Η δυο μυστηριώδεις κυρίες. 'Η λιποθυμία της άρχιας άγνωστης. Μέσα στο κλεισμένο ά-
μυξί. 'Όπου ο Γκάρικ δεν ξέρει τί να υποθέσει. 'Ο έρωτας της άγνωστης προς τον ένδοξο καλλιτέχνη. Πώς διάφωτιστηκε το
μυστήριο. 'Η άμυπλουτη 'Ινδή πριγκίπισσα, κλπ. κλπ.

ΠΟ τή μακρυ-
νή εποχή που
πέθανε ο Σαίξ-
σπηρ, — πέρα-
σαν από τότε
πάνω από 300
χρόνια, — πολ-
λοί διάσημοι
ήθοποιοι έπαι-
ξαν με μεγάλη
έπιτυχία, τους
ρόλους των
αθανάτων ήρώων του. 'Ασφαλώς
όμως ο Γκάρικ, ο ύπεροχος αυτός
καλλιτέχνης με την άφθαστη μιμη-
τική του τέχνη, κατόρθωσε να
έκφραση τόσο τέλεια όλα τα ψυχι-
κά τους συναισθήματα, ώστε ύ-
πηρε χωρίς άλλο ο μεγαλύτερος
άπ' όλους τους ήθοποιούς που έ-
παιξαν σε έργα του Σαίξσπηρ.

'Ο ίδιος ο Γκάρικ έλεγε πως
όταν έπαιζε τον ρόλο του 'Οθέλ-
λου, τόσο παθαινόταν ώστε έννοιω-
θε τον εαυτό του να γλωμιάζει κά-
τω από το έλαφρό μαύρο κάλυμμα
που φορούσε στο πρόσωπό του. 'Η
φωνή του άλλωστε δεν σ' έτρεφε
σημείο, ή σπάσεις του και ή συ-
σπάσεις του προσώπου του ήσαν
τόσο τραγικές, ώστε μιά πνοή φρί-
κης άπλωνόταν στη σάλα και συ-
νεκλώνιζε τους θεατές. 'Απ' όλα
τα σημεία του θεάτρου δεν άκουγό-
ντουσαν παρά συγχροτημένοι λυγμοί.

'Ηταν φυσικό, λοιπόν, ή κατα-
πληκτικές αυτές έπιτυχίες του Γκά-
ρικ να προκαλέσουν μερικά περίε-
ργα επεισόδια.

Μεταξύ άλλων διηγούνται πως
μιά μέρα, ο διάσημος αυτός ήθο-
ποιός είχε παίζει στον ρόλο του
'Οθέλλου, με το ίδιο όπως πάντοτε
πάθος που συγκινούσε τόσο βαθειά
το άκουατήριό του.

'Η παρυσία είχε πειά τελειώ-
σει και ο Γκάρικ, κατάκοπος, τσα-
κισμένος ήθικώς και σωματικώς,
συλλογιζόταν με άπολαυσι την ανά-
παυσι που θαβόρισε σε λίγο στο
κορββάτι. Μά, καθώς έβγαине από
το θέατρο, από τη μικρή είαίτερη
είσοδο των ήθοποιών, βρέθηκε ξα-
φνικά αντιμετώπισε με δυο νεαρές
κυρίες. Είχαν άριστοκρατική εμφά-
νισι και ήσαν πλούσια ντυμένες.

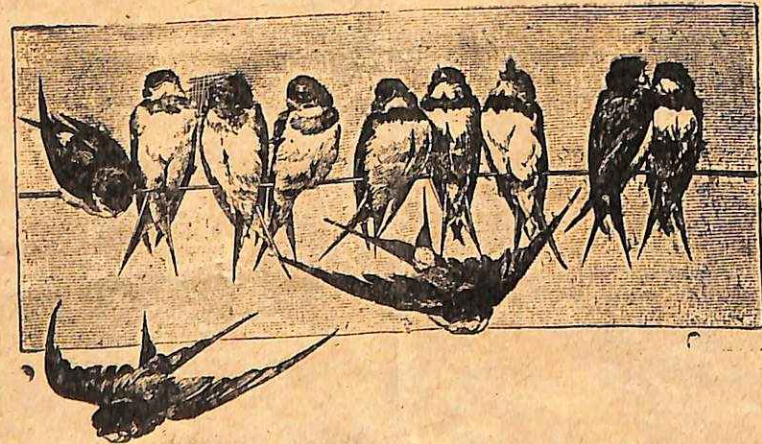
Μόλις τον είδαν, ή μιά άπ' τις κυ-
ρίες σήκωσε λίγο το βέλο που σκέ-
παζε το πρόσωπό της, — ένα πρόσω-
πο σπανίας καλλονής, — τον κούταξε
καλά και ψιθύρισε στην κυρία που
τήν συνόδευε :

— Αυτές είναι !..

Και άμέσως τά γονάτά της λύ-
γισαν και έπεσε λιποθυμή στην άγ-
χάλιά της συνοδού της, ή οποία
μόλις πρόφτασε να συγχροτήση τη
φίλη της, φωνάζοντας συγχρόνως
στον Γκάρικ :

— Για τ' όνομα του Θεού ! Κύ-
ριε, βοηθήστε με, να μεταφέρο τη
φίλη μου ! Το άμυξί μας είχε έδω
κοντά... Πηγαίνω να το φωνάξω.

Σαστισμένος, ο ήθοποιός σήκω-
σε στην άγκυλιά του την λιποθυμή
νέα κι έκοιμάσαν να την μεταφέ-
ρη στην αίθουσα του θεάτρου για
να ζήτηση έκει βοήθεια από τους
παυλίλλους. Μά δεν πρόφτασε, γιατί
το άμυξί είχε πλειώσει στο μετα-
ξύ. 'Η άλλη κυρία τότε τον πα-
ράκαλεσε να τοποθετήση γρήγορα τη

νοδέψη, μιά ή κυρία τον πρόλαβε
λέγοντας :

— Φυσικά όλ' αυτά θα σ' εφαι-
νονται περίεργα. Σας παρακαλώ ό-
μως να μην άνησυχήτε διόλου. Δεν
είμαστε τυχοδιώχτιδες, ούτε έχουμε
κακούς σκοπούς.

— Δεν άνησυχω καθόλου ! άπο-
κρίθηκε ο Γκάρικ. Και θα έγραφε
να ευχαριστηθώ μάλλον για την
περιπέτεια μου αυτή, παρά να πα-
ραπονεθώ. 'Οπόσο όμως δεν μπο-
ρώ να πάω πιο μακριά χωρίς...
— 'Ω, μένεται ήσυχος ! — έλεπε ή
κυρία, — θα πάμε μόνο ως το Γκρή-
νουϊτς, όπου θα φθάσουμε πολύ
σύντομα.

— Μά έγω δεν θέλω να πάω
στο Γκρήνουϊτς ! φώναξε ο Γκάρικ
με δυσαρέσκεια, γιατί εύρισσε πως
ή χωμαδιά αυτή είχε κρατήσει ά-
κετά.

Και άποφασιστικά προσάπθηκε
να κατεβάσει το τζάμι για να φω-
νάξη τον άμυξά να σταματήση. Δεν
πρόφτασε όμως, γιατί εκείνη τη
στιγμή, ή ώραία νέα άναστάνεζε
βαθειά και ο ήθοποιός άκουσε μιά
γλυκεία μελωδική φωνή να ψιθυ-
ρίζει παρακλητικά :

— 'Ω, κύριε Γκάρικ, όχι άκό-
μα ! Μείνετε μαζί μας λίγα λεπτά !
— Τουλάχιστον, φώναξε ο Γκά-
ρικ με άπορία, πότε μου τί θέλετε
άπό μένα ;

— Τήν ευτυχία !... άποκρίθηκε
ή ίδια πάντοτε μαγευτική φωνή.

— Φαίνεται — σκέφθηκε ο ήθο-
ποιός — πως αυτή είναι ή αρχή κά-
ποιου αίσθηματικού ρωμάντσου.

'Ας έλλειψουμε πως το τέλος δεν
θ' άγγίξη ! 'Ας περιμένω λοιπόν !

Σε λίγο το άμυξί στάθηκε μπρο-
στά στη μεγάλη καγκελλόπορτα κά-
ποιας βίλλας. 'Ενός ύπηρετης την
άνοιξε και τά άλογα με άργό βήμα
προχώρησαν σε μιά δεινροστομία
άπό τεραστία αιωνόβια δένδρα.

Μόλις το άμυξί στάθηκε μπροστά
στη βίλλα, ή πόρτα άνοιξε και
πολλοί ύπηρετες με άναμμένες δά-
δες παρουσιάστηκαν για να φεί-
σουν τον δρόμο. 'Η δυο κυρίες
μπήκαν στο σπίτι, πέρασαν ένα με-
γάλο χολ κι έφθασαν σ' ένα πλού-
σια έπιπλωμένο σαλόνι, που λαμπο-
κοπούσε όλόκληρο από έκατοντάδες
φωτάκια. Οι τοίχοι της σάλας ήσαν
σχεπασμένοι με πολύτιμα άνατολί-
τικα χρυσόκεντητα ύφασματα.

'Ο Γκάρικ βουβός και σαστι-

τό πλοίο μου, που θα μάς μεταφέρει
όπου διατάξετε. Παντού όπου κι' αν
πάμε, θα είστε πανίσχυρος. 'Εχω
άνεξάντητους θησαυρούς σ' όλα τά
κράτη της Ευρώπης. Μπορώ και
θρόνο άκόμα ν' αγοράσω, άρκει να
θέλετε να βασιλεύσετε !

'Ο Γκάρικ άκουγε τά λόγια της
κατάπληκτου. Νόμιζε πως όνειρευό-
τον και άρχισε να τρίβει τά μάτια
του. 'Όστερα σκέφτηκε πως το πι-
θανότερο ήταν ότι είχε άπέναντί
του κάποια τρελή. 'Αλλά τί ύπε-
ροχη γυναίκα που ήταν !... 'Όσο μι-
λούσε ή κυρία, ή συντροφισά της
καθότανε ήσυχη και προσεκτική.
'Οπόσο σάν είδε πως ο διάσημος
ήθοποιός δεν άπάντησε, έλεγε γε-
λώντας :

— 'Ο κ. Γκάρικ, φαίνεται άνη-
συχος και είναι φυσικό, γιατί αυτό
το επεισόδιο μοιάζει με συνομιλία !

— Δεν έννοιωσα ποτέ το αίσθη-
μα του φόβου ! άπάντησε περήφανα
ο Γκάρικ. Μά τί θέλετε ν' άπαντή-
σω σε προτάσεις που μοιάζουν με
παραισθήσι !... 'Οσο όμως δύσκολο
μαί ! Το όνειρο αυτό είναι έξαιρε-
τικά ευχάριστο και θα ληψηθώ πο-
λύ σάν έυπνίσω !..

— 'Όχι ! δεν είναι όνειρο ! φώ-
ναξε με πάθος ή ώραία νέα. Γκά-
ρικ ! έσύ είσαι ο 'Οθέλλος μου
και θέλω να γίνω ή Δουδαίμονα
σου !... 'Ω ! μη μου τό άνηθής αυ-
τό !... Μην πής όχι, αν δεν θέλεις
να με ίδης να πέσω νεκρή από ά-
πελυσία μπροστά στα πόδια σου !..

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ή
νεαρή γυναίκα, έγειρε πίσω στά μα-
ξιλάρια. Στεναγμοί έβγαίναν από το
στήθος της, ενώ τά χέρια της συ-
στρέφοντο με άπελυσία ! 'Η άλλη
κυρία προσάπθηκε τότε να την κα-
θισάσει.

Σε λίγο ή νέα, άφοδ συνήλθε
κάπως, έρριξε ένα βλέμμα γεμιστό
περιπάθεια στον Γκάρικ και με μι-
σοσβυσμένη φωνή έλεπε :

— Δεν ύπολόγισα άραγε τίς δυ-
νάμεις μου. Είμαι να θύμα σας !..
Είστε έλευθερος να φύγετε αν θέ-
λετε... Το άμυξί μου θα σ' εφεί ως
το σπίτι σας. Σκεφθήτε και αύριο
θα περιμένω από σας μιά λέξη...
Μιά μονάχα ! Μά αυτή θα είναι ή
καταδίκη μου ή...
— 'Ο Γκάρικ, ο όποιος στο δι-
σθημα αυτό είχε πεισθεί πειά πως
είχε να κάνει με τρελή, έσπευσε
να έπωφεληθώ της άδειάς της.
Χαιρέτησε λοιπόν κι' έφυγε. Τήν
άλλη μέρα, ο Γκάρικ προσάπθηκε
να έξηγήση με ήρεμία τά περίεργα
γεγονότα της περασμένης βραδιάς.
Μά και πάλι έπέσιθη πως ή άγνω-
στη ήταν κάποια τρελή. 'Απ' εκεί-
νη τη στιγμή έπαψε πειά να την
σκέπτεται.

'Οπόσο, ο Γκάρικ ύστερα από
λίγο καιρό, έκει που περπατούσε
μιά μέρα στις όχθες του Τάμεσι,
έφθασε, χωρίς να τό αντιληφθή,
στο Γκρήνουϊτς. Τότε θυμήθηκε
ζε συμβή πριν από μερικά ήμέρες
ήσαν ή δυο άγνωστες. Βοήκη πο-
λύ εύκολα τη βίλλα και χτύπησε
γέρως θυμωρός παρουσιάστηκε τό-
τε και το άνοιξε. 'Ο Γκάρικ τον

ρώτησε τίνας ήταν ή βίλλα.

— 'Ανήκει στο λόρδο Σίγκεν,
έδω και όκτώ μέρες, άποκρίθηκε
ο θυμωρός.

— Και πριν σε ποιόν άνήκε ;..

— 'Ω ! έλεπε ο θυμωρός. Κα-
ταβαίνω τί θέλετε να μάθετε !
Θά είστε και σεις ένας από εκεί-
νους που γυρεύουν την 'Ινδή πρι-
γκίπισσα. Μπορείτε να την βοη-
τήτε, αν θέλετε στη νήσο Σίδνεϋ. 'Εκτός
αν έρουν κι' από κει, πράγμα κα-
θόλου άπίθανο, γιατί, — μεταξύ μας
— θαρρώ πως ή 'Υψηλότης της
είχε το διάλοιο μέσα της. Και να
σας πω είναι κρίμα, γιατί ήταν ή
καλύτερη άπ' όλες τις κυρίες που
γνώρισα. Σκόρπιζε το χρυσάρι με
τις χούφτες !.. Πριν από λίγες μέ-
ρες έφυγε με το βρικόιο «Μίλτον»,
ένα ύπεροχο τρίστιο τετρακοσίων
τόνων... Κατόρθωσε, με μιά άμύθη-
τα πλούτη της, να τό μετατρέψη
σε σαστό παλατάκι. Το βρικόιο αυ-
τό, είναι ένα λαμπρό θαλασσοπούλι
που θα τρέξη τώρα με δέκα κόμ-
πους την ώρα...
— Και αυτό το πλοίο, — διέκο-
ψε ο Γκάρικ, — ήταν άγκυροβολη-
μένο στον Τάμεσι ;

— Μάλιστα ! Σ' ενός μιλίου ά-
πόστασι άπ' έδω. 'Εμεινε πολύν
καιρό εκεί. 'Η πριγκίπισσα φαινό-
ταν σάν να περιμένε κάτι... Μά τί,
δεν τό έμαθα ποτέ ! Κάθε βράδυ
άγέβαλε την άναχώρησή της για
την έπομένη, και κάθε πρωί για
το βράδυ. Περγούσε ήμέρες και
νύχτες όλόκληρες βυθισμένη σε ά-
διάκοπη άπελυσία, γιατί αυτό που
περίμενε δεν έρχόταν. Στο τέλος,
πήρε μιά άπόφασι, και το βρικόιο
έφυγε. Πού βρίσκεται τώρα ; 'Ο
Θεός τό ξέρει !..»

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

Σκεπτικός, ο Γκάρικ εύχαρί-
στησε το θυμωρό, του έβαλε ένα
χυστό νόμισμα στο χέρι, και άπο-
μακρύνθηκε με άργό βήμα. 'Αλλά
είχε τό κεφάλι σκυφτό και με μιά
έκφρασι μελαγχολίας στο πρόσωπό
του, ο διάσημος ήθοποιός συνέχι-
σε τον περιπάτο του.

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΣΑΧΗ

πορούσε ποτέ ν' άνηθθι στην
αγαπημένη του, τίποτε... 'Εν-
νοούσε να ίκανοποιη και τις πιο
παράξενες έπιθυμίες της.

Μιά μέρα τρεις κακούργοι
συνελήφθησαν από τους στρα-
τιώτες του δυνατού σάχη και
καταδικάστηκαν από τον ίδιον
σε θάνατο.

Μά μόλις τόμαθε αυτό ή ά-
γαπημένη του, έτρεξε άμέσως
και βρήκε τον καλό της.

— 'Εμαθα, το έλεπε, ότι κα-
ταδικάστες τρεις κακούργους
σε θάνατο !..

— Να...τής άπάντησε ο σά-
χης. Μήπως ήρθες να με παρα-
καλέσης να τους δώσω χάρι;
— Τί λές, καλέ μου ; Και τί
με μέλλει έμένα ή ζωή τους ;
άπάντησε γελώντας ή ματαί-
οδοη γυναίκα. 'Εγώ ήρθα να
σε παρακαλέσω να μ' άφήσης
να παρακολουθήσω τον άποκε-
φαλισμό.

— Ξέρεις ότι κι' ή πιο μικρές
έπιθυμίες σου είναι για μένα
διαταγές ! άπάντησε ο σάχης.
'Αφοδ λοιπόν τό θέλεις, μπορείς
να παρακολουθήσης την εκτέ-
λεσι, αν και φοβάμαι πως δεν
θα μείνης και τόσο ευχαριστη-
μένη.

— 'Ω, μη άνησυχείς γι' αυ-
τό !..Με θεωρείς τόσο δειλή ;...
Τήν ίδια μέρα ο δυνατός σά-
χης κάλεσε στο ανάκτορό του
τρεις από τους διασημότερους
δήμιους του κράτους του και
τους έλεπε :

'Η αγαπημένη μου, που ο
ουρανός την προίκισε μ' όλες
τις όμορφες του κόσμου, εξέ-
φρασε την έπιθυμία να παρα-
κολουθήση την εκτέλεσι των
τριών κακούργων. Έθλω, λοι-
πόν, τό θέαμα το άποκεφαλι-
σμού νάναι μεγαλοπρεπές, κι'
ανάξιο των ματιών που θα τό
παρακολουθήσουν. Γι' αυτό σας
κάλεσα ξέροντας την άπάρ-
μιλλη τέχνη σας σε τέτοια έρ-
γα. 'Εσείς θα λάβετε την τιμή
να έπιδείξετε τη δεξιότητά
σας μπροστά σ' εκείνην. 'Ο κα-
θένας σας θα εκτέλεση τον ά-
ποκεφαλισμό μ' ένα δικό του
πρωτότυπο τρόπο, κι' έγώ
στο τέλος θα σας άνταμείψω
πλούσια. Κι' ο πιο έπιδείξιος
από σας θα πάρη στο τέλος ένα
βραβείο άπ' την αγαπημένη
μου. Αυτά είχα να σας πω !..

— Είμαστε στις διαταγές
σου, άφέντη. Θά βάλουμε κα-
τώ δλη μας, την τέχνη.

— Προσέξτε καλά μήπως
κανένας σας κάνει καμιά
άδεξιότητα και μου χαλάσει
τό θέαμα, γιατί θα τό πληρώ-
ση με τό κεφάλι του.

— Σύμφωνοι, άφέντη μου !

— Πηγαίνετε και κυττάχτε να
μ' εύχαριστήσετε !..

'Η ημέρα της εκτελέσεως
έφθασε. 'Από νωρίς στην πλα-
τεία των άνακτόρων είχαν το-
ποθετηθι τά σύνεργα του ά-
ποκεφαλισμού και σε λίγο
βρισκόντουσαν εκεί κι' οι τρεις
κατάδοκοι δεμένοι πισθάγκωνα.
Σε κάποια στιγμή έφτασε κι'
ή γυναίκα του σάχη ντυμένη
στά χρυσομέταξα και κατέλα-
βε τη θέσι της έπάνω σ' ένα
θρόνο μπροστά από το πλή-
θος και κοντά στον ήγεμόνα
της.

Οι δήμιοι βρισκόντουσαν στις
θέσεις τους όρθοι και τρομε-
ροί σαν χάνοντες άπάνω από
τά θύματα τους που θα τους
έπαιρναν τη ζωή με άπάρ-
μιλλη δεξιότητά και χάρι.

'Όταν έδόθηκε το σύνθημα,
όλος ο κόσμος κρατούσε την
ανάσα του.

'Ενα μπράτσο στιβαρό ύψώ-
θηκε τότε, άστραψε ή λάμψι
ένος σπαθιού, άκούστηκε το
φρικαλέο σφύριγμα του κι' ο
πρώτος κατάδοκος σωριάστηκε
άποκεφαλίστος.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

— 'Ετοιμάσου να πάρης τη
θέσι του καταδοκού, άδέξιε, φώ-
ναξε άγρια ο σάχης στο δή-
μιο.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά η Κυνθία ήταν γυναίκα δυνατή και δεν άφησε να της ξεφύγει κανένα επιφώνημα τρομου. Μονάχα ψιθύρισε κάτω απ' την κουκούλα, που της είχαν ρίξει στο κεφάλι της:

— Χωρίς άλλο αυτή η γυναίκα δεν ξέρει τί λέει, γιατί εγώ δεν έχω παιδί.

Η ζητιάννα είπε ακόμα:

— Αν θέλετε, σας βγαίνω την κουκούλα σας για ν' αναπνεύσετε έστω λίγο.

Η Κυνθία της έκανε με το κεφάλι της μία καταφατική κίνηση.

Η ζητιάννα της έβγαλε άμεσως την κουκούλα, μα συγχρόνως της είπε:

— Μην προσπαθήσετε να φωνάξετε, γιατί θα σας σκοτώσω.

— Δεν θα φωνάξω, απάντησε η Κυνθία μ' έγκαρτερηση.

— Και τώρα, είπε η ζητιάννα, μπορούμε να κουβεντιάσουμε...

— Τι με θέλετε;

— Θέλω να σας μιλήσω για το γιοί σας.

— Δεν έχω γιοί, απάντησε η Κυνθία.

— Λέτε ψέμματα!

— Σας βεβαιώνω ότι πρόκειται περί πλάνης, είπε η αδελφή του Ζαν ντε Φράνς. Είμαι μία φτωχή γυναίκα και δεν έχω παιδί, ούτε σύζυγο... Απατάσθε...

— Είμαστε θαυμάσια πληροφορημένοι. Έχετε ένα παιδί που σας αγαπά κι' από το όποιο σας χώρισαν...

Η Κυνθία κούνησε το κεφάλι της.

— Α! εξακολούθησε η ζητιάννα με φωνή χαϊδευτική και συγκινημένη, αυτό το φτωχό παιδί, που στερήθηκε επί τόσα χρόνια τα χάδια της μητέρας του, πως θα σας έσφιγγε μέσα στην αγκαλιά του, με πόση λαχτάρα θα σας φιλούσε.

— Κυρία, απάντησε η Κυνθία, δεν έχω παιδί και σύζυγο με παίρνετε για άλλο πρόσωπο. Μά πείτε μου πού με οδηγείτε;

— Στο γιοί σας!

Αυτή η λέξη χτύπησε την Κυνθία στην καρδιά και την αναστάτωσε. Ωστόσο θυμήθηκε τις συστάσεις του Ζαν ντε Φράνς κι' είχε την δύναμη να καταπνίξει τη συγκίνησή της μέσα στα βήθη της ψυχής της.

— Αν με οδηγείτε σ' έναν άνθρωπο που νομίζει πως είναι ο γιοίς μου, είπε, θα δώσω ό,τι θέλετε, χωρίς να σας γελαστήκατε. Γιατί ένας γιοίς πρέπει ν' αναγνωρίσει τη μητέρα του.

Η ζητιάννα ύψωσε τους ώμους της και σώπασε. Εν τω μεταξύ το άμαξι κυλούσε γρήγορα. Η Κυνθία παρακολούθησε τον κρότο των τροχών. Στην αρχή, κυλώντας άπάνω στο λιθό-

στρώτο, έκαναν έναν κρότο ξε-

ρό και δυνατό και το άμαξι τιναζόταν κάθε τόσο. Απ' αυτό, η Κυνθία κατάλαβε ότι περνούσαν από το λιθόστρώτο του Τούλεϊ-Στρήτ, που ήταν σέ κακά χάλια. Έπειτα η κινήσεις του άμαξιού έγιναν πιο λιθο-

στρώτοι τον διαδέχτηκε ο υπό- κωφος ήχος των τροχών που κυλούσαν επάνω σ' έλαιο.

Η Κυνθία κατάλαβε ότι βρισκόταν πειά έξω από το Λονδίνο κι' ότι διέσχισαν ένα μεγάλο δημόσιο δρόμο. Ένας υγρός και ψυχρός αέρας που έμπαινε μέσ' στο άμαξι, την έκανε να καταλάβει ότι περνούσαν την όχθη του Ταμέ-

σεως.

Τέλος, έπειτ' από μία ώρα γοργής κούρσας, το άμαξι στάθηκε.

— Φτάσαμε! ακούστηκε μ' άνδρική φωνή.

ποίο νομίζετε πως είναι γιοίς μου...

— Δεν είναι ακόμα, εδώ, μα θάρρη, της απάντησε η ζητιάννα.

Η Κυνθία, οδηγούμενη απ' τη ζητιάννα, έκανε μερικά βήματα μπροστά. Άκουσε τότε τους δύο άνδρες να μουρμουρίζουν κάτι και τον ένα απ' αυτούς να βάζει ένα κλειδί σ' ένα κλειδαμιά. Συγχρόνως η ζητιάννα ψιθύρισε μερικά λόγια με φωνή σιγανή και ένα όνομα που το άκουσε η Ατσιγγάνα: Το όνομα της μίς Έλλεν.

Δεν είχε λοιπόν γελαστή... Είχε πέσει στα χέρια των έχθρών του γιοιού της. Τότε θέλησε να δη ποιά ήταν και καθώς η ζητιάννα, την έσπρωχνε μπροστά της για ν' ανεβή ένα σκαλοπάτι, ανασήκωσε γρήγορα-γρήγορα το πανί που της έφραζε τα μάτια κι' έρριξε μία άστραπιαία ματιά γύρω της.

— Μπορείτε τώρα ν' αφαιρέ-

σετε τον επίδεσμο των ματιών σας.

Η Κυνθία, μόλις έμειναν τα μάτια της ελεύθερα, αναγνώρισε το μέρος στο οποίο βρισκόταν. Ήταν το μικρό σαλόνι, στο οποίο η μίς Έλλεν είχε δεχτεί τον Ζαν ντε Φράνς.

Έπειτα η Κυνθία κύτταξε τη ζητιάννα. Ήταν μία γυναίκα νέα ακόμα με πρόσφατο ψήμνο από τον ήλιο κι' η όποια χωρίς άλλο θα ήταν άλλοτε εξαιρετικά όμορφη. Η Κυνθία δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει πως η γυναίκα αυτή ήταν η Ντάι Νάθα, η Ίνδη μπάγαντρε.

Όσο για τους δύο άνδρες, οι όποιοι, αφού άναψαν ένα φως, βγήκαν έξω, της ήταν έντελως άγνωστοι.

Η ζητιάννα έβαλε τότε το χέρι της στο κλειδί μιας βιβλιοθήκης η όποια κάλυπτε ολόκληρη τη μία πλευρά του σαλονιού. Τα δύο φύλλα της βιβλιοθήκης άνοιξαν και η Κυνθία είδε με κατάπληξη τη ζητιάννα να βγάζει έναν απ' τους πολυαριθμούς τόμους της και να χώνει το χέρι της μέσα στο κενό που σχηματίστηκε. Τότε ένα ολόκληρο κομμάτι της βιβλιοθήκης άνοιξε σαν πόρτα και η Κυνθία κατάπληκτη είδε μία βαθειά και σκοτεινή τρύπα.

Η ζητιάννα την έπιασε από το χέρι και της είπε, τραβώντας την προς την τρύπα αυτή: — Έλατε!

— Μα πού θα μ' οδηγήσετε; ρώτησε η φτωχή μητέρα.

— Να δώτε το γιοί σας, της απάντησε η Τσιγγάνα. Έλατε. Και η Ντάι Νάθα έπιασε απ' τον καρπό την Κυνθία, η όποια την ακολούθησε. Όταν μπήκαν μέσα στο κούφωμα που σχημάτιζε η βιβλιοθήκη, η μπαγαντρε πάτησε ένα κουμπι και η βιβλιοθήκη έναπνευστή στη θέση της. Σκοτάδι, απόλυτο, άπλωσε τότε γύρω τους. Θά μπορούσε κανείς να ψάξει ολόκληρο το σπίτι ως την παραμικρή του γωνία χωρίς να υποψιαστεί ποτέ ότι δύο πρόσωπα ήταν κρυμμένα εκεί μέσα.

Η Ντάι Νάθα ακούμπησε τότε το έγχειριδί της άπάνω στο στήθος της Κυνθίας και της είπε:

— Θά δώτε το γιοί σου σ' ένα... Μά πρόσεξε μη φωνάξεις ή μην κάνεις την παραμικρή κίνηση, γιατί θα σε σκοτώσω...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έτίεσε ένα κουμπι και μία πρόσφατη από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θάρρη έδω ό γιοίς σου...

Η Ατσιγγάνα έπνιξε τότε την συγκίνησή που την είχε κυριεύσει ολόκληρη και είπε:

— Όχι! Όχι! Είπε ψέμμα! Δεν έχω γιοί!

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Ρογήρος, ο Ρογήρος συγκινημένος, χαμογελαστός, ο Ρογήρος χίλιες φορές όραιοτερος, από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θάρρη έδω ό γιοίς σου...

Η Ατσιγγάνα έπνιξε τότε την συγκίνησή που την είχε κυριεύσει ολόκληρη και είπε:

— Όχι! Όχι! Είπε ψέμμα! Δεν έχω γιοί!

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Ρογήρος, ο Ρογήρος συγκινημένος, χαμογελαστός, ο Ρογήρος χίλιες φορές όραιοτερος, από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θάρρη έδω ό γιοίς σου...

Η Ατσιγγάνα έπνιξε τότε την συγκίνησή που την είχε κυριεύσει ολόκληρη και είπε:

— Όχι! Όχι! Είπε ψέμμα! Δεν έχω γιοί!

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Ρογήρος, ο Ρογήρος συγκινημένος, χαμογελαστός, ο Ρογήρος χίλιες φορές όραιοτερος, από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θάρρη έδω ό γιοίς σου...

Η Ατσιγγάνα έπνιξε τότε την συγκίνησή που την είχε κυριεύσει ολόκληρη και είπε:

— Όχι! Όχι! Είπε ψέμμα! Δεν έχω γιοί!

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Ρογήρος, ο Ρογήρος συγκινημένος, χαμογελαστός, ο Ρογήρος χίλιες φορές όραιοτερος, από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θάρρη έδω ό γιοίς σου...

Η Ατσιγγάνα έπνιξε τότε την συγκίνησή που την είχε κυριεύσει ολόκληρη και είπε:

— Όχι! Όχι! Είπε ψέμμα! Δεν έχω γιοί!

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Ρογήρος, ο Ρογήρος συγκινημένος, χαμογελαστός, ο Ρογήρος χίλιες φορές όραιοτερος, από την ήμερα που είχε μπει στο Λονδίνο, με το σπαθί στο χέρι, έφίππος επί κεφαλής του συντάγματός του.

Η Ντάι Νάθα ένοιωσε τη στιγμή εκείνη την Κυνθία να γέρνει άπάνω της, μισολιπόθυμη από ευτυχία και συγκίνηση.

— Μην κινείσαι! Μην φωνάζεις, αν θέλεις να ζήσης, της ξαναείπε.

Η Κυνθία δεν της απάντησε. Είχε καρφώσει μέσα από το άνοιγμα της βιβλιοθήκης ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα στο γιοί της. Ο Ρογήρος είχε υποκαλιθί μπροστά στη μίς Έλλεν και της φιλούσε το χέρι.

— Πολυαγαπημένο μου Ρογήρε, το έλεγε η μίς Έλλεν με την πιο γλυκεία της φωνή, θά με συγχωρήσετε που σας έδωσα ένα τόσο άτακτο ραντεβού σ' αυτό το έξοχικό σπίτι... Μά ο κίνδυνος ήταν επείγων και κόντευα να χάσω το μυαλό μου.

— Πούς κίνδυνος;... φώναξε ο Ρογήρος. Διατρέξατε κανένα κίνδυνο;

— Ο κίνδυνος αυτός μάς απείλησε για μία στιγμή και τους δύο μας...

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρογήρος.

— Πώς!— συλλογιζόταν.— ο Ζαν ντε Φράνς ισχυρίζεται ότι η μίς Έλλεν είναι ανόσιγη έχθρά του Ρογήρου και όμως, όπως βλέπω, αυτή τον λατρεύει.

— Έξαφνα, η μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Έρχεται! φώναξε. Άκούω θόρυβο κουτιών στο νερό. Νά, μία βάρκα με φανάρι... Τόν βλέπω... Στέκεται όρθιος στην πλώρη της... Τόν αναγνωρίζω...

Και η μίς Έλλεν, πήρε με τόση προσποίηση τη γεμάτη ευτυχία στάσι της γυναίκας που περιμένει τον αγαπημένο της, ώστε η Κυνθία ήταν πειά βεβαίως πως αγαπούσε πραγματικά το μαρκήσιο.

— Ο Ζαν ντε Φράνς γελούστηκε... έλεγε μέσα της. Η μίς Έλλεν αγαπάει το γιοί μου...

Η Ντάι Νάθα, η όποια την κρατούσε απ' το χέρι, ένοιωσε το χέρι της να τρέμει.

— Βλέπεις, της είπε, πού συγκινήθηκες, επειδή θ

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΚΥΡΙΑ, ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΦΩΝΑΖΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΑΣ!

Οι πιο εξωφρενικοί διαγωνισμοί του Νέου Κόσμου. Το καλύτερο φώναγμα των γουρουνιών στη Γεωργική Έκθεση του Κλίβελαντ. Η φωνή του Φρέντ Πάτσελ, του πρωταθλητού της Νεβράσκα. Πώς πρέπει να φωνάζουν τον άνδρα τους ή γυναίκες. Η πολύτιμες συμβουλές της κ. Αικατερίνης Βάρνερ, της νικητριάς του διαγωνισμού, κλπ.

Ο Φρέντ Πάτσελ, ο πρωταθλητής του διαγωνισμού του «φώναγματος των χοίρων».

Θάχετε άκουσει βέβαια να γίνεται λόγος για παράξενους διαγωνισμούς, όχι όμως και σαν κι αυτούς τους δύο για τους οποίους θα σας μιλήσουμε πιο κάτω κι' οι οποίοι έγιναν εδώ και λίγο καιρό στην Αμερική, γιατί είναι τόσο πρωτότυποι και τόσο εκκεντρικοί, ώστε αναγκάζεται κανείς να παραδεχθεί ότι ξεπερνούν στην τρέλλα όλους τους άλλους. Ο πρώτος από αυτούς τους διαγωνισμούς αφορούσε τον τρόπο με τον οποίο πρέπει οι κτηνοτρόφοι να φωνάζουν τα γουρουνιά τους.

Ο δεύτερος, είχε σκοπό να βοηθή τον καλύτερο τρόπο, με τον οποίο η γυναίκες πρέπει να φωνάζουν τους άνδρες τους.

Η λέξη «τρόπος» σ' αυτή την περίπτωση έχει, έννοια, πολύ περιορισμένη σημασία, γιατί η επιτροπή τόσο του πρώτου, όσο και του δεύτερου διαγωνισμού, περιόρισε να εκτιμήσει μόνο τον τόνο της φωνής και την έντασή της που κάνει...

Πρέπει να έχετε υπ' όψει σας ότι οι διαγωνισμοί αυτοί γίνονται με μεγάλη σοβαρότητα, κι' επίσης προκηρύξεις, με άσπρη μέλη επιτροπών και με την συνηθισμένη άποψη των βραβείων. Όσο για τους δύο διαγωνισμούς που αναφέραμε, αυτοί έγιναν τον περασμένο Μάιο στο Κλίβελαντ του Όχάιο, κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Γεωργικής Έκθεσης. Οι υποψήφιοι του πρώτου διαγωνισμού, δηλαδή του «φώναγματος των χοίρων» ήταν όλοι σχεδόν άνδρες. Και άνδρες πάλι ήταν φυσικά κι' οι νικητές. Ο Φρέντ Πάτσελ, λοιπόν ανάμεσα σε διακόσιους συναγωνιστές του, ανέκηρυξε πρωταθλητής της Νεβράσκα. Τα γουρουνιά του μπορούν κι' ακούει περίφημα τη φωνή του από απόσταση πού ξεπερνά τα τρία μίλια και γι' αυτό ο Φρέντ Πάτσελ, προκάλεσε όλους τους υποψηφίους να παρβούν μαζί του στη δύναμη των πνευμάτων και στην ελκυστικότητα της φωνής! Λένε μάλιστα γι' αυτόν ότι τον κάλεσαν μία φορά να φωνάξει τα γουρουνιά με την περίφημη φωνή του στον γεννητικό δρόμο της Όμαχα κι' ότι η κραυγή του αυτή σκέπασε τόσο το θόρυβο των τραμ και των αυτοκινήτων, ώστε ένας πόλισμαν τον παρακάλεσε να πάει πειά, γιατί είχε αναστατώσει όλο τον κόσμο και

Η Αικατερίνη Βάρνερ, η πρωταγωνίστρια του διαγωνισμού του φώναγματος του συζύγου.

Οι διαγωνισμοί αυτοί για να βρεθεί ο καλύτερος τρόπος του φώναγματος των γουρουνιών άρχισαν εδώ και πενήντα χρόνια κι' είναι απλό και πρακτικό τρόπο μεταξύ των κτηνοτρόφων. Η επιτροπή του διαγωνισμού έβαλε σε μια μεριά ένα μεγάλο κοπάδι γουρουνιών και δοκίμαζε τη φωνή των υποψηφίων από διάφορες αποστάσεις. Αυτός ο τρόπος όμως είχε κάποια ατέλεια, γιατί πολλές φορές τα γουρουνιά αν κι' άκουγαν από μακριά τη φωνή του υποψηφίου, έμεναν αδιάφορα, ενώ στη φωνή ενός άλλου έτρεχαν σαν τρελά για να φτάσουν κοντά του. Φαινόταν δηλαδή καθαρά ότι υπήρχε κάποια διαφορά μεταξύ της μιας φωνής και της άλλης. Και γι' αυτό, όταν τέλος οι διαγωνισμοί αυτοί άρχισαν να γίνονται δημοφιλείς, το κοπάδι των γουρουνιών αντικαταστάθηκε από τα μέλη μιας επιτροπής, τα οποία τώρα εξετάζουν τα διάφορα προσόντα της φωνής, τη δύναμη του τόνου της, τη μουσικότητά της και την... γοητεία της και δίνουν το έπαθλο σ' όποιον πάρει τις περισσότερες ηφίφους.

Όσο για τον δεύτερο διαγωνισμό...

σμός, για το «φώναγμα του συζύγου», πρέπει να παραδεχτούμε ότι είναι ο πιο δύσκολος κι' ο πιο ευγενικός.

Το φώναγμα των ζώων, στο κάτω-κάτω, είναι ένα απλό πράγμα, και το καταφέρνει κανείς εύκολα φτάνει να έχει γερούς πνεύμονες. Έπειτα, το γουρουνάκι τρέχει άμέσως στο κάλεσμά εύκολα του αφέντη του, γιατί ξέρει ότι το φωνάζει για να το ταισάει και συνεπώς έχει κάθε συμφέρον να υπακούσει...

Ο σύζυγος όμως που ακούει να τον φωνάζει η γυναίκα του, αν και ξέρει ότι τον φωνάζει αυτή κι' όχι καμιά άλλη, δεν είναι ποτέ βέβαιος ότι θα έχει κάποιο όφελος αν απαντήσει στη προσκλησή της, ούτε κι' όταν ακόμη είναι η ώρα του φαγητού, γιατί έχει πιαστεί πείρα από τις γυναίκες που η σκέψη ότι του φωνάζει η γυναίκα του για να του ζητήσει να πληρώσει το κάλεσμά της μοιάζει με την γοητεία που τον μαλωρίζει για κάποια άτυχη άρρητιμάδα του. Και τέλος, μπορεί να τον καλή για να τον δείρη!

Γι' αυτό λοιπόν ένας σύζυγος που βρίσκεται λίγο μακριά από τη γυναίκα του και μπορεί να της πει ότι δεν την άκουσε, θα συλλογιστεί πρώτα καλά, όταν ακούει να τον φωνάζει και θα πάει κοντά της ή δεν θα πάει, κατά τις περιστάσεις. Να γιατί δεν άρκει μόνο μία γυναίκα να έχει δυνατή φωνή... Πρέπει να ξέρει και με ποιο τρόπο θα φωνάξει τον άνδρα της κι' αυτός ο τρόπος είναι μία ολόκληρη επιστήμη!... Απάνω σ' αυτή τη βάση άρχισαν να γίνονται διαγωνισμοί για το καλύτερο κάλεσμά του συζύγου κι' από τις 630 υποψηφίους του νικητή ανέκηρυξε η διοίκηση της κ. Αικατερίνης Βάρνερ.

Το «φώναγμα» της κυρίας Βάρνερ ήταν τόσο σαγηνευτικό, τόσο γλυκό, τόσο άκατανίκητο, ώστε όλα τα μέλη της επιτροπής—όλα ήταν, φυσικά, σύζυγοι—δήλωσαν άμέσως κατενθουσιασμένοι ότι κανένας σύζυγος δεν θα μπορούσε ν' αντισταθεί σ' ένα τόσο... σατανικό κάλεσμά.

Η κυρία Αικατερίνη Βάρνερ λοιπόν πήρε το πρώτο βραβείο, χίλια ολόκληρα δολάρια, με τα οποία, όπως ανέφερε στους δημοσιογράφους, σκέπτεται να καλλιεργήσει τη φωνή της και να γίνει καλύτερης του μελοδράματος...

Την πρώτη φορά τώρα που έγινε αυτός ο διαγωνισμός για το καλύτερο φώναγμα του συζύγου, εδώ και είκοσι χρόνια, η επιτροπή επέτρεπε στις υποψήφιες να φωνάζουν τον άνδρα τους ειδοποιώντας τον συγχρόνως ότι είναι έτοιμο το τραπέζι...

Έπειτα όμως αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι ο τρόπος αυτός έμοιαζε με τον τρόπο του πρώτου διαγωνισμού που αναφέραμε και γι' αυτό, αντικαταστάθηκε άμέσως με έναν λιγότερο παρεξηγημένο, αλλά πολύ πιο δύσκολο...

Στο διαγωνισμό του Κλίβελαντ,

παραδείγματος χάριν, έπέβαλαν στις υποψήφιες, που ήταν όλες βέβαια παντρεμένες, να φωνάζουν τον άνδρα τους μόνο με το βαπτιστικό του. Η κυρία Βάρνερ τότε βρέθηκε σε δύσκολη θέση, γιατί τον άνδρα της τον λέγανε Τζαίμ και φυσικά αυτό το δύσκολο όνοματάκι δεν της επέτρεπε να δείξει όλα τα χαρίσματα της φωνής της κι' όλη τη σοφή τέχνη της στο «φώναγμα του συζύγου». Παρ' όλη αυτά όμως η αξιοθαύμαστη αυτή Αμερικανίδα κατάφερε να φωνάξει τον άνδρα της με τόσο χάρη και με τόσο σαγηνευτική φωνή, ώστε κι' ένας άλλος άφηρηστος σύζυγος που τον έλεγαν Τζαίμ ξεγελάστηκε και βιάστηκε να της απαντήσει...

Με ποιο τρόπο τώρα ή μίσσες Βάρνερ καταφέρνει να φωνάξει τόσο γλυκά και τόσο άκατανίκητα τον άνδρα της; Μας το εξηγεί η ίδια στις συνεντεύξεις της που δημοσιεύτηκαν στις αμερικανικές εφημερίδες:

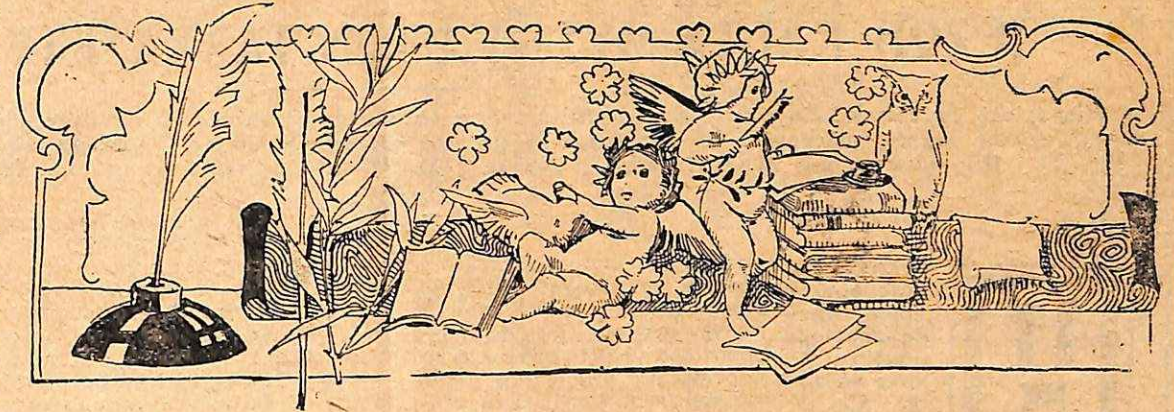
«Προσέχετε, ειδοποιεί η κυρία Βάρνερ τις γυναίκες,—να μην αρχίζετε να φωνάζετε τον άνδρα σας με θυμωμένο τόνο στη φωνή. Για ποιο λόγο; Μόνο ελόφανερο! Δεν θα φωνάξετε ούτε ένα συζύγο, φοβερίζοντάς τον συγχρόνως με το μαυτίγιο. Προσπαθήστε λοιπόν να εκφράσετε με τον τόνο της φωνής σας μία τρυφερότητα, ή οποία θα τον προσελκύσει άμέσως και θα τον κάνει να δείξει εμπιστοσύνη στο κάλεσμά σας. Όλοι οι άνδρες μένουν ικανοποιημένοι, όταν νοιώθουν ότι η γυναίκα τους τους θεωρεί ικανούς να κάνουν εκείνο που πρέπει.

«Αν τώρα το πρώτο κάλεσμά σας μένει δίχως απάντηση, καλά θα κάνετε τότε να δώσετε στη φωνή σας ένα ελαφρό τόνο προειδοποιησέως... Πρέπει να του δώσετε να καταλάβει ότι αν έρθει γρήγορα, δεν θα του κάνει καμιά σκηνή κι' ότι έχετε συχωρέσει όλα τα πεισιματά και τις στενοκαταλιές του. Συγχρόνως όμως πρέπει να τον κάνετε να καταλάβει ότι αν δεν έλθει, η γυναίκα του θα έχει κάθε λόγο να είναι θυμωμένη μαζί του. Μη τον φωνάξετε τέλος παρά μόνο όταν υπάρχει σι' αλήθεια κάποιος λόγος. Οι άνδρες αποφεύγουν όσο μπορούν τη γυναίκα που φωνάζει να νοιώσει ότι οπότε τον έρχομαι του εξαρτάται όλη η ευτυχία κι' η χαρά του σπιτιού κι' ότι πρόκειται για κάτι τι βιαστικό, αλλά κι' ευχάριστο συγχρόνως!»

Από τ' αποτελέσματα τώρα αυτών των δύο εκκεντρικών διαγωνισμών είναι φανερό ότι όσο τρελή κι' αν φαίνεται μία ιδέα, στην Αμερική μπορεί πολλές φορές να έχει μία πρακτική εφαρμογή. Κι' αυτό άρχισα να το απέδειξε με τον καλύτερο τρόπο, τόσο ο Φρέντ Πάτσελ όσο και η κυρία Αικατερίνη Βάρνερ με τη μελιστάλαχη φωνή...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως

ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλο κληρονομία βιβλιοθήκες. Γράψατε «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

ΑΠΟΡΙΕΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΕΣ

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

Γιατί τα μικρά παιδιά άμέσως μετά το φαγητό αισθάνονται άκατανίκητη ανάγκη να παίξουν, να τρέχουν και να χοροπηδούν;

Γιατί τα στομάχια τους κι' εν γένει τα πεπτικά τους όργανα είναι ακόμη μικρά και αδύνατα και δεν μπορούν να χωνέψουν εύκολα τις τροφές. Και τα παιδιά, ένστικτως, με τα παιχνίδια και τα χοροπήδημα, υποβοηθούν την πέψη.

Γιατί άσπρίζουν τα μαλλιά μας με την ηλικία;

Για να διατηρείται σε καλή κατάσταση ή χρωστική ουσία που υπάρχει στον οργανισμό μας και κάνει τα μαλλιά μας μαύρα, πρέπει να διατηρείται και το αίμα μας σε καλή κατάσταση. Όταν όμως με την ηλικία, ή έπειτα από ώριμες αρρώστιες, ή ακόμη έπειτα από ώριμες μεγάλες δυστυχίες, υφίσταται αλλοιώσεις ή σύνθεσις του αίματός μας, ή χρωστική ουσία διαλύεται και τα μαλλιά μας άσπρίζουν. Γι' αυτό βλέπουμε μερικές φορές ανθρώπους ν' άσπρίσουν μέσα σε μία νύχτα από υπερβολικόν τρόπο, ή από υπερβολική θλίψη και στενοχωρία. Αυτό συμβαίνει, έπειδή με τον υπερβολικό τρόπο ή τη θλίψη παθαίνει χημικές αλλοιώσεις το αίμα κι' έτσι διαλύεται άπτότως ή χρωστική ουσία.

Γιατί στις χώρες της Εγγύτης οι άνθρωποι έχουν την δεισιδαιμονία να πιστεύουν ότι αν περάσουν κάτω από σκαλωσιές σπιτιών, θα πάθουνε κακό;

Γιατί τους πρώτους μήνες της Γαλλικής Έπαναστάσεως, όταν ακόμη δεν είχε εξευρεθεί ή λαίμητομος, ή θανατικές αποφάσεις που εξέδιδε το επαναστατικό δικαστήριο, έξετελούντο δι' άπαγχονισμού στις σκαλωσιές των σπιτιών.

Από τότε υπάρχουν άπειροι άνθρωποι που έχουν την πρόληψη, ότι αν περάσουν κάτω από σκαλωσιά σπιτιού που χτίζεται ή άπισκευάζεται, θα πάθουν κακό.

Γιατί πολλές φορές στον ύπνο μας νομίζουμε ότι πέφτουμε από μεγάλο ύψος;

Οι ψυχίατροι οι οποίοι έχουν μελετήσει συστηματικά το ζήτημα αυτό, παραδέχονται

ότι, μερικές φορές, την ώρα που κοιμόμαστε, παύει για ένα-δυό το πολύ δευτερόλεπτα να λειτουργή ή καρδιά. Άκριβώς λοιπόν τη στιγμή εκείνη μας κυριεύει άσυνειδήτως ένας λιγυγος και νομίζουμε ότι πέφτουμε από ύψος.

Γιατί η γυναίκες είναι κατά γενικόν κανόνα πιο φλύαρες από τους άνδρες;

Η φύσις έχει δημιουργήσει πολλές άνομοιότητες σωματικές και οργανικές μεταξύ ανδρών και γυναικών. Και μία απ' τις άνομοιότητες αυτές είναι ότι, τα 98 εκατοστά των γυναικών είναι έξαιρετικά άνεπτυγμένοι οι λεγόμενοι «δ-

Γιατί τα μάτια χρειάζονται πάντοτε να έχουν όσο το δυνατόν πιο έκτεταμένο πεδίο όρατικότητας. Όσο πιο περιωρισμένο είναι το πεδίο αυτό, τόσο περισσότερο έρεθίζονται τα νεύρα των ματιών. Τον έρεθισμό τους λοιπόν τον αισθάνεται ή έγκεφαλος και ή αντίδρασις του έγκεφάλου προκαλεί τον πονοκέφαλο.

Γιατί οι εργάτες που εργάζονται στους δρόμους και σκάβουν την άσφαλτο με ηλεκτρικά τενπάνια, δεν ένοχλούν καθόλου απ' τον άπαισιο κρότο τους, που έννευρίζει άπάνταστα τους άλλους ανθρώπους;

Γιατί οι εργάτες με το να ακούνε διαρκώς τον δαιμονιώδη αυτόν κρότο παθαίνουν ένα είδος βαρικοκίας ειδικής. Χάρις σ' αυτήν, ο δαιμονιώδης κρότος δεν μεταδίδεται στους έγκεφάλους των με την ίδια έκταση που μεταδίδεται στους ανθρώπων.

Γιατί οι πολύ ηλικιωμένοι άνθρωποι αισθάνονται μεγάλη ευχαρίστηση αν άνακουφισι αντίκρύσσοντας άνοιχτά και ζωηρά χρώματα;

Η τελευταία έρευνα οφθαλμολογικές παρατηρήσεις και τα σχετικά πειράματα έχουν άποδείξει ότι με το να γεράση κανείς δεν σημαίνει ότι χαλαρεί και ή όρασις του. Άπλως με την πάροδο των έτών ή όρασις κουράζεται. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι θέλουν να βλέπουν εμπρός τους ζωηρά χρώματα, για να μην κουράζεται ή όρασις τους.

Γιατί οι άνθρωποι που πίνουν πολύ κρασί, έχουν τη μύτη κατάνοση;

Έπειδή οι ατμοί του κρασιού έπιδρούν σ' ένα ώριμο κέντρο του έγκεφάλου, το όποιον κανονίζει την κυκλοφορία του αίματος στις μικροσκοπικές φλέβες της μύτης και στα πιο άκρη μικροσκοπικά αίμοφρα άγγεία της. Έτσι, έπειδή έρεθίζεται απ' το κρασί το κέντρο αυτό του έγκεφάλου, κάνει να γίνεται γρηγορώτερη κι' έντατικότερη ή κυκλοφορία του αίματος στις μικρές φλέβες της μύτης, ή οποία γι' αυτό κοκκινίζει.

Γιατί ύποφέρουν, συχνά, σεδόν διαρκώς, από πονοκεφάλους όσοι κατοικούν σε διαμέτια με πολύ χαμηλή όροφή;

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ... ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΩΝ

Η φάρσα του ταχυδακτυλουργού Βλαντιμίρ Μαζέτ. Μιά όμελέττα στο ψηλό καπέλλο ενός ειρηνολογικού. Πώς τουφεκίστηκε ένας Άγγλος ταχυδακτυλουργός. Τά σπουδαιότερα μυστικά του επαγγέλματος. Το θαύμα του «ανεξάντλητου καπέλλου». Πώς γίνεται μία όμελέττα μέσα σ' ένα καπέλλο. Το «κρέας» του «Ινδικού μπαούλου» κλπ. κλπ.

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου ΣΕΡΖ)

Η δολοφονία μιας φιλάργυρης γρη-
ας στη Νορ-
μανδία μ' έ-
κανε να χά-
σω τις ώ-
μορφες ώρες
που περνού-
σα στο Πα-
ρίσι και να
πάω εκεί να
κάνω το συ-
«ρεπορτάζ».
Το έγκλημα όμως δεν ήταν
και τόσο εξαιρετικό και γύ-
ριζα απογοητευμένοι, όταν τυ-
χαίως μέσα στο σαλόνι της
δεύτερας θέσεως βρέθηκα α-
πέναντι σ' ένα άλλοκοτο και
μυστηριώδες πρόσωπο.

Ήταν ένας μεσοκοπος αν-
θρωπος μ' άσπρα μαλλιά και
με γκριζό σκληρό καπέλλο.
Στην κομμοδονία του είχε ένα
πελώριο παράσημο κι' η ματιά
του ήταν πονηρή σαν της νυ-
φίσσας. Δεν μιλούσε καθόλου
και ύστερα από ένα τέταρτο
μετά την στιγμή που μπήκε
στο τραίνο, αποκοιμήθηκε.

Ετοιμαζόμουν κι' εγώ να
κάνω το ίδιο, όταν άξαφνα
από το δίχτυ που ήταν άπάνω
από τη θέσι του ακούστηκε ένα
ρουκούλιασμα περιστεριού και
την ίδια στιγμή έπεσε από ψη-
λά ένα κόκκινο ψάρι! Το ψάρι
κατακύλησε ως τη μύτη του
συνταξιδιώτη μου, που πετάχ-
θηκε άπάνω τρομαγμένος.

Από ευγένεια, έσκυφα τότε
και σήκωσα το ψάρι. Ο άγνω-
στος το πήρε από το χέρι μου
το έβαλε πάλι σ' ένα γυάλινο
δοχείο, έβριζε μία ματιά στα
περιστερά του και τέλος γύ-
ρισε και μου είπε χαμογελών-
τας:

— Με λένε Βλαντιμίρ Μα-
ζέτ. Είμαι ταχυδακτυλουργός...

Επειτα κάθισε αναπαυτικά
στη θέσι του κι' εξακούθησε:
— Καθώς βλέπετε, κύριε, εί-
μαι πάρα πολύ κουρασμένος
και γι' αυτό κοιμάμαι τόση ώ-
ρα τώρα μέσα στο τραίνο. Η
δουλειά μου δεν είναι και τόσο
εύκολη... Ταξιδεύω διαρκώς
από τη μία πόλη στην άλλη κι'
έχω συνηθίσει πια να κοιμά-
μαι ακόμη κι' όρθιος μέσα στο
τραίνο!... Ας είναι όμως, έπι-
ζω ότι δεν θα με παρεξηγή-
σετε... Επειδή μάλιστα είχατε
την ευγένεια να σηκώσετε από
κάτω το μαγικό ψάρι μου, θα
σας διασκεδάσω με μερικές
ιστορίες μου...

— Και πρώτα απ' όλα, αγα-
πητέ κύριε, έχετε άραγε ποί-
οι είνε οι προγονοί μου; Αρχί-
ζουν από το Μεσαίωνα! Τη
μαγεία και τα θαύματα της
ταχυδακτυλουργίας τα είδαν
οί Παρισίνοί για πρώτη φορά
το 1427, όταν έφθασαν στις θ-
χες του Σηκουάνα οι πρώτοι

και θυμωμένοι ίσως γιατί είχα
παραμελήσει το καπέλλο του
τ' άρπαξε άποτομα από το τρα-
πέζι μου και το φόρεσε για να
φύγει... Περιττό είναι να σας πω
ότι περιλούστηκε με τα φρέσκα
αυγά κι' έκανε τον κόσμο να
ξεκαρδίζεται από τα γέλια ως
τα μεσάνυχτα.

Μη νομίζετε ωστόσο ότι τα
θαύματά μας καταλήγουν πάν-
τα σε κωμωδίες... Καμιά φορά
συμβαίνουν και δράματα. Στο
Λονδίνο ένα βράδυ, έδω και
λίγα χρόνια, ένας ταχυδακτυ-
λουργός... τουφεκίστηκε από
τους βοηθούς του! Οί έξη βο-
ηθοί του που φορούσαν στρα-
τιωτική στολή, θά τον πυροβο-
λούσαν με μάνλιγχερ, τα ό-
ποια ήταν φτιαγμένα με τέτοιο
τρόπο ώστε όταν πατούσε κα-
νείς το κουμπί ενός ελατηρίου,
ή σφαίρα κρυβόταν στον υπο-
κόπανο κι' έδινε τη θέσι της σ'
ένα καφούδι...

Ο ταχυδακτυλουργός λοι-
πόν έδειξε τις σφαίρες στον
κόσμο κι' έβαλε ένα θεατή να
γεμίσει τα έξη όπλα των βο-
ηθών του. Εκείνοι
έπειτα τ' άπλωσαν στα χέρια τους,
σημάδεψαν τον
ταχυδακτυλουργό
και τον... τουφεκι-
σαν στ' αλήθεια!
Καταλαβαίνετε
τότε τι είχε συμ-
βεί... Δυό ελατήρια
δεν είχαν λειτουργή-
σει κι' έτσι ή
σφαίρες είχαν μεί-
νει στη θέσι τους...
Αυτό το «θαύ-
μα» είναι από τα
πιο επικίνδυνα
και μέχρι σήμερα
έχει στοιχίσει τη
ζωή σε πάρα πολ-
λούς συναδέλφους
μου...

— Με συγχα-
ρείτε που σας
διακόπτω, είπα
τότε στον Βλαντι-
μίρ Μαζέτ. Μα
δεν θα μπορού-
σατε να μου φα-
νερώσετε μερικά από τα μυσ-
τικά του επαγγέλματός σας;
Είμαι τόσο περίεργος!

— Αδύνατον! Μοί άπάντη-
σε στενοχωρημένος ο ταχυδα-
κτυλουργός. Η περιέργεια είναι
ο πιο άσπονδος έχθρος μας.
Επειδή όμως είμαι υποχρεω-
μένος σε σας, γιατί έσώσατε
το κόκκινο ψάρι μου, θα σας
φανερώσω το μυστικό τριών
θαυμάτων: το «Ανεξάντλητο
καπέλλο» της «Όμελέτ-
τας» σ' ένα καπέλλο» και του
«Ινδικού μπαούλου»...

Το «Ανεξάντλητο καπέλλο»
γίνεται με πολλούς τρόπους.
Ο άπλοστερος είναι να έχετε
γεμάτο το μαγικό καπέλλο σας
με διάφορα πράγματα διπλω-
μένα με μεγάλη τέχνη κι' έφω-

διασμένα μ' ελατήρια, ώστε
όταν τα ξεδιπλώνετε να γί-
νωνται πελώρια!... Το πιο δύ-
σκολο είναι να δείχνετε στον
κόσμο το καπέλλο σας τελείως
άδειο κι' έπειτα να βγάζετε
μέσα απ' αυτό ένα ζευγάρι
κουνέλια, ένα δοχείο με χρυ-
σόψαρα, τρία περιστέρια, ένα
πελώριο ξυπνητήρι, τρεις ντου-
ζίνες αυγά και ό,τι άλλο θέ-
λετε... Ο μεγάλος ταχυδακτυ-
λουργός Χάρτς επί μία ολό-
κληρη ώρα έβγαζε μέσα από
το καπέλλο του τα πιο αλλο-
πρόσασλα πράγματα!... Πώς
το κατάφερνε αυτό; Είχε κά-
τω από το τραπέζι του έναν
βοηθό, ο οποίος γέμιζε άστρα-
πιαώς το «Ανεξάντλητο κα-
πέλλο» τη στιγμή που ο Χάρτς
έκανε τους θεατές να προσέ-
χουν στα πράγματα που είχε
βγάλει από μέσα...

Ας μιλήσουμε τώρα για την
περίφημη «Όμελέττα» που φτιά-
χνουν οι ταχυδακτυλουργοί
μέσα σ' ένα καπέλλο. Το θαύ-
μα είναι εύκολο, αν ο ταχυδα-
κτυλουργός καταφέρει να
κάνει αστραπιαίες κινήσεις.
Έχει λοιπόν δυό λαστιχένια
φέσια που έχουν το ίδιο χρώμα
με το έσωτερικό του καπέλ-
λου. Το ένα είναι άδειο. Το
άλλο έχει μέσα την όμελέττα!...
Βάζει στο καπέλλο πρώτα το
άδειο φέσι και σπείν μέσα σ'
αυτό τα φρέσκα αυγά... Έπει-
τα, ενώ άποσπά την προσοχή
του κόσμου άλλο, βγάζει το
φέσι με τ' αυγά και βάζει το
άλλο με την όμελέττα. Κι' αυτό
είναι όλο!... Αν νομίζετε τώρα
πως είναι εύκολο, δεν έχετε να
κάνετε τίποτ' άλλο, παρά να
το δοκιμάσετε...

Το «Ινδικό μπαούλο» τέλος
όσο κι' αν φαίνεται μαγικό,
είναι ένα κοινό μπαούλο του
οποίου το ένα τοίχωμα ανοί-
γει όπως και το σκέπασμά
του. Από εκεί πέρα λοιπόν
ξεγλυστρά ο βοηθός του ταχυ-
δακτυλουργού, τον οποίο κλει-
δώνει αυτός μέσα στο μπαού-
λο για να τον μαχαιρώσει καρ-
θιά που τα περνάει απ' όλα τα
τοιχώματα και τα οποία φυσι-
κά τρυπάνε το κενό...

Θά σάς αναφέρω σ' αυτό το
σημείο το περίφημο «κόλπο»
ένός έξυπνου λαποδύτη, του
Ζύλ Τρεμέλ, ο οποίος μ' ένα
«Ινδικό μπαούλο» μέσα στο
οποίο κρυβότανε, κατάφερνε
να μεταφέρεται από τους σι-
δηροδρομικούς υπαλλήλους ως
την οκτωόρο του τρένου...
Επειτα έβγαζε από το μπα-
ούλο του, λεηλατούσε τις ά-
ποσκευές των έπιβατών, κλεί-
δωνε όλα τα κλοπιμαία μέσα
στο «Ινδικό μπαούλο» κι' ύστε-
ρα, πηδούσε από το τραίνο
και γινότανε άφαντος. Μ' αυτό
τόν τρόπο δεν είχε να κάνει τί-
ποτ' άλλο παρά να πάη ύστε-
ρα από λίγες ημέρες στην ά-

ποθήκη του σταθμού στον ό-
ποιο έστελνε το μπαούλο του
και να το παραλάβει!...

Βλέπετε λοιπόν ότι κράτησα
το λόγο μου και σας φανέρω-
σα τρία από τα πιο σπουδαία
μυστικά των ταχυδακτυλουργι-
ών μου... Θα σας παρακα-
λέσω να μη τα διαδώσετε.
Η περιέργεια όπως σας είπα,
είναι ο άσπονδοτερος έχθρός
μας!...

Είχαμε φτάσει στο Παρίσι
δίχως να το καταλάβουμε. Ο
ταχυδακτυλουργός Βλαντιμίρ
Μαζέτ μάζεψε τότε τα περι-
στέρια του, το γυάλινο δοχείο
με το κόκκινο ψάρι και τις
μαγικές βαλίτσες του, που ήταν
γεμάτες από χρωματιστές κορ-
δέλλες, χάρτινα λουλούδια,
σημαίες όλων των έθνικότη-
των, ξυπνητήρια, κουνέλια, αυ-
γά κι' ό,τι άλλο μπορείτε να
φαντασθήτε.

—Πού θα πάτε άποψε; Με
ρώτησε την στιγμή που μ' άπο-
χαριετούσε. Δεν έρχεσθε στο
σύλλογό μας να σας γνωρίσω
στους συναδέλφους μου;

Και πράγματι, ο υποχρεω-
τικός Βλαντιμίρ Μαζέτ το ίδιο
βράδυ με υποδέχτηκε ολόχα-
ρος στην αίθουσα του Συλλό-
γου των Ταχυδακτυλουργών.
Έκει πέρα γνώρισα τους περι-
φημότερους ταχυδακτυλουργούς
της εποχής μας, τον χαρ-
τομάντη Μαζιέτ, τον Γκουά,
που έκανε θαύματα ταχυδα-
κτυλουργίας με δέκα μπιλλίες
του μπαλιάρδου, τον δόκτορα
Ντοτέλ που καταβρόχθιζε ά-
ναμμένα κεριά και που έφτια-
χνε το νερό κρασί και το κρα-
σί νερό, το Γκιαννέζο Χάρα-
Κάβα που άνασταίνε νεκρούς
και το θαυματουργό Ζομπέρ ντε

που μπορούσε να βγάλει από
τις τσέπες του ένα ολόκληρο
κοπάδι από κουνέλια! Πέρα-
σα λοιπόν έτσι ένα πολύ πα-
ράξενο βράδυ μαζί με τους
μάγους και τους ταχυδακτυ-
λουργούς που μου γνώρισε ο
φίλος μου Βλαντιμίρ Μαζέτ
κι' όταν γύρισα σαστισμένος
ακόμη στο σπίτι μου, βρήκα
μέσα στις τσέπες μου ένα με-
γάλο μπουκέτο από χάρτινα
άνθη, ένα γιανωμένο φανάρι
κι' ένα μαυρό γατάκι που χά-
θηκε άξαφνα από τα χέρια μου
σαν να είχε εξατμισθεί μέσα
στη νύχτα...

ΣΕΡΖ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΤΛΙΓΚ

Κάποτε ο διάσημος μυθιστο-
ριογράφος Ρίντγουαρ Κίτλιγκ
είχε πάει στη νήσο Υερσέη
της Άγγλίας, και κατέλυσε
σ' ένα από τα καλύτερα ξενο-
δοχεία του τόπου.

Σε δυό-τρεις μέρες, όταν έ-
τοιμαζόταν να φύγει, παρεκλή-
θη από τον διευθυντή να γρά-
ψη κάτι στο μεγάλο «Βιβλίο
Εντυπώσεων» του ξενοδοχείου.

Και ο πνευματώδης συγγρα-
φείς πήρε άρελέστατα την πέν-
να κι' έγραψε τα εξής:

«Ο Ήβνος στο ξενοδοχείο αυ-
τό είναι γλυκύς, ή τροφή καλή,
άπλη και... γερή. Και ή ύπνρ-
τρια έπίσης».

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας μεγάλος και φιλόανθρωπος γιατρός. Τα ρέστα της φτωχής γυναικούλας. Το σπουδαί-
οτερο έγκλημα της Μάλτας. Ο Λουδοβίκος 15ος, οι ρηγάδες και οι βαλέςδες. Η έτοιμέτης
του αλκή. Η βαναυσότης του μουσουργού Λουίλι. Το κεφάλι του επισκόπου, κλπ. κλπ.

Μιά φτωχή γυναίκα που ήταν
βαρειά άρρωστη, έπειδή άτελει-
στηκε από τους διαφόρους ανοικ-
αλούς γιατρούς οι οποίοι την έπε-
σκέποντο χωρίς όμως και να μπο-
ρέσουν να την γιατρέψουν, άποφά-
σισε να πάη να συμβουλευθεί τον
διασημότερο έπιστήμονα των Πα-
ρισίων, τον χειρουργό Ζομπέρ ντε
Λαμπαίτ, ο οποίος έπαινε για κά-
θε έπισκεψη είκοσι φράγκα, ποσό
τεράστιο για την εποχή εκείνη.

Πληροφόρηθηκε λοιπόν τί ό-
ρες δούσαν τους άσθενείς του ο
διάσημος χειρουργός και μία μέρα
πήγε και τον βρήκε στο πολυτε-
λέστατο μέγαρό του. Όταν ή ια-
τρική εξέταση τελείωσε, ή φτωχή
άρρωστη, άκούμπησε δαίλα έπάνω
στο τραπέζι ένα τάλληρο κι' έτοι-
μάστηκε να φύγει. Δεν είχε όμως
κάνει δυό βήματα προς την πό-
τα, όταν ο Ζομπέρ με το συνηθι-
μένο του άποτομο και άσθηρό
όπως την σταμάτησε:

— Κυρά! της φώναξε.
Η φτωχή γυναίκα άρχισε να
τρέχει. Από το ύψος και τον τόνο
της φωνής του χειρουργού, υπέθεσε
ότι θά της έκανε παρατήρηση για
το πενήνρο ποσό που του είχε αφή-
σει, και το όποιο εν τούτοις είχε
μαζέψει με χίλιες δυό στερήσεις.

Ο Ζομπέρ όμως, ο οποίος πα-
ρόλο το άποτομο ύψος του είχαν ά-
γαθότατα αισθήματα, γύρισε στη
φτωχή πελάτισσα του και της είπε:

—Τι σημαίνει αυτό, κυρά μου;
Μου άφίνετε... έκατό φράγκα και
δεν περιμένετε τοιλάχιστον να σου
δώσω πίσω τα ρέστα;

Συγχρόνως δε της έβαλε μέσα
στο χέρι... τέσσερα εικοσάφραγκα!

Ο άνώτατος Άρχων της Το-
σαίνης θέλοντας κάποτε να άπειλη-
ση τον πρεσβευτή της νήσου Μάλ-
τας, με την οποία ή σχέση του
δεν ήταν και τόσο περιήγης, του
είπε δείχνοντάς του ένα χάρτι όπου
άνεγράφοτο όλα τα όχηρωματικά
έργα της νήσου:

— Πιστεύετε σοβαρώς ότι μ'
αυτά τα φρούρια θά μπορούσατε ν'
άνταίξετε άμυνα εναντίον του
στρατού μου, εν περιπτώσει ποίε-
μου;

— Μ' αυτά μόνον όχι! άπάν-
τησε ο πρεσβευτής. Ο κατάσκοπος
όμως που σας προμήθευσε τον
χάρτη αυτόν, λησμόνησε να σημει-
ώσει το χειρότερο όχυρωματικό
μας έργο...

—Το όποιο είναι; ρώτησε ο

Άρχων της Τοσαίνης ειρωνικά.
— Η άνδρεία των γυλιών ιπ-
ποτών, που θά υπερασπίσουν την
πατρίδα τους Μάλτα μέχρι τελευ-
ταίας ρανίδος του αίματός των!...
είπεν απλά ο πρεσβευτής...

Ο Λουδοβίκος 15ος έπαίξε
κάποτε «μπαρέλ» (ένα είδος πό-
κερ) με κάποιον αλκή του. Σε μία
μοιρασιά των χαρτιών, στον Λου-
δοβίκο ήρθαν τρεις οηγάδες, στον
αλκή του τέσσερες βαλέςδες. Έ-

ως ένας απ' τους μεγαλειότερους
συνθέτας του κόσμου, δεν είχε διό-
λου καλό χαρακτήρα. Ήταν άπο-
τομος βάνουος, ζόλας, έμφυλος,
είρων, καθώς δε έλεγε ο ίδιος, μπο-
ρούσε να σκοτώσει όποιον τοίμοσε
να του πη ότι ή μουσική του δεν
ήταν καλή.

Κάποτε διηγείται ένας βιογρά-
φος του—στην πρόβα ενός μελο-
δραμάτος του, μόλις πήγε στο θέα-
τρο έπεσέθη εναντίον της πρώιμας
κυρίας ντε Ροσσού και της κατή-
φερε μία κλοτσιά στην ζούλα έ-
πειδή... λόγω της έγκλημασις της
άγομπούσε ή αναβίβασι του έρ-
γου.

Ο Έρρίκος 8ος της Άγγλίας
χάλεσε κάποτε το σύμβούλό του έ-
πίσκοπο Μπόννευ, στον όποιο είχε
μεγάλη έμπιστοσύνη και του ανέ-
θεσε να πάη στη Γαλλία και να
διαβιβάσει εκ μέρους του διάφορες
άπειλες στον βασιλέα Φραγκίσκο
Α', με τον όποιο ήταν τσακωμένος.

Ο έπίσκοπος όμως παρατήρησε
στον βασιλέα του, ότι αν τοίμοσε
να πη τέτοια πράγματα στον δεύ-
τερο Φραγκίσκο, ή ζωή του θά
διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο.

— Μή φοβάσαι! του άπάντησε
ο Έρρίκος. Εάν ο βασιλέας της
Γαλλίας τοίμοση να σε φονεύσει,
εις άνεξάρτησιν θά κόψω τα κε-
φάλια όλων των Γάλλων που βρι-
σκονται στην Άγγλία!

—Σας πιστεύω, Μεγαλειότατε,
άπάντησε ο φρόνητος έπίσκοπος.
Λυσταγός όμως, απ' όλα αυτά τα
κεφάλια κανένα δεν έφαρμόζει, κα-
λύτερα στους όμους μου, όπ' το
δικό μου!

Ο Έζομπέ ντε Μπαρόν, ο ό-
ποιος ήταν πρεσβευτής της Γαλ-
λίας στην Ισπανία, πήγε μία μέρα
στο θέατρο όπου παίζονταν ένα πα-
ρωτικό έργο. Σε κάποια δραματι-
κή σκηνή του έργου, ένας ήρωας
υπόστανε κάποιον Ισπανό στρα-
τηγό, ο όποιος έπαινε έναν άλλο
ήρωα που υποδύονταν τον βασι-
λέα της Γαλλίας Φραγκίσκο τον Α',
απ' το λαίο και τον άναγκάζει
να ζητήσει έξουσιοποιήματα για
Μόλις είδε τη σκηνή αυτή ο Γάλ-
λος πρεσβευτής άσχημα, άνοι στην
σκηνή με το έφος του στο χέρι και
με μία σπαθιά άφησε στον τόπο
τον αδόξω Ισπανό ήρωα...

Ο Λουίλι, ο όποιος θεωρείται

ΛΙΓΟΙ, ίσως, άνθρωποι των γραμμάτων γνώρισαν στη ζωή τους τη δόξα και τις τιμές που γνώρισε ο Σαίξπηρ κατά τη διάρκεια της φιλολογικής σταδιοδρομίας του. Εκτός από την εξαιρετική ευνοία και εκτίμησι με την οποία τον περιέβαλε μέχρι τέλους η Έλισάβετ, η μεγάλη αυτή βασίλισσα της Αγγλίας, και κατόπιν ο διάδοχός της στον θρόνο, Ίακωβος Α', ο ποιητής είχε συνδεθεί στενότερα με πολλούς πρίγκηπας, δούκας και μεγιστάνες της εποχής εκείνης. Όλοι δε προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να του φανούν χρήσιμοι και να του δείξουν την ξεχωριστή εκτίμησι που έτρεφαν προς αυτόν, το μεγάλο ποιητή, το καμάρι της Αγγλίας!

Μά, εκτός από την ήθικη υποστήριξη των φίλων του, ο Σαίξπηρ λάβαινε και άπειρα δώρα από βασιλείς, πρίγκηπας και πλουσίους θαυμαστάς του.

Λένε σχετικώς ότι κάποτε, ο Σαίξπηρ είχε εκφράσει την επιθυμία ν' αγοράσει ένα ωραίο σπίτι που πουλιόταν. Τό είχε επισκεφθεί και είχε έρθει, μάλιστα, σε συνεννοήσεις με τον ιδιοκτήτη για να το αγοράσει. Η τιμή όμως που του ζητούσε ήταν υπερβολική. Ο Σαίξπηρ δεν μπορούσε να διαθέσει τόσο μεγάλο ποσό, κι έτσι με μεγάλη λύπη, ο ποιητής αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την επιθυμία του.

Τυχαίως τότε, ο κόμης του Σαουθάμπτον πληροφορήθηκε τι είχε συμβεί. Έστειλε λοιπόν άμεσως και φώναζε τον ιδιοκτήτη του σπιτιού και τον ρώτησε σε ποιά τιμή το πουλούσε.

— Χίλιες γκινέες (25.000 φρ.), εξοχώτατε!— αποκρίθηκε ο ιδιοκτήτης. Σας λέω μάλιστα ότι δεν είναι πολλά, γιατί το σπίτι μου, άρεσε τόσο πολύ στον κ. Σαίξπηρ, ώστε θα μου έδινε ευχαρίστως εκατό γκινέες παραπάνω.

— Άφου είναι έτσι, γιατί δεν το πουλήσατε;

— Α! μά ξέρετε... ο κ. Σαίξπηρ δεν είχε αρκετά μετρητά χρήματα... Έπειτα ζητούσε για να πληροφορήσει προθεσμίες... και καταλαβαίνετε... όταν πρόκειται για έναν ήθοποιό!...

— Σιωπή! φώναξε ο κόμης με θυμό. Σας απαγορεύω να εκφράζεστε με τόση ανεπιμέλεια για έναν από τους πιο μεγάλους άνδρας της Αγγλίας!... Πηγαίνετε να ετοιμάσετε άμεσα το συμβόλαιο της πώλησής του σπιτιού σας, και μη ξεχάσετε να βάλετε το όνομα του μεγάλου μας ποιητή ως αγοραστή. Ύστερα να έλθετε πάλι εδώ, να μου φέρετε το συμβόλαιο και τα κλειδιά του σπιτιού και να πάρετε τα χρήματά σας.

Ο Σαίξπηρ, ο οποίος ούτε υπογράφιζαν όσα είχαν συμβεί, έλαβε ύστερα από λίγες μέρες, ένα δέμα και έναν ογκώδη φακέλλο. Ο ποιητής άνοιξε το φακέλλο και με κατάπληξι είδε μέσα το πολυτιμότερο συμβόλαιο του σπιτιού, που τόσο επιθυμούσε να αγοράσει, με το όνομά του ως αγοραστή, και τους τίτλους του σπιτιού. Άνοιξε κατόπιν το δέμα και βρήκε ένα μάτσο κλειδιά. Μία μικρή σημείωση γραμμένη με το χέρι του φίλου του, του κόμητος του Σαουθάμπτον, του εξηγούσε πως είχε γίνει αυτό το θαύμα:

— Άφου δεν έρχεστε στους φίλους σας,— έγραφε ο κόμης στη σημείωση— όταν έχετε την ανάγκη τους, πρίναι αυτοί να έρχονται σε σας! Σας παρακαλώ, φίλε μου, να δεχθείτε το σπίτι αυτό, που σας προσφέρει με μεγάλη μου χα-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

(Πώς ο άθνατος ποιητής εγκατέλειψε τις δόξες και τις τιμές του Λονδίνου και ξεκίνησε, για να ζήσει γαλήνια, στη πατρίδα του)

ρά, γιατί σκέπτομαι ότι μ' αυτό τον τρόπο θα συντελέσω κι' εγώ λιγάκι, στις μεγάλες και υπέροχες επιτυχίες που θα σας ερχονται κάτω από τα πυκνά και δροσερά φυλλώματα των δέντρων του κήπου του... Θά σάς είμαι μάλιστα ευγνώμων κι' αυτό...

Ο Σαίξπηρ δέχθηκε με χαρά το ήγειμονικό δώρο του κόμητος του Σαουθάμπτον και για να ευχαριστήσει το φίλο του, του αφιέρωσε δυο από τα ωραιότερα ποιήματά του: το «Αφροδίτη και Άδωνις» και «Ταρκίνιος και Λουκρήτις».

Έτσι ο Σαίξπηρ, με τις άπειρες εκδηλώσεις αγάπης και εκτίμησής των συμπατριωτών του, έζησε στο Λονδίνο τα είκοσι ωραιότερα χρόνια της ζωής του. Ήταν τό εύδωλο του κοινοῦ, που δεν χόρταινε να παρακολουθή τα αθάνατα έργα του λατρευτού των ποιητών, τα οποία παίζονταν τότε στο μεγαλύτερο θέατρο της αγγλικής πρωτεύουσας τη «Σφαίρα» με αφάνταστη, πάντοτε επιτυχία.

Ο Σαίξπηρ όμως, παρ' όλες τις δόξες και τις τιμές που απολάμβανε στην πρωτεύουσα, είχε διαρκώς, ως μόνο όνειρο της ζωής του, την ελπίδα να επιστρέψει μία μέρα στη γενέτειρά του, το Στρά-

τφορδ, όπου ζούσε η οικογένειά του. Όταν ο ποιητής μιλούσε για την αγαπημένη του πατρίδα, τα μάτια του γεμίζαν άμεσως δάκρυα και με νοσταλγία θυμόταν και τα πιο άσημαντα γεγονότα της νεότητός του.

Έτσι, ξαφνικά, ο Σαίξπηρ έλαβε μία μέρα την απόφασι να εγκαταλείψει το θέατρο, και το Λονδίνο και να εγκατασταθεί οριστικώς στο Στράτφορντ. Την προηγούμενη βραδιά είχε παίξει στη «Σφαίρα» «Η τρικυμία» που θεωρείται ένα από τα καλύτερα έργα του ποιητού, κι είχε σημειώσει την πιο αφάνταστη επιτυχία. Ο βασιλέας Ίακωβος Α', είχε παρακολουθήσει την παράστασι με όλη την αλή του. Μετά την παράστασι, ο ήγειμων κάλεσε τον ποιητή στο θεωρείο του, και του εξέφρασε τον θαυμασμό του και τα συγχαρητήριά του.

Μά ο ποιητής, που είχε κουραστεί κι' είχε χορτάσει από τιμές και δόξα, ζητούσε να αναπαυθεί και να ζήσει μία ήσυχη οικογενειακή ζωή. Έτσι την επομένη της παράστασής της «Τρικυμίας», προσκάλεσε μερικούς φίλους του σ' ένα απολαυστικό γεύμα. Μεταξύ των καλεσμένων ήταν ο Έμινγκες, ο Μπούρμιτς, ο Κόντελ και ο Φλέτσερ, ο κατόπιν μεγάλος δραματικός συγγραφέας, τον οποίον είχε βοηθήσει ο Σαίξπηρ στις αρχές του σταδίου του. Το γεύμα ήταν πολύ εύθυμο και οι φίλοι του Σαίξπηρ νόμιζαν πως η πρόσκλησις είχε γίνει για να γιορτάσουν όλοι μαζί τον νέο θρίαμβο του ποιητού. Μά όλοι έμειναν κατάπληκτοι όταν στο τέλος του γευμάτων, ο Σαίξπηρ σηκώθηκε και με επίσημο ύφος, ανήγγειλε:

— Φίλοι μου, αυτό το γεύμα που σάς προσφέρω σήμερα, είναι απολαυστικό... Άλλοιο βράδυ, φεύγω οριστικώς από το Λονδίνο. Αποσβολωμένοι από την κατάπληξι οι φίλοι του ποιητού, έμειναν άφωνοι. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο Σαίξπηρ μιλούσε σοβαρά. Όλοι περίμεναν την συνέχισι της περιέργης αυτής προπόσεως. Μά ο Σαίξπηρ σιωπούσε. Τότε ο Φλέτσερ, έξαλλος φώναξε:

— Διδάσκαλε, είνε αδύνατον να γίνει αυτό! Σκεφθήτε πως άνθρωποι σαν εσάς δεν ανήκουν στον εαυτό τους. Δεν αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, πως οι μεταγενέστεροι θα σάς μνημονεύουν διαρκώς κι' αυτή τη πρόσφορη αποχώρησι σας; Θα ήταν ένα στίγμα στη φήμη σας, μία σκιά στη δόξα σας!

— Φίλε μου,— αποκρίθηκε μελαγχολικά ο ποιητής,— χόρτασα απ' αυτό που σεις ονομάζετε «δόξα». Είνε πολλές καιρός τώρα που ζητώ την ανάπαυσι... Κοιμάμαι και είμαι πολύ γρήγορα στο έπαγγελμά μου... Αυτό άλλωστε, θα το αντιληφθήτε και σεις μόνοι σας, πολύ σύντομα! Η απόφασί μου είνε αμετάκλητη... Άπό τώρα μάλιστα, νοιώθω την καρδιά μου να χτυπά χαρούμενα με την σκέψι μόνο πως σε λίγο θα βρεθώ πάλι στη γενέτειρά μου, στο αγαπημένο μου Στράτφορντ!

Ύστερα ύψωνοντας το ποτήρι του ο ποιητής είπε:

— Προσινόω για τους μελλοντικούς θριάμβους σας! Πιείτε και σεις για τη γαλήνη μου! — Όχι! φώναξε ο Μπούρμιτς. Δεν τό πιστεύω πως μιλάτε σοβαρά! Δεν κλιστείτε και εσείς έτσι εύκολα τη δόξα του!

— Τσως θέλει να μās δοκιμάσει! είπε ο Φλέτσερ, προσπαθώντας να άστεινέ τη φέμιατα!... Ο Έμινγκες και ο Κόντελ δεν έλεγαν τίποτα. Από καιρό, οι δυο αυτοί φίλοι του ποιητού, είχαν αντιληφθεί, από διάφορες ενδείξεις πως ο φίλος τους ήταν πραγματικά κουρασμένος από τη ζωή που έκανε, μία ζωή που καταβάλλει πολύ γρήγορα τον άνθρωπο, ψυχικώς και σωματικώς. Σηκώθηκαν λοιπόν κι' οι δυο, πλησίασαν τον Σαίξπηρ και συγκατακλινόμενοι του έσφιξαν το χέρι.

— Φίλε μου, είπε ο Κόντελ, δώστε μας, τουλάχιστον τον καιρό να συνηθίσουμε στην άτυχία μας αυτή! Κοντά σας έχουμε κάποια δύναμι, αλλά μόλις μάς εγκαταλείψετε, με την ελάχιστη αντίθετη πνοή θα σκορπιστούμε σαν τα ξερά φύλλα, που τα σκορπίζει ο βορράς με την πνοή του.

— Η άρρασίωσίς σας σε μένα σάς τυφλώνει, καλοί μου φίλοι, άπάντησε ο ποιητής με συγκίνησι. Πολύ σύντομα θα νιώσετε μόνοι σας πόσην αξία έχετε.

Τό γεύμα τελείωσε μέσα σε μία πένθημη σιωπή. Οι καλεσμένοι έφυγαν με δάκρυα στα μάτια και με βαριά καρδιά.

Όστόσο, η δυσάρεστη αυτή επίδοσι δεν άργησε να διαδοθή στην αγγλική πρωτεύουσα και οι ενδιαφερόμενοι έπευσαν να την

άναγγέλουν και στον βασιλέα. Ο Ίακωβος Α', έμεινε κατάπληκτος με την άπροσδόγητη είδοσι κι' έστειλε άμέσως να καλέσει τον Σαίξπηρ στο παλάτι.

Ο ποιητής έπευσε στην πρόσκλησι του άνακτος, μά ο Ίακωβος, παρ' όλες τις προσπάθειές του σιάθθηκε άνισχυρος να μεταπειση τον ποιητή.

Ο Σαίξπηρ ευχαρίστησε θερμά τον ήγειμόνα για τις ευεργεσίες του προς αυτόν και για τό εξαιρετικό ενδιαφέρον που τού έδειχνε σ' αυτήν την περίστασι, μά έπέμεινε στην απόφασί του.

Έτσι την άλλη μέρα Σαίξπηρ χαρούμενος, σαν τον φυλακισμένο που άνακτά την έλευθερία του, έφυγε για τό Στράτφορντ...

Με άπερίγραπτη χαρά, ο ποιητής είδε πάλι τα μέρη όπου έπαιζε μικρό παιδί. Η πολυτάραχη ζωή του Λονδίνου, του φαινόταν τώρα σαν κάτι μακρινό, σαν ένα όνειρο που πέρασε. Έννοιώθη πως θα άνακτούσε τις δυνάμεις του σ' ένα αγαπημένο του αυτό περιβάλλον. Μά και οι συμπολίται του, περιήρανοι για τον μεγάλο ποιητή που η μικρή τους πόλις άνδειζε, τού έκαναν έξαιρετική ύποδοξη! Και όταν έφτασε πειά στο σπίτι του, και ο ποιητής βρέθηκε άναμεσα στη γυναίκα του και στα παιδιά του, τότε έννοιώσε πως αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη ημέρα της ζωής του!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να γίνης πλούσιος.—Κρύβε τα χρήματά σου, και πνίξε τη συνειδήσι σου.

Για να γίνης σοφός.—Τρώγε, κοιμώ και σόπανε.

Για να γίνης αξιοέσβατος.—Λέγε πάντοτε «να!» όταν άκούς άλλον να μιλάει και μην έκφράξεις δική σου γνώμη.

Για να προαχθής στα άνώτερα αξιώματα.—Κάνε τούμπες στους προϊστάμενους σου και μεταμορφώσου σε άνδρείκελο που κινείται με τό πάτημα ενός κομπιού.

Για να γίνης φτωχός.—Δούλευε τίμια.

Για να γίνης «παρίφων».—Λέγε άπροκάλυπτα τις δικές σου γνώμες, χωρίς να συμβουλεύεσαι τους «σοφούς».

Για να γίνης συγκοφίνης.—Βγάλε έφημερίδα και λέγε την αλήθεια.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

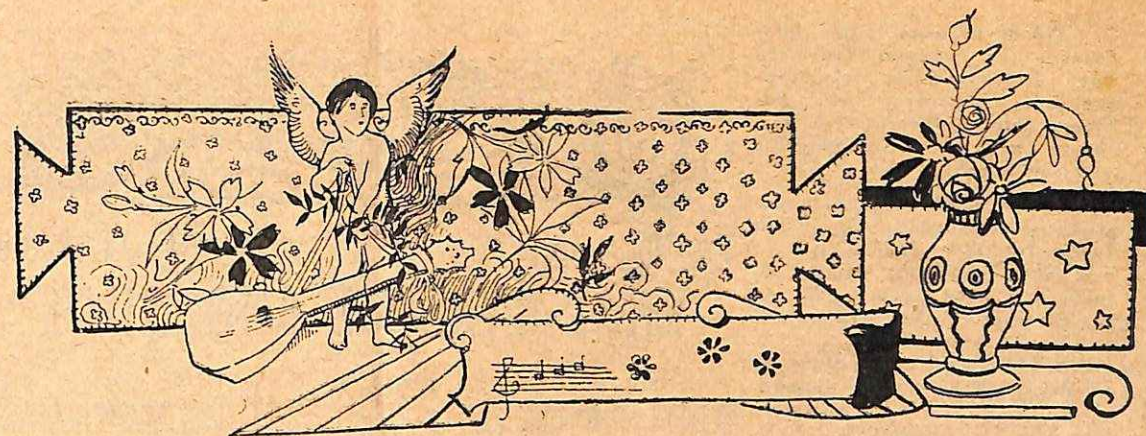
Η ΑΙΣΘΗΣΙΣ

Σ' ένα άρχαιο ιατρικό σύγγραμμά υπάρχει η έξης βαθμολογική σειρά των αισθήσεων στον άνθρωπο και σ'α ζήα:

Στον άνθρωπο, πρώτη, δηλαδή η τελειοτάτη των αισθήσεων, είνε η άφη, δεύτερη έρχεται η γεύσις, τρίτη η όρασις, τετάρτη η άκοή και πέμπτη η όσφρησις.

Στά τετράποδα η όσφρησις είνε η πρώτη. Δεύτερη έρχεται η γεύσις, τρίτη η όρασις, τετάρτη η άκοή και τελευταία η άφη.

Στά πτηνά, η όρασις είνε η τελειοτάτη αισθήσις. Έπειτα έρχεται η άκοή, κατόπιν η άφη και τελευταίος η γεύσις και η όσφρησις.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΡΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΠΩΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΝ ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

Μία ξεχωριστή γυναίκα. Η Σόνια Περόφσκαγια, η άριστοκράτις, πούγινε επαναστάτις. Πώς τό έσκασε μέσ' από τα χέρια των χωροφυλάκων. Τό τραγικό της τέλος. Πώς ο Ντότς δραπετεύσε από τα λουτρά, κλπ. κλπ.

Είνε γεγονός άναμφισβήτητο ότι καμιάς χώρας τα έγκληματικά χρόνια δεν περιέχουν τόσες πολλές, μά και τόσο ξεπνες αποδράσεις φυλακισμένων, όπως της τσαρικής Ρωσσίας. Τις περισσότερες και τις πιο μαστορικές απ' τις αποδράσεις αυτές τις έπεχειρήσαν οι λεγόμενοι «πολιτικοί έγκληματίαι», δηλαδή τα μέλη των ομάδων ή των κομμάτων που έστρέφοντο κατά της τσαρικής άπολυταρχίας. Η φυλακή της αυτοκρατορίας των τσάρων στέγαζαν χιλιάδες τέτοιων επαναστατών, που η μόνη τους φροντίδα ήταν η έξέδρασις ενός οποιουδήποτε τρόπου αποδράσεως για να ξαναρχίσουν και πάλι τό έργο τους.

Η πιο άπλη αλλά κι' η πιο χαρακτηριστική δραπέτευσις πολιτικού έγκληματίου είνε χωρίς άλλο της Σόνιας Περόφσκαγιας, που έστει «απ' αυτήν» οργάνωσε την δολοφονία του Τσάρου Άλεξάνδρου του Β', στις 13 Μαρτίου 1881.

Η Σόνια Περόφσκαγια ήταν κόρη της άνωτάτης ρωσικής άριστοκρατίας. Ο πατέρας της έπι πολλά χρόνια διετέλεσε γενικός κυβερνήτης της Πετρούπολης. Έξαιρετικά έξυπνη, με πολύ ευαίσθητη καρδιά, αλλά και μ' άσολάλη θέλησι κι' ενεργητικότητα, εγκατέλειψε τό σπίτι της όταν ήταν 16 χρόνων και έρχτηκε στην επαναστατική πάλη. Σέ ηλικία 17 χρόνων συνελήφθη για πρώτη φορά, αλλά χάρις στα μέσα που διέθετε άτελειωμένη δύναμι προσωπικής διαταγής του Τσάρου Άλεξάνδρου. Η Σόνια, μόλις άποφυλακίστηκε, έξακολούθησε την επαναστατική της προπαγάνδα και στα 1878 συνελήφθη και πάλι στην Νότιο Ρωσία. Τη φορά αυτή της επεβλήθη ως τιμωρία η έξορις στη Βόρειο Ρωσία. Άν και κατά τό ταξίδι της προς τον τόπο της έξορίας της παρουσιάστηκαν πολλές ευκαιρίες να δραπέτευση, έν τούτοις δεν τόκανε, γιατί οι δυο χωροφύλακες που την συνόδευαν της φέρθηκαν με τόσο καλό τρόπο, ώστε δεν ήθελε να γνη αιτία να τιμωρηθούν δυο άθλιοι άνθρωποι. Όταν όμως σ' ένα σταθμό οι δυο αυτοί χωροφύλακες την παρέδωσαν σ' άλλους που άρχισαν εδώς άμέσως να της φέρονται βάρβαρα, η Σόνια σκεφτηκε ότι δεν είχε καμιά υποχρέωσι να φανεί και σ' αυτούς έμποτική κι' ότι θα έπρεπε να έπωφεληθή της πρώτης ευκαιρίας που θα της εδίδετο να δραπέτευση.

Η συνοδεία διενεκτέρευσε τό έργο βράδυ στο σιδηροδρομικό σταθμό Τσούντσφ. Οι δυο συνοδοί της χωροφύλακες κοιμήθηκαν στο ίδιο δωμάτιο με τη Σόνια, ο ένας κοντά στο παράθυρο κι' ο άλλος μπρός στην πόρτα. Η Σόνια πλάγιασε πάνω σ' ένα ξύλινο μπάγκο κι' έκανε πως την πήρε άμέσως ο ύπνος, γιατί όπως έλεγε από πριν στους χωροφύλακες, ήταν πολύ κουρασμένη. Οι χωροφύλακες άνόητοι και νη φανταζόμενοι ποτέ ότι μέσα στο ώρασι εκείνο κοιτούσαν κομμά κρόβονταν θάρος άντροϊο και θέλμα άκατάβλητη, τώρριζαν στον ύπνο. Όταν η νεαρή επαναστάτρια βεβαίωθηκε ότι οι φύλακες της κοιμόνταν βαθεία, σηκώθηκε με προσηχή, τράβηξε κατά την πόρτα, δρασκελίσσε εκείνον που κοιμόταν μπρός σ' αυτή, τράβηξε ήσυχα-ήσυχα τον σύρτη, άνοιξε και βρέ-

Επίσης κι' η απόδρασι ενός άλλου επαναστάτου, του Λέον Ντότς, από τις τσαρικές φυλακές είνε πραγματικά έξυπνη και άπλη. Ο Λέον Ντότς απ' την πρώτη στιγμή που τον έβριξαν στη φυλακή ζήτησε—έχοντας σκοπό ν' άποδράσει—να τού επιτρέψουν να λουθη.

Τον άδίκησαν πράγματι στα δημοτικά λουτρά της πόλεως, με συνοδεία τριών στρατιωτών.

Απ' τους τρεις στρατιώτες της φρουράς του Ντότς όταν έφτασαν στα δημοτικά λουτρά, οι δυο έμειναν απ' έξω φυλάγοντας κάτω απ' τα παράθυρα του προθάλαμου των λουτρών. Ο τρίτος μπήκε μέσα στον λουτρόνα μαζί με τον Ντότς.

Έκει ο Ντότς νόδθηκε, έδωσε τα ρούχα του στο στρατιώτη, που τον συνόδευε, και που δεν φανταζότανε ότι μπορεί να τό σκάσει ο λόγιμνος, και πέρασε στο διαμέρισμα που βοισκόντουσαν η μπαγιέρες. Στο διαμέρισμα αυτό περίμενε τον Ντότς ένας συντροφός του, ο οποίος είχε φάσει προηγουμένως βαστάζοντας ένα πακέτο με ρούχα πολιτικά. Ο Ντότς χωρίς να χάση ούτε λεπτό φόρεσε τα ρούχα αυτά, κατέβασε όσο μπορούσε χαμηλά το μεγάλο μαλλιαρό ρουσούζο σκούφο του, έαναβήκε στο δωμάτιο που φύλαγε ο συνοδός του στρατιώτης με τα ρούχα του στο χέρι, πέρασε μπροστά του άταράχος κι' έφυγε!...

Ο δυστυχισμένος στρατιώτης δεν κατάλαβε τό παιχνίδι που παίζετο εις βάρος του. Βλέποντας να βγαίνει από τις μπαγιέρες ένας καθώς πρέπει ποιητής, τού άνοιξε την πόρτα μονάχος του και τόν άφησε να περάση άνευδολητα. Στο δωμάτιο περίμενε τον Ντότς ένας άλλος σύντροφός του μ' ένα άμάξι. Ο δραπέτης έγινε άφαντος!...

Ο προστάτης του Σαίξπηρ βασιλέας της Αγγλίας Ίακωβος Α'.

(Στο αστυνομικό τμήμα υποβάλλουν σε ανάκριση έναν νέο που αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, περτώντας στην θάλασσα. Παραυσιάζονται για μαρτυρές, κι' οι δυο βαρκάρηδες που τον έσωσαν).

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Πώς ονομάζεσαι, που κατοικείς, τι εργασία κάνεις, και πόσων ετών είσαι;

Ο ΝΕΟΣ.—'Ιούλιος Δελφόντ, κατοικώ στην οδό Βωξιδάρ 225, είμαι έμπορο-πλάτης ανεργός, είκοσι τριών ετών.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Κατηγορείσαι ότι αποπειράθηκες ν' αυτοκτονήσεις.

Ο ΝΕΟΣ.—Μάλιστα, κύριε αστυνόμε.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Και, καθώς ξέρω, δεν είχε η πρώτη φορά που επιχειρείς ν' αφαιρέσεις ό,τι σου χάρισε ο Θεός.

Ο ΝΕΟΣ.—Έχετε δίκιο, κύριε αστυνόμε. Μά τι να κάνω, αφού είμαι άτυχος;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Δεν ξέρει κανείς ποτέ αν είναι άτυχος ή τυχερός σ' αυτό τον κόσμο. Άκουσε: μένα που σου το λέω! Είμαι τόσο νέος ακόμα... Ποιος ξέρει αν ύστερα από τις δυστυχίες που σε βρήκανε δεν γίνεις ευτυχισμένος; Πρέπει όλα να τα υπομένουμε σ' αυτή τη ζωή. Κι' όχι ν' απελιζόμαστε με το παραμικρό...

Ο ΝΕΟΣ.—"Ω, κύριε αστυνόμε, θα ήθελα πολύ να βοσκοσάστε στη θέση μου... Έχω δυο μέρες να φάω. Είμαι ξη μήνες χωρίς δουλειά. Η σπιτονοικοκυρά μου ζητάει το νοίκι κι' έχω δεν έχω πενήντα στην τσέπη μου. Μερόνυχτα ολόκληρα περνάω, χωρίς να βάλλω μπουνιά στο στόμα μου. Δεν έχω κανένα σ' αυτό τον κόσμο να με βοηθήσει. Είμαι πεντάρφανος! "Ολοι οι άνθρωποι με κατατρέχουν! Νά, και σήμερα ακόμα, που ήμουν βέβαιος ότι θα γλυτώνα για πάντα απ' τα βάσανά μου, βρέθηκαν αυτοί οι δυο καλοί άνθρωποι, που αθέλητα μου έκαναν το μεγαλύτερο κακό, σαν να ήσαν οι χειρότεροι εχθροί μου. Δεν φταίει αυτό όμως, φταίει η τύχη μου!...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Η τύχη σου; Φταίει η τύχη σου; Μά, παιδί μου, είσαι πολύ παράξενος άνθρωπος! Πάω να τα χάσω με σένα! 'Αντί να ευλογάς τη στιγμή που βρέθηκαν κοντά σου οι δυο αυτοί ήρωες και σ' έσωσαν από βέβαιο θάνατο, έφαι την καταστροφή! 'Εγώ σ' ορκίζομαι ότι είσαι τυχερός. Ναι, σε βεβαιώνω ότι έχεις σπουδαία τύχη!...

Ο ΝΕΟΣ.—Συγγνώμη, κύριε αστυνόμε, μά δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας. Είμαι άτυχος, τρομερά άτυχος!... Απελπιστικά άτυχος!... Η ζωή με κρατάει για να με βασανίζω κι' ο θάνατος δεν με θέλει. Πέντε φορές δοκίμασα να δώσω τέλος στα βάσανά μου κι' άπέτυχα και τις πέντε. Βλέπεται τότε το ρέζικο μου να ζω και να τυραννιέμαι.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Μπορείς αλήθεια να μου πεις με λίγα λόγια με ποιο τρόπο αποπειράθηκες ν' αυτοκτονήσεις αυτές τις πέντε φορές;

Ο ΝΕΟΣ.—(με απελπισμένο ύφος).—Ευχαρίστως, κύριε αστυνόμε... Την πρώτη φορά, θέλησα να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα με ένα πιστόλι. 'Η σφαίρα όμως έκανε τον γύρο του κρανίου μου και μόνο που μ' έβγαλε! Βλέποντας τότε τα αίματα, λιποθύησα. Σε λίγο οι γείτονές μου που άκούσαν τον πυροβολισμό, τρέξαν, σπάζανε την

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΩΝ MAX ΚΑΙ ALEX FISCHER

ΕΝΑΣ ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

πόρτα μου, μπήκανε στην κάμαρά μου και με συνεφέρνανε.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (περίεργος).—Καλά! Και τη δεύτερη;

Ο ΝΕΟΣ, (με στενοχωρημένο ύφος).—Τη δεύτερη φορά γέμισα το μικρό μου δωμάτιο με λουλούδια, πουχάν μια μεθυστική μυρωδιά, για να πεθάνω από ασφυξία. 'Ως ένα σημείο τα πράγματα γίνανταν θανασία! 'Αρχισα να χάνω τις αισθήσεις μου και να τα ξεδιάνω για τον άλλο κόσμο. 'Εξαίφνα όμως, δεν ξέρω πώς, έπεσε κάτω το λυχνάρι, πουχα άφρησε άναμένο άπάνω σε μια καρέκλα, νηριαν φωτιά η κοιμήντας του παρθύρου μου, απ' τις φλόγες σπάσανε τα τζάμια, η βροχή που έπεφτε έξω, μπήκε ορμητική μέσα στο δωμάτιό μου, έσβυσε την πυρκαϊά. Κατό τα ξεμερώματα, ξύπνησα, μ' ένα σφοδρό πονοκέφαλο, και με τρομερή έκπληξη είδα ότι βοσκομουν άκόμα σ' αυτό τον κόσμο κι' όχι εκεί που όνειρεύόμουν!...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (τρομερά περίεργος).—Τι άλλες φορές;

Ο ΝΕΟΣ, (πολύ στενοχωρημένος).—Νομίζετε πως υπάρχει λόγος να σας τα διηγηθώ όλα; Μ' αφού επιμένετε, τι να κάνω; Την τρίτη λοιπόν φορά ήπια ένα δηλητήριο που ήπια με το ποτό μου. 'Υστερα ήπια το δηλητήριο κι' έτοι μόνο που με καλοστομάχιασε! 'Επιμένετε, κύριε αστυνόμε, να προχωρήσω;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (με αδιαφορικό τόνο).—Καλά, καλά, άφησε τα!... Μά μου φαίνεται πως όλα αυτά τα κάνεις στα ψέμματα. Δεν μπορείς να ξεγλήσω την τόση σου επιμονή.

Ο ΝΕΟΣ, (προσβεβλημένος και πεπονημένος).—Κύριε αστυνόμε, με άδικείτε, με προσβάλλετε χωρίς λόγο. Δεν είμαι όπως με χαρακτηρίζετε. Είμαι ειλικρινής και τίμιος. Τα πιστοποιητικά που μου δίνει οι προϊστάμενοί μου μπορούν να σας βεβαιώσουν ότι είμαι φιλότιμος κι' ότι όλες μου τις δουλειές τις κανονίζω με τάξη. Δεν φταίω λοιπόν, έχω αν άπέτυ-

χα. Την τελευταία μάλαστα φορά έλαβα όλα τα μέτρα μου... Τρεις μέρες και τρεις νύχτες μελετούσα την άποψή μου, πούνα σημερα.

ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΒΑΡΚΑΡΗΔΕΣ, (επεμβαίνοντας, χωρίς να πάρη άδεια απ' τον αστυνόμενο).—'Αλήθεια, κύριε αστυνόμε, αυτή τη φορά τουλάχιστο έλαβε ό-λα του τα μέτρα. Πιστέψτε στα μάτια μου!...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (δωριζόμενος στο βαρκάρη).—Σόλα σ' αν!... Δεν σου δώσω κανείς το λόγο. (Προς το νέο με αδιαφορικό τόνο). Λέγε παρα κάτω και θα ιδούμε. (Μέσα του). Περιεργό, άκατανόητο, πώς να το ελπίθεις με την βλακώδη επιμονή αυτού του ανθρώπου ν' αυτοκτονήσει! Και δεν φαίνεται γι' αυτό τρελός!...

Ο ΝΕΟΣ.—Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Θα σας διηγηθώ λεπτομερώς την περίπτωση μου άπόπειρα και πιστεύω να με δικαιώσετε. 'Ο πατέρας μου ήταν άξιωματικός του έπαιχτού. Κληρονόμος λοιπόν απ' αυτόν δυο πιστόλια. Το ένα μου το πήραν οι γείτονές μου ύστερα απ' την πρώτη μου άπόπειρα. Το δεύτερο τόξα κλειδωμένο στο μπασούλο μου. 'Ηταν ένα περίφημο, περίστοφο Γκόλτς έφτάσπαρκο. Πήρα, λοιπόν, αυτό το πιστόλιο. 'Ενα γερό σχοινί, ένα τό γραμμάριο σουμπλιμ και ήπια στην άκρο-αία. Πρώτα—πρώτα διάλεξα μια μεγάλη πέτρα και την έδεσα με τη μια άκρη του σχοινο-υ, του όποιου την άλλη άκρη την

έκανα θηλειά και την πέρασα στο λαμό μου. 'Υστερα ήπια το δηλητήριο. Τέλος, άγκάλιασα την πέτρα και ρίχτηκα μέσα στη θάλασσα, τραβώντας συγχρόνως και μια λιστολιά στα μηνίγγια μου.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (Κατάπληκτος).—Και της άκόμα;

Ο ΝΕΟΣ, (κουνώντας περίλυπα το κεφάλι του).—'Όπως βλέπετε... Γι' αυτό τόξω, κύριε αστυνόμε, με την τύχη μου.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (με άπορία).—Και η σφαίρα, το δηλητήριο, ή πέτρα; Κανένα απ' ό-λα αυτά δεν σούσανε τίποτα!...

Ο ΝΕΟΣ.—'Ακούστε, κύριε αστυνόμε... 'Η σφαίρα, έξωφε το σχοινί. 'Η πέτρα βούλιαξε κι' έχω έμεινα στην επιφάνεια. Πριν βουλιάξω, γιατί δεν ξέρω ζολύμπι, με έβγαλαν αυτοί οι άνθρωποι έξω απ' την θάλασσα. Και για να βγάλω την θάλασσα που ήπια, με χρημάσανε με τα πόδια έπάνω και το κεφάλι κάτω. Βγάζοντας τη θάλασσα όμως έβγαλα μαζί και το δηλητήριο, κι' έτσι... ξω άκόμα... Λοιπόν, τι λέτε, κύριε αστυνόμε, είμαι ή δεν είμαι άτυχος;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (έπειτα άπό σκέψη).—Δεν ξέρω! 'Αλλά πρέπει να μη ξαναζήσεις πια ένα τέτοιο πράγμα. Άκούς; Δεν θα σε μηνύσω αν μου δοκιμάσεις ότι θα κάνεις θάνατος όποιος όλοι μας, ως ότου νάρθη ή μέρα που θα είσαι ευχαριστημένος απ' τη ζωή σου. Τι λές;

Ο ΝΕΟΣ, (με διαταγμένο).—Τι να σας πω!... Δεν ξέρω!...

(Ο γραμματέας της αστυνομίας, που κατά το διάστημα όλης αυτής της εξέτασης μελετούσε τις σημειώσεις και τα χαρτιά, που βρήκαν πάνω στα ρούχα του νέου, πληροί τον αστυνόμενο και κάτι του λέει κρυφά στ' αυτί).

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (στο νέο με ζωηρό ύφος).—Πώς σε λένε, είπες;

Ο ΝΕΟΣ.—'Ιούλιος Δελφόντ.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.—Είσαι μοναχογιός του Λουδοβίκου Δελφόντ και της 'Αλεξάνδρας Τεστίε;

Ο ΝΕΟΣ.—Μάλιστα.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (χαμογελώντας).—Και γεννήθηκες στο Λιμόξ στις 14 Αυγούστου 1860;

Ο ΝΕΟΣ.—Μάλιστα.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (σηκωνόμενος απ' το καθισμά του μ' επίσημο ύφος).—Κύριε Δελφόντ, είπατε ο πιο τυχερός άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου! Είπατε ο πιο τυχερός άνθρωπος, κι' όμως παρ' ό-λίγο με την μανία που έχετε με τις αυτοκτονίες, θα χάνατε ό,τι όρατο κι' ευχάριστο σας υποσχεται από σήμερα η ζωή. Κληρονομείτε όχτακόσιες χιλιάδες χρυσά φράγκα!

Ο ΝΕΟΣ, (δύσπιστος).—Τι λέτε, κύριε αστυνόμε... Κάποιος άλλος θάναυ αυτός ο τυχερός που κληρονομεί τις όχτακόσιες χιλιάδες φράγκα. Είμαι σίγουρος!... Πού να τη βρω έχω τόση τύχη!

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (πλησιάζοντας το νέο).—Κληρονομείτε τη θεά σας Τεστίε, που πέθανε έχω κι' ένα μήνα. (Χτυπώντας τον τον όμο). 'Οχτακόσιες χιλιάδες φράγκα! Μάλιστα, σχεδόν ένα εκατομμύριο! 'Αν θέλεις, πάμε μαζί στον συμβολαιογράφο που σε ζητάει. Να και ή έφημερίδα να διαβάσεις αν δε με πιστεύεις.

Ο ΝΕΟΣ, (άποδο διάβασε άπλήτως την έφημερίδα, με μια άνεπιποτη συγκίνηση).—Δεν πιστεύω στα μάτια μου!... (Χαρούμενος).—'Όστε, γι' αυτό δεν τα κατάφερα ν' αυτοκτονήσω!...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (στερίβοντας το μονοστάκι του).—'Αμ χαλιέμαι έχω ποτέ!... Δεν σου λέγα ότι είσαι τυχερός!... 'Ετσι είνε όταν τόχει ή τύχη κανένας, γλυτώνει κι' απ' του χάριου τα δόντια άκόμα!...

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά κι' ένα κύμα αίματος του έβγαψε το πρόσωπο. Ντράπηξε και μη τολμώντας να σηκώσει τα μάτια του στους άλλους συνδαιτημένους, κοκκίνισε άκόμα περισσότερο. Του φάνηκε πως όλοι είχαν ασπίσει και τον κυττούσαν κατάματα. Μ' ένα βιασμένο κίνημα, άπλωσε και πήρε στο χέρι του ένα ποτήρι. Μά καθώς πήγαινε να το φέρη στα χείλη του, είδε πως κανένας δεν τον κυττούσε, κανένας δεν τον πρόσεχε... Το άπόθεσε πάλι στο τραπέζι χωρίς να πη ούτε σταγόνα... Και όμως δεν είχε άπατηθή. Τώρα πια τα θυμότανε όλα, όλα 'Η παλιά εκείνη άνάμνηση ξανογύρισε πάλι καθαρά στο μυαλό του.

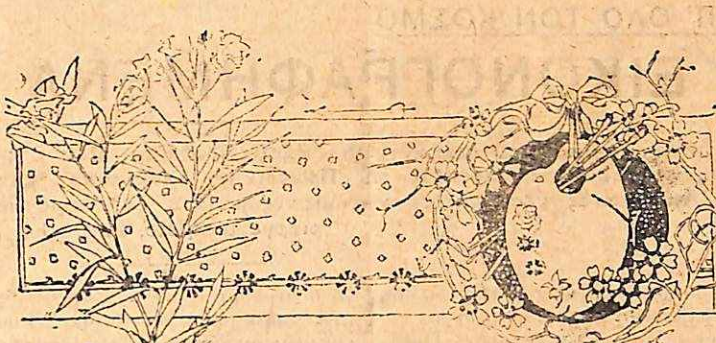
Θα είχε περάσει πέντε χρόνια από τότε. 'Ετσι σήμερα, στο ίδιο αυτό τραπέζι καθότανε τότε δίπλα της. 'Ηταν ή δεύτερη φορά που την έβλεπε μπροστά του. Καθώς πήγε να της δώσει την πετσέτα, που της είχε πέσει απ' το τραπέζι, το χέρι του άγγιξε το δικό της. 'Ενα έλαφρό όρμος διέδρανε όλο του το σώμα. Την κούταξε. Τα μάτια τους είχαν συναντηθή και ή καρδιά τους άρχισαν να χτυπάνε δυνατά!...

Το ίδιο εκείνο βράδυ την είχε ξαναϊδύ στη βεράντα. Δεν φαινότανε κανείς γύρω τους. 'Ενα λαμπρό φεγγάρι άμμένιζε στον ούρανο και ένα μεθυστικό άεράκι έπνευ γύρω στην ναοκωμένη φύση. Τη πλησίασε:—Μένετε πολύ καιρό στο Παρίσι;—'Εκείνη χαμήλωσε λίγο τα μάτια:—Δύο χρόνια περίπου, κύριε Βενέλ.

Είχε άκούσει και άλλοτε τη φωνή της. Μά ποτέ ως τότε δεν του είχε φανή τόσο γλυκιά, τόσο μεφυστική. 'Εμεινε μερικώς στιγμής άμύηλος και καρφωμένος στη θέση του. 'Η έπιθυμία να μίση τονόιά της είχε άρθεί και πάλι να πιέξη την ψυχή του. Βρήκε μια άσημαντή πρόφαση και την ξαναφύση:—Είπατε άνεμιά του ξ. Μαρσελέν;—'Εκείνη όμοις δεν πρόφτασε να του άπαντήση, γιατί μια φωνή άκούστηκε να την φωνάζει απ' το διάδρομο:—'Εδιδ! 'Εδιδ!...

Μισή ώρα κα-ότιν χόρσταν μαζί στο σαλόνι. Την έσφιγγε δυνατά στο στήθος του κι' εκείνη τον κυττούσε διαρκώς στα μάτια. 'Όταν άφρα μετά τα μεσάνυχτα, ετοιμάσθηκαν να φύγουν, εκείνη προσπάθησε να ξανασυναντήση μέσα στον κόσμο άκόμα μια φορά το βλέμμα του. 'Εννοιούσαν τώρα κι' οι δυο την άνάγκη να ξαναβρεθούν μόνοι. Τα φώτα του μεγάρου είχαν ελαττωθή. Καθώς έβγαιναν από την μεγάλη πόρτα, εκεί σε μια γωνιά κοντά στις μαρμαρίνες σκάλες, την πλησίασε:—Δεν θα μπορούσα να σας ξαναϊδύ;—'Αν θέλετε:—'Αύριο σάς πέντε στο τοάι του Καφε' Αμερικανών!—Και χωρίσθηκαν.

Εκείνη είχε άρρήσει λιγάκι να ταν στο πρώτο αυτό ραντεβού. 'Ο Βενέλ την περιμενε με άνοπονησία. Είχε πάει μισή ώρα πριν, στο μέρος που είχαν όρσει. Μόλις την είδε ν' άνοίγη την πόρτα, έννοιωσε στην καρδιά του ένα δυνατό παλμό. 'Ενώ είχε σχεδιάσει από πριν τι θα της έλεγε τώρα τα έχασε. —Πόσο είμαι κουρασμένη! ψιθύρισε εκείνη τη στιγμή που σερ-

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΡΞΕ

ΕΔΙΘ

βριζανε το σάι στο 'Ετραπέζι τους. 'Ο Βενέλ προσπάθησε να πάρη θάρρος.

—Κάθεστε μακρυνά; Τη ρώτησε.

—Σε Νεϊγύ.

—Μένετε μόνι;—Με τη μητέρα μου.

Καρμιά άλλη ζουβέντα δεν του ερχότανε στο μυαλό. 'Εμειναν άρκετές στιγμές και οι δυο σιωπηλοί. Κάποτε που τα βλέμματα των διασταυρώθηκαν, ο Βενέλ είδε ότι ή 'Εδιδ είχε γίνει κατακόκκινη. Κάτι πήγε να της πη, αλλά δεν μπόρεσε. 'Εφερε μόνο δευιά το χέρι του στο δικό της και το άρσε εκεί μερικώς στιγμές... 'Ω! πώς θυμότανε άκόμα όλη εκείνη τη θέρμη που είχε νοιώσει στο διάστημα που χωριόσε το χέρι της. Δεν μπορούσε να ξεχάση το άθωο εκείνο βλέμμα και το κοκκίνισμα του προσώπου της!...

Λίγο άκόμα έμειναν εκεί και σηκώθηκαν κι' οι δυο να φύγουν. Της πρότεινε να την οδηγηση ως το σπίτι της. Εκείνη δέχτηκε. Χωρίσθηκαν μπροστά στην πόρτα και το σκοτάδι της νύχτας που άπλωνότανε γύρω στον έρημο εκείνο δρομολό του σπιτιού της, τους έκανε να πλησιάσουν περισσότερο ο ένας τον άλλο. Τα χείλη τους ενώθηκαν

ρα τους. Είχε άγαθήσει πολύ, ό ένας τών άλλων.

Είχε πολλές ημέρες να την ιδύ. Της έγραψε ένα γράμμα μά εκείνη δεν του άπάντησε. 'Ο Βενέλ άποφάσισε να πάη σπίτι της.

Εκτύπησε την πόρτα και πρην άκόμα του άνοίξουν, την έσπρωξε και πήγε μέσα. Μια γρηούλα φάνηκε στο βάθος του διαδρόμου.

—'Η Δις 'Εδιδ Μαρσελέν;—'Η κόρη μου;—'Ο Βενέλ άνατρίχιασε. Είχε διακρίνει στα μάτια της γρηούλας κάποιο κρυφό δάκρυ που κυλούσε εκείνη τη στιγμή στα ξαρωμένα μάγουλά της.

—Περάστε, κύριε... απ' έδω... Θα πάμε στην κάμαρά της...—'Ενα κακό προαίσθημα του έσφιγγε την ψυχή του. Μόλις μπήκε στην μικρή κρεββατοκάμαρα, που τον άόηγχε ή μητέρα της 'Εδιδ, σταμάτησε και στάθηκε άκίνητος μπροστά στο κρεβάτι της.

—'Η 'Εδιδ άνοίξε λίγο τα μάτια και τον κούταξε. 'Ο Βενέλ δεν μπόρεσε ούτε να την χαϊρέση.

—'Ενα μικρό κρυολόγημα, είνε που θα περάση, ψιθύρισε ή μητέρα της με μια ξερή κι' άδύνατη φωνή. 'Ο γιαιτός της είχε όμοις πώς πρέσει να φύγουμε από το Παρίσι. 'Η 'Εδιδ έχει άνάγκη από έξωγή. 'Ο Βενέλ άσπιδάθηκε το αίμα να παύνη στις φλέβες του. 'Όστε ή 'Εδιδ ήταν άφορητή. 'Ηταν από καιρό... Και γιατί δεν του είχε πη τίποτα. 'Ενας κρύος ιδρώτας του έλουσε το μέτωπο. Πλησίασε λίγο προς το κρεβάτι και της έπιασε το χέρι. 'Εκείνη φάνηκε να χαμογέλει λίγο και στο κατάκλιμο πρόσωπό της έκαμνε για κάποια στιγμή μια άόριστη χαρά.

—Θα έβλεπε και σεις μαζί μου στο ταξίδι που θα κάνω;—'Ο Βενέλ της έσφιξε λίγο το χέρι της μά δεν μπόρεσε να της άπαντήση. Χωρίς να θέλη κάποιο δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια του. 'Η 'Εδιδ τον είδε και σαν να μ' ήθελε πια να τον πληρώνη με τα λόγια της, σάπασε και έπιασε τα μάτια.

Πέρασαν άκόμα μερικοί μήνες. 'Η 'Εδιδ του είχε γράψει τρία γράμματα. Τό τέταρτο ήταν και το τελευταίο της. —'Ακόμα θυμότανε τα τελευταία λόγια της που ήσαν γραμμένα με κάποια ταραχή. —'Όταν θα λάβης αυτό, ίσως να μη ζω πια στον κόσμο... Και όμως έπρεπε να σου άνοίξω την καρδιά μου, αφού ήξερα πως μια μέρα θα πέθαινα...—

Όταν ο Βενέλ πήρε στα χέρια το τηλεγράφημα της μητέρας της και είαθε τον θάνατο της 'Εδιδ, βγήκε έξω απ' το σπίτι του σαν τρελός.

Χωρίς να ξέρη που πηγαίνει, γύρισε στους δρόμους του Παρισιού και κούταξε γύρω σαν φοβισμένος. Δεν μπορούσε άκόμα να το πιστέψη.

Εδιδ! 'Εδιδ! που κοιμόνιζε διαρκώς μέσα του. Μ' αλλοίμονο!... Τη στιγμή αυτή που εκείνος πρόφερε άκόμα το όνομα της, εκείνη δεν ήπιαζε πια. Από τότε ήταν περάσει πέντε χρόνια κι' ο Βενέλ δεν μπορούσε πια ν' άγαπήση άλλη γυναίκα στον κόσμο. 'Όσοις άπελάσανε την 'Εδιδ, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά και ένα βάρος πίεζε την ψυχή του. 'Ο Βενέλ κάθε φορά που θυμότανε την 'Εδιδ άφρονε τα χέρια του στο πρόσωπο και σκούπιζε κρυφά ένα δάκρυ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο γελωτοποιός που έγινε Πρόεδρος της Προσωπικής 'Ακαδημίας.

Το περιεργότερο έργο του κόσμου είναι των ιδανικών του 'Αγγλικού τμήματος της νήσου Μπόρνεο.

Η Μπόρνεο είναι ένα πολύ μεγάλο νησί της 'Ανατολής, όπου φέρει μεγάλες ποσότητες καφέ, καπνού, κ.λπ. Το μεγαλύτερο μέρος του, το νότιο, ανήκει στους 'Ολλανδούς και το υπόλοιπο, το βόρειο, στους 'Αγγλους.

Όπως σ' όλες τις αποικίες, και οι 'Ολλανδοί και οι 'Αγγλοι έχουν οργανώσει στρατό με πεζικό και ιππικό, από ιδανικούς. Άλλα στα περισσότερα μέρη της 'Αγγλικής Μπόρνεο, το έδαφος είναι πάρα πολύ μαλακό, τόσο ώστε να μην μπορούν να περπατούν άλογα.

Ο 'Αγγλος λοιπόν στρατηγός που οργανώνει τον ιδανικό στρατό, είχε μια παρτίδα έμπνευσης για ν' αντιμετωπίσει τη δυσκολία αυτή. Αποφάσισε δηλαδή να συστήσει ιππικό με βουβάλια αντί για άλογα. 'Όσο αλλόκοτη κι' αν ήταν η ιδέα αυτή, επειδή δεν υπήρχε άλλος τρόπος, εφαρμόστηκε.

Και σήμερα το ιππικό στην 'Αγγλική Μπόρνεο, το οποίο αποτελείται από τρεις ίλες, έχει βουβάλια αντί για άλογα.

Ένα από τα κυριότερα έπιχειρήματα που μεταχειρίζονται από αιώνων οι έγχθροι του θεσμού της βασιλείας, είναι ότι οι βασιλείς δεν δυσκολεύονται καθόλου—σ' άλλες εποχές τουλάχιστον που ήταν παντοδύναμοι—ν' ανεβάσουν σ' ανώτατα αξιώματα ευνοούμενους των οι οποίοι δεν έχουν κανένα άλλο προσόν παρά μόνο ότι είναι αλλοδαποί. Το χαρακτηριστικότερο τέτοιο παράδειγμα είναι του περιφημού Γερμανικού, του προέδρου της Προσωπικής 'Ακαδημίας των 'Επιστημών.

Ο Γερμανικός αυτός ήταν γελωτοποιός του βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου, του Βασιλέα-Λογία, όπως είχε επωνομασθεί. Φτωχό παιδί του λαού είχε μείνει έντελως αγράμματος και ήξερε από έπιστήμη όσο κι' ένας Κινέζος βασιλιάς για τη φιλοσοφία του 'Αριστοτέλη. Ήταν όμως ευφύετατος και πολύ πόντων είχε φοβερή έτοιμότητα πνεύματος και ήξερε πλήθος βωμικά άστεια.

Χάρη στα προσόντα του αυτά, είχε γίνει γρήγορα σὸν Φρειδερίκο Γουλιέλμο, ο οποίος, όπως γράψαμε κι' άλλοτε στη σελίδα αυτή, τον περισσότερο καιρό του τον περιόριζε καπνίζοντας, πίνοντας κι' αβουτώντας βωμικά άστεια απ' τους υπαυγούς και τους μεγιστάνες της 'Αρχής του.

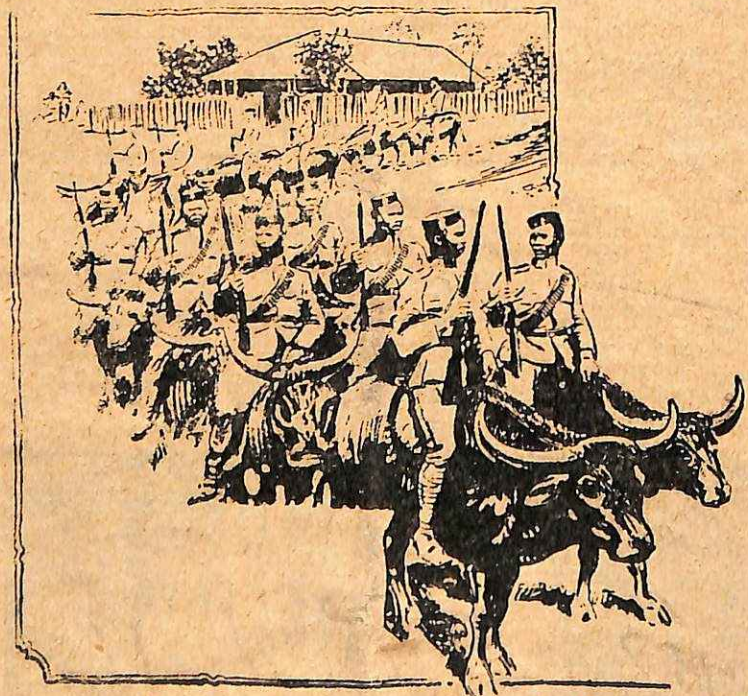
Κάποτε λοιπόν, παρουσιάστηκε σὸν Φρειδερίκο Γουλιέλμο μια έ-

πιτοτή από έπιστήμονες, οι όποιοι παραπονέθηκαν ότι έπρεπε να γίνουν μεταρρυθμίσεις στην Προσωπική 'Ακαδημία των 'Επιστημών, γιατί, όπως ήταν οργανωμένη, δεν λειτουργούσε καλά και δεν εκπληρούσε τον προορισμό της.

— Θέλετε να την μεταρρυθμίσουμε; ρώτησε ο βασιλιάς. Πολύ καλά. Θα βάλλω εγώ να την διευθύνει ο πιο τετραπέρατος άνθρωπος του βασιλείου μου και να ιδίτε τι ώρα και πού θα τα καταφέρει!

Και γυρίζοντας πρὸς τὸν γελωτοποιό του, επρόσθεσε:

— Γερμανικὴν θ' αναλάβω εσύ αυτή τη δουλειά. Σε διορίζω πρόεδρο της 'Ακαδημίας. Αύριο πρωί κιάλας θ' αναλάβω τα καθήκοντά σου. Θα εργαστείς το πρωί τις ώρες που εγώ κοιμώμαι, ώστε να μπορέσεις 'απογεύματα και τα βράδια να εκτελίσς τα αυτιά σου καθίζοντα κοντά μου. Κύτταξε να

Τὸ «ίππικὸν» τῆς Μπόρνεο με τὰ βουβάλια.

ζάνης την 'Ακαδημία να λειτουργήσει σὸν ρολόι, γιατί αλλοιμονό σου!... 'Αν δεν τα καταφέρεις, σε περιμένουν εκατό ραβδισμοί. Πήγαινε τώρα να πῆς σὸν υπουργό να ετοιμάσει το σχετικό διάταγμα και να μου το φέρει να το υπογράψω αμέσως.

Οι 'Ακαδημαϊκοί κι' οι άλλοι έπιστήμονες κυττάζανε με έκπληξη τὸν βασιλέα, μερικοί μάλιστα θεωρούσαν καθήκον τους να γελώσουν, νομίζοντας ότι άστετεύονταν. 'Αλλά ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος μ' ένα απ' τα συνήθιστα του χιουήματα τὸν μαστιγίου έκανε τὸν γελωτοποιό να σηκωθεί και να πάει να εκτελέσει τη διαταγή του. Σε λίγο έφτασε ο υπουργός με έτοιμο το διάταγμα που ο βασιλιάς το υπέγραψε χωρίς καν να το κοιταξάει.

Τότε οι 'Ακαδημαϊκοί προσπαθίσανε να μεταπείσουν τὸν βασιλέα.

— Θέλω να σας δείξω πόσο λί-

γο σνοτίζομαι για τις έπιστήμες, τὸς απάντησε ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος, και ότι και με τὸν Γερμανικὸν πρόεδρο ή 'Ακαδημίας σας μπορεί να λειτουργήσει μια χαρά! 'Είπα, οὐστ! Ξεφορτωθήτε με τώρα! Και σύ, επρόσθεσε πρὸς τὸν γελωτοποιό, πρωί-πρωί να πάς να αναλάβω τα καθήκοντά σου.

Έτσι ο Γερμανικὸς έγινε πρόεδρος της Προσωπικής 'Ακαδημίας 'Επιστημών κι' έμεινε στη θέση αυτή δεκαέξι ολόκληρα χρόνια, από τις αρχές τὸν 1716 ὡς τὰ τέλη τὸν 1731 πὸν πέθανε. Σ' ὅλο δὲ το διάστημα αυτό εξακολουθοῦσε να είναι ο γελωτοποιός του παλατιού. 'Όταν πέθανε ο Γερμανικὸς, ο βασιλιάς διάταξε και τὸν θάψανε κλεισμένον μέσα σ' ένα βαρέλι!

Τὸ περιεργότερο και δραματικὸν τερο στοίχημα από όλα ὅσα έχουν

κλεισμένον στο δωμάτιό του χωρίς να ιδῇ ψυχὴ ζωντανή.

— Σπουδαίον πράγμα! φώναξε περιφρονητικὰ ο 'Αστυξ. 'Εγὼ θὰ μπορούσα να μείνω και δέκα χρόνια, ὄχι μιά βδομάδα!..

— 'Αδύνατον! είπε ο λόρδος Σέσιλ πὸν ήταν ο πιο τακτικὸς ἀντίπαλος τὸν 'Αμερικανὸν στὰ στοιχήματα.

Μηχανικὰ, από συνήθεια, ο 'Αστυξ φώναζε:

— Βάσεις στοιχήμα; — Βάσω, απάντησε ο Σέσιλ. — Πόσο; — Δέκα χιλιάδες λίρες. — Σύμφωνοι!

Τὴν ἄλλη μέρα κιάλας, στις 2 Μαΐου 1860, ο Οδώλτεο 'Αστυξ κλείστηκε σ' ένα μικρὸν δωμάτιο τὸν λόρδου Σέσιλ, με μιά μεγάλη παρακαταθήκη από βιβλία, γραφικὴ ἔλν, κροιά και λάδι για τὰ λογάκια. 'Εμεινε κλεισμένος ἐκεῖ μέσα δέκα ολόκληρα χρόνια, ὡς τὴν 1η Μαΐου 1870. Στὸ διάστημα αὐτό, δὲν εἶδε κανέναν ἄνθρωπο, οὔτε και τὸν ὑπηρετὴ πὸν ἐπέλυσε χρεὶς δεσποφύλακος κι' ο οποίος τὸν πήγαινε τὸ πρωί σ' ένα δίσκο περνώντας τὸν από ἕνα ἀνοιγμα πὸν ήταν φτιαγμένο στο κάτω μέρος τῆς πόρτας.

Τὸ στοίχημα ἐκεῖνο ήταν μοιραίο για τὸ δυστυχὲ νέον. 'Όταν κλειώθηκε τὸ 1860 σὸν δωμάτιό κι' ήταν 25 ἐτῶν, ροδαλώτατος κι' ἀκμαῖος και φαίνονταν σὰν δεκαοχτὸ χρόνων παιδί. 'Όταν βγήκε είχε γεράσει. Φαίνονταν σὰν νὰ ήταν τουλάχιστον 65 ἐτῶν.

Έπειτα από τέσσερα χρόνια, τὸ 1874, πέθανε σὴν 'Αμερικὴ ὅπου είχε γυρίσει ἐν τῇ μεταξῇ.

Ένα απ' τὰ πιο περιεργὰ μνημεία είναι ή μονόπερη στήλη πὸν βλέπετε σὴν εἰκόνα μας. Βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ μνημεία τὸν νεκροταφείου πὸν περιβάλλει τὴν ἐκκλησία τὸν ἀγγλικὸν χωριὸν Φῶντστον, σὸν Γίρτζ Σάιερ. Τὴν ἔχουν ἐπωνομάσει τὸ «μυστηριώδες μνημείο» γιατί κανείς δὲν ξέρει πὸς, πότε και γιατί τοποθετήθηκε ἐκεῖ.

Σύμφωνα με τὰ παραδοσια, ή πέτρα αὐτὴ έπεσε απ' τὸν οὐρανὸ και κατατράνωσε από κάτω της, θάβοντες τὸς ζωντανούς μιά παρὰ από ιεροσύλους πὸν είχαν μὴ σὴν ἐκκλησία κι' ἐκλεφαν διάφορα πολιτισμικά σκεύη.

Τὸ περιεργὸ μνημεῖο τὸν Φῶντστον.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχ. ἐκ τὸν προηγούμενου)

οὔτε λέει και σὸν Ζάν Πῶλ:

— Φυλάκισέ τον στο ὑπόγειο τὸν πύργου και φρόντισε να διαδοθῇ ὅτι τὸν συλλαβσαμε γιατὶ μπήκε να κλέψῃ. 'Ετσι οἱ σύντροφοί του κι' οἱ ἀρχγοί του δὲν θὰ ὑποψιαστοῦν ὅτι εἴμαστε ἐν γνώσει τὸν σχεδίων τους.

Ο Ζάν Πῶλ συμμορφώθηκε ἀμέσως με τὴ διαταγή τὸν Γουλιέλμου και μετέφερε τὸν 'Αστυγανὸν στο ὑπόγειο τὸν πύργου, ὅπου και τὸν κλείδωσε.

Η ἀνησυχία ὅμως κατέβη τώρα στους μέσα στο παλάτι τὸν Κυπρίαν. Ήταν πειὰ βέβαιον ὅτι οἱ ἐχθροί τους παραμόνευαν κι' ὅτι περιμεναν τὴν ευκαιρία για να τὸς χτυπήσουν.

Ο μαρκήσιος ντὲ Κυπρίαν, μαζί με τὸν Γουλιέλμο Μάιστερ, για να βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος για ἐκείνη τὴ νύχτα τουλάχιστον, καβάλλησαν τὰ ἄλογά τους, και ἐρεύνησαν ὅλη τὴν ἐξοχὴ γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο. Μὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε τὸ ὑποπτό.

Τὴν ἄλλη μέρα ο Γουλιέλμος ἐπῆγε σὸν βασιλικὸ ἀνάκτορο. Εἶχε εἰσοδο ἐλεύθερα ἐκεῖ, γιατί ή βασίλισσα Μαρία Βιζέντι, ή ὅποια τὸν χρωστοῦσε σχεδὸν τὸ θρόνο της, τὸν εἶχε τιμῇσει, δίνοντάς του ἐκτός τὸν ἄλλων, και τὸν τίτλο τὸν πρώτου ὑπασπιστοῦ της.

Εἶπε σὸν ἀξιωματικὸ της ὑπηρεσίας να τὸν ἀναγγεῖλη σὸν πρίγκηπα ντὲ Μαρσιγιάν, ὁ ὅποιος, μαθαίνοντας τὴν ἀφίξι τὸν ἀγαπητὸν του φίλου, ἔτρεξε να τὸν ὑποδεχτῇ μόνος του.

Ο Ροβέρτος ἔσφιξε με διάχυσιν τὸ χέρι τὸν Γουλιέλμου και τὸν ρώτησε:

— Φαντάζομαι ὅτι εὐχάρησται λόγοι σας ἔφεραν τόσο πρῶτ' ἐδῶ, ἀγαπητὸ μου Γουλιέλμο.

— Δυστυχῶς, ὑψηλότετε, κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστοι εἶνε οἱ λόγοι αὐτοί. Δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια τὴς τελευταῖες ἀπόπειρες, πὸν ἔγιναν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐναντίον μας και ἐναντίον τὸν ἀφοσιωμένων φίλων μας. Καί σεις ὁ ἴδιος ἄλλωστε, λίγο ἔλειψε να πέσετε θύμα δολοφονικῆς ἐνέδρας. Φαντάζεστε ὅτι μεταξὺ ὄλων αὐτῶν τὸν δολοφονικῶν ἀποπειρῶν δὲν ὑπάρχει καμιά σχέση;

— Δὲν ξέρω τί να ὑποθέσω. Νομίζω μάλλον ὅτι πρόκειται περὶ συμπτώσεων.

— 'Όχι, ἀγαπητὸ μου πρίγ-

κηψ, εἶπε ο Γουλιέλμος. 'Εγὼ δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν ιδέα. 'Αν δὲν εἶχαμε βεβαιωθῇ πειὰ, ὅτι ή Μαλφιέρα ζῇ, θὰ μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τὰ γεγονότα αὐτὰ ὡς συμπτώσεις. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν ή Μινιὸν ἀντίκρουσε τὴν καταχθονία αὐτὴ γυναίκα, ή ὅποια τόσες φορές ἔχει ἐφεύγει για τὴ δυστυχία μας, ἀπ' τὸ θάνατο, δὲν ἐπιτρέπεται πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, κανένας διαταγμός. Καί ἔχω κάθε λόγο να πιστεύω ὅτι ἐτοιμάζει μέσ' τὸ σκοτάδι τὸν τελευταῖο της χτύπημα πὸν θὰ εἶνε και τὸ πιο τρομερό....

— Πρέπει τότε να λάβουμε τὰ μέτρα μας! εἶπε ο Ροβέρτος σὸν ὅποιο τὰ λόγια αὐτὰ τὸν Γουλιέλμου ἔκαναν βαθεῖα ἐντύπωση. Χτὲς τὸ βράδυ μάλιστα μιλοῦσα σχετικῶς με τὴ βασίλισσα, ή ὅποια εἶχε τὴς ἴδιες ιδέες με σας, Γουλιέλμο.

Μοῦ εἶπε πὸς ἤθελε να δη σήμερα ή σας ή τὸ μαρκήσιο ντὲ Κυπρίαν για να λάβῃ, ἐν συνεννοήσει μαζί σας, διάφορα μέτρα για τὴν ἀσφάλεια τὸν ἀνακτόρου σας.

Και ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ο πρίγκηψ χτύπησε ένα κουδούνι. 'Ενας ἀξιωματικὸς παρουσιάστηκε:

— Πηγαίνετε ν' ἀναφέρτε

στὴ Μεγαλειότητὴ τὸν διάταξε ο Ροβέρτος, ὅτι ο μαρκήσιος Γουλιέλμος Μάιστερ εἶνε ἐδῶ και περιμένει να τὸν δεχτῇ.

Έπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ ἀξιωματικὸς ξαναγύρισε και ὑποκλινόμενος, εἶπε:

— Η Αὐτοῦ Μεγαλειότητος περιμένει τὸν ἐξοχώτατο μαρκήσιο.

Ο πρίγκηψ και ο Γουλιέλμος διευθύνθηκαν τότε σὸν ἰδιότερο γραφεῖο, σὸν ὅποιο ή Μαρία Βιζέντι ἐργαζόταν κάθε πρωί. Πάνω ἀπὸ τὸ κομψὸ βασιλικὸ γραφεῖο κρεμόταν μιά μεγάλη προσωπογραφία τὸν κόμητος Σπάντα, τὸν σωτήρος και ἡρώος τῆς Νεαπόλεως.

Καλῶς ἤλθατε, ἀγαπητὸ μαρκήσιε, εἶπε ή Μαρία Βιζέντι, δίνοντας τὸ χέρι της σὸν Γουλιέλμο.

Ο σύζυγος τῆς Μινιὸν ἔκανε μιά βαθεῖα ὑπόκλιση κι' ἔφερε με σεβασμὸ στὰ χεῖλιά του τὸν ἀβρὸ βασιλικὸ χέρι.

— Ἐλπίζω πὸς ὅλοι υγιαίνουν σὸν ἀνάκτορο Κυπρίαν, ἐξακολουθῇ τὴ βασίλισσα.

Και, ὅταν ο Γουλιέλμος τῆς απάντησε καταφατικὰ, συνέχισε:

— Τὰ γεγονότα τὸν τελευταῖον ἡμερῶν μ' ἔκαναν ν' ἀ-

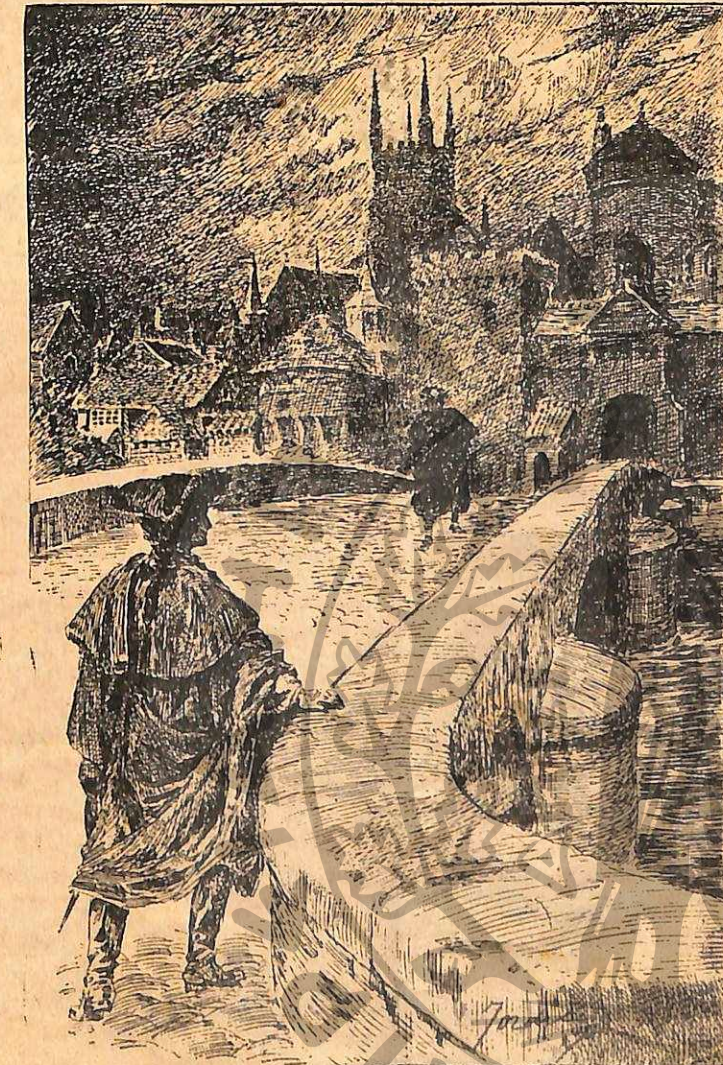
νησυχῶσω τόσο για σας, ὅσο και για τὸς ἄλλους ἀγαπητούς μας φίλους. 'Ηθελα λοιπὸν να σας δῶ για να σας ἀνακοινῶσθ ὅτι ἔλαβα τὴν ἀπόφασι να στείλω σὸν ἀνάκτορό σας ἕνα τμήμα τὸν σωματοφυλάκων μου για τὴν ἀσφάλειά σας με ἀρχηγὸ τὸ γενναῖο μου ταγματάρχῃ Φορτουνατό.

— Ἐπιτρέψατέ μου, Μεγαλειότητά, να σας πῶ, εἶπε ο Γουλιέλμος, ὅτι τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ τόσο ἀναγκαῖο. 'Αγνοεῖτε κάτι πολὺ σπουδαῖο, τὸ ὅποιο μετέβαλε τὴν κατάσταση ἐννοικία για μας. Ο νεαρὸς ὑπηρετῆς μας πὸν τραυματίστηκε ἀπὸ τὴ Μαλφιέρα, τὴ νύχτα πὸν ή Καταραμένη μὰς παρουσιάστηκε σὴ Μινιὸν, εἶν' ἕνας 'Αστυγανός, ὁ ὅποιος φρόντισε να προσληθῇ σὴν ὑπηρεσία σας για να τὴν ἐξυπηρετῇ σὴ καταχθονία σχεδία της. Ο 'Αστυγανὸς ὅμως αὐτός, ὁ ὅποιος τῆς ἀνοιξε τὴς πόρτες τὸν ἀνακτόρου Κυπρίαν, δὲν ήταν κακοῦργος και ή καλωσύνη τῆς Μινιὸν ἐπέδρασε τόσο σ' αὐτόν, ὡστε τὸν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ για ὅτι εἶχε κάνει ὡς τότε, να τῆς φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια και με δάκρυα στὰ μάτια να ἐπικαλεσθῇ τὴ συγγνώμη της. Τῆς ὀρκίστηκε μάλιστα πὸς εἶνε πρόθυμος να θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γι' αὐτή. 'Ακούστε τώρα, Μεγαλειότητά, τὸ σχέδιό μου. Ο νεαρὸς 'Αστυγανὸς σὲ λίγες μέρες θὰ εἶνε ἐντελὸς καλὰ και θὰ μπορέσῃ να σηκωθῇ. Θὰ πῇ να βρῇ τότε τὸν ἀρχηγὸ του, τὸν Κόκκινο Τζιλ—τὸν θυμάστε βέβαια, Μεγαλειότητά, τὸν τρομερὸ αὐτὸ κακοῦργο και θὰ τὸν πῇ ὅτι εἶνε σὴ διάθεσί του. Ο Τζιλ ή μάλλον ή Μαλφιέρα, γιατί ἐνεργεῖ για λογαριασμὸ της, θὰ θελήσῃ να ἐπαφελθῇ τῆς ευκαιρίας για νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμιὰ νέα ἐκκλησιαστικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον μας. Μὰ ο νεαρὸς 'Αστυγανός, ὁ ὅποιος μὰς εἶνε πειὰ ἀφοσιωμένος, θάρρῃ να μὰς εἰδοποιήσῃ κι' ἐτσι θὰ πέσουν οἱ κακοῦργοι σὴν παγίδα πὸν θὰ τὸς στήσουμε.

Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι αὐτὴ τὴ φορά θ' ἀπαλλαγῶμε ὀριστικά ἀπ' αὐτούς. Δὲν πρέπει λοιπὸν να μὰς στείλετε φρουρά, γιατί θὰ τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ ἐχθροί μας και δὲν θὰ τολμήσουν να κάνουν τίποτε, ἔτσι θὰ μὰς ἐφεύγουν. 'Εξ ἄλλου τὸ προσωπικὸ τὸν ἀνακτόρου Κυπρίαν εἶνε πολυάριθμο και ή γενναῖότης τὸν φίλων μας, οἱ ὅποιοι βρίσκονται κοντά μας, ἔχει δοκιμασθῇ.

Ἐχετε δίκιο, ἀγαπητὸ μου μαρκήσιε. 'Αφοῦ ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, δὲν βρίσκω κι' ἐγὼ ὀρθὸ να ἐνισχύσω φανερὰ τουλάχιστον, τὸ προσωπικὸ τὸν ἀνακτόρου τὸν Κυπρίαν, με τμήμα τῆς φρουράς μου. Νομίζω ὅμως ὅτι μπορῶ να σας στείλω μυστικὰ μερικούς ἀπὸ τὸς σωματοφύλα-

κός μου. (Ἀκολουθεῖ)

Εἶδε ἕναν ἄνδρα, τυλιγμένο σὸν μανδύα του, να ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γειφύρας...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Για κατορθώματα του περιφήμου Αμερικανού αστυνομικού Νικ Κάρτερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τό αναγνώρισα τὸ κιβώτιο, ἀπάντησε ἡ Ρενέ, στὸ Νικ Κάρτερ, ἐν πρώτοις ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κιβωτίου, ἐπειτα ἀπὸ αὐτὲς τὲς τρύπες, γιὰ τὲς ὁποῖες δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω σὲ τί χρησίμευαν.

— Καὶ σὲ μὲνα ἔκαναν ἐντόπῳς ἡ τρύπες αὐτές, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

— Μοῖ φαίνεται, ἐπρόσθεσε ἡ Ρενέ, ὅτι τὲς ἀνοίξε ὁ ἴδιος ὁ κηδεμὼν μου, γιὰτὶ μιά νύχτα ὁλοκληρὴ ἐργαζόταν κλεισμένος στὸ δωμάτιό του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, βρῆκα ἕνα τρυπάνι κάτω στὸ πάτωμα.

— Καὶ ποτε ἀκριβὲς συνέβη αὐτό; ρώτησε ὁ Νικ.

— Δὲν θυμᾶμαι καλὰ, μὰ πάντως συνέβη πρὸ τῆς ἐξαφάνισας τοῦ ἀδελφοῦ μου, γιὰτὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ροζέ μοῖ εἶχε παραπονεθῆ ἐναντὶν τοῦ κηδεμόνου μας.

— Καὶ πὼς σὰς φάνηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ροζέ;

— Μοῖ φάνηκε πολὺ καταβεβλημένος. Ποτὲ μοῖ δὲν εἶχα δεῖ ἔτσι... Ἀλλὰ, γιὰ τὸ Θεό, γιὰτὶ μοῖ κάνατε αὐτὲς τὲς ἐρωτήσεις, κύριε Κάρτερ.

Καί, καθὼς ἡ Ρενέ ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν αὐτὴ στὸν ἀστυνομικὸ, φαίνονταν ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

Ὁ Νικ Κάρτερ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἦσυχασε, παιδί μου, εἶπε. Δὲν ξέρω ἀκόμη περὶ τίνος πρόκειται... Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγουμε.

Ἀνέβηκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἐκεῖ ὁ ἀστυνομικὸς ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί μερικὲς λέξεις. Ἐπειτα χτύπησε ἕνα κουδούνι καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ βοηθὸς τοῦ Μπόμπ Φερρέ.

Ὁ Νικ Κάρτερ τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐδὼ εἶνε γραμμένη ἡ διευθύνσις ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Λεμουάν. Θέλω νὰ τὸν παρακολουθήσῃς καὶ νὰ μὴ τὸν χάσῃς καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια σου, ὡς ὅπου νὰ λάβῃς νεότερες ὁδηγίες μου. Ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο, ἀλλὰ θὰ σοῦ τηλεγραφῶ ἀπὸ κεῖ. Μὴ τὸν συλλάβῃς. Θέλω ὅμως, ὅταν ἐπιστρέψω καὶ σὲ ρωτήσω: «Ποῦ εἶνε ὁ Λεμουάν;» νὰ μοῖ ἀπαντήσῃς: «Ὁ Λεμουάν βρίσκεται στὸ τάδε μέρος...» Κατὰλαβες;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ.

— Τώρα πηγαίνε. Μπόμπ! εἶπε ὁ Νικ Κάρτερ. Ἀς φύγουμε κι' ἐμεῖς, φίλοι μου.

Βγήκαν ἔξω, πήραν ἕν' ἀμάξι κι' ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἔφθασαν στὸν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ἐπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ, ὁ

Νικ Κάρτερ, ἡ Ρενέ καὶ ὁ Μάξ Χέλκς ταξίδευαν γιὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο.

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΑΒΕΛ

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ Νικ Κάρτερ μαζὺ μὲ τοὺς συνοδοῦς τοῦ ἐπισκέπτετο τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, στὸ γραφεῖο του.

— Ἀνέλαβα, τοῦ εἶπε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀκεφάλου πτώματος. Ἡ ἔρευνά μου, λοιπόν, μὲ ἔφθαν ὡς ἐδῶ. Ἐχετε νὰ μοῖ ἀναγγεῖτε τίποτε νεώτερο; Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Τίποτε... Βρισκόμαστε μπρο-

μάδι πάνω ἀπ' τὸν ἀριστερὸ μαστό.

Ἐκείνη ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ βλέποντας τὸ πτώμα θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτό. Μὰ ὁ Νικ Κάρτερ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω.

— Εἶνε τὸ πτώμα τοῦ Ροζέ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ νέα. Πέστε μου τὴν ἀλήθειαν!...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπέφυγε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τῆς εἶπε, μόνο γιὰ νὰ τὴ γαληνέψῃ: — Ἦσυχάστε, δεσποινίς... Δὲν μπορέσαμε ἀκόμα ν' ἀναγνωρίσουμε τὸ πτώμα.

Ὁ Κάρτερ ὠδήγησε τὴ Ρενέ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, ὅπου τὴν ἔφησε καὶ ξαναγύρισε σὴν ἀστυνομία.

Ἐκεῖ εἶπε στὸ διευθυντή: — Ξέρουμε ποῖς ποῖς εἶνε ὁ νεκρός. Μένει νὰ μάθουμε σὲ

τῆς ἀποστολῆς πολυτίμων ἀντικειμένων κι' ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, βρῆκαν τὴν ἐξῆς σημείωσι:

«Ἐνα μεγάλο κιβώτιο, διαστάσεων ἑνὸς μέτρου καὶ πλέον, σιδεροδεμένο, μὲ πολὺπλοκο κλειθρὸ καὶ μὲ ὁπλὲς στὰ πλάγια».

Ὁ Νικ Κάρτερ κύτταξε θριαμβευτικὰ τοὺς περὶ αὐτόν: — Ὅριστε, κύριοι! εἶπε. Τὸ βρήκαμε... Καὶ τώρα ἂς δοῦμε σὲ ποῖον ἀπεστέλλετο τὸ κιβώτιο αὐτό... Ἀ, νὰ ἡ Κούριον Τζαίημς Νάβελ, Μάρκετ - Στρίτ, 51».

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τὸν ρώτησε:

— Ξέρετε, κύριε διευθυντά, ποῖος εἶνε ὁ ἀνθρώπος αὗτος; Ὁ Τζαίημς Νάβελ! φώναξε ἐκείνος κατὰπληκτῶς. Ἀδύνατον!

— Καὶ γιὰτὶ; ρώτησε ὁ Νικ. — Γιὰτὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους πολίτας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀδαμαντοπώλης...

Ἀδαμαντοπώλης; ἔκανε ὁ Κάρτερ, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο φάνηκε τὰ χείλη του. Θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν γνωρίσω... Πολλὲς φορὲς συμβαίνουν πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πιστέψῃ... Ὁ Ρεβουάρ...

Ὁ Κάρτερ ἀποχαίετρε τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καί, παίρνοντας τὸ Μάξ Χέλκς διευθύνθηκε στὸ τηλεγραφεῖο, ὅπου ἔστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Ἀδαμαντοπώλῃν Τίφανυ, Νιάν Ὑόρκην. Περιμένω ἀκριβὴς περιγραφήν κλειθέντων ἀδαμάντιων, ἰδίως μεγαλειτέρων. Ἀπαντήσατε τάχιιστα».

Νικ Κάρτερ

Ἀφοῦ ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ ὁ υπάλληλος τὸν διαβεβαίωσε ὅτι σὲ μίαιμιση ὥρα θὰ εἶχε ἀπάντησιν, ὁ Νικ γύρισε πρὸς τὸν Χέλκς καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα πᾶμε νὰ φάμε... Πεινάω τρομερά! Σήμερα δὲν ἔχω φάει καθόλου.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μάξ.

Ὅταν καθήσαν στὸ ἐστιατόριο ὁ ἕνας ἀπάντησε στὸν ἄλλο, ὁ Νικ εἶπε:

— Τὸ ὅτι ὁ Λεμουάν ἔκλεψε τὰ διαμάντια, χρησιμοποιώντας μ' ἐκβιαστικὸ τρόπο τὸ Ροζέ, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Μένουν ὅμως ἀκόμα τρία σκοτεινὰ σημεῖα: Πρῶτον, μὲ ποῖο τρόπο ἐκλάπησαν τὰ διαμάντια. Δεύτερον, ποῦ εἶνε τὸ κεφάλι τοῦ πτώματος τοῦ Ροζέ καὶ τρίτον, ποῖα σχέση ἔχει μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὁ ἀδαμαντοπώλης Νάβελ... Μὰ πιστεύω ὅτι σὲ λίγο θὰ διαφωτιστοῦν κι' αὐτά.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαιμιση ὥρα, ὁ

Νικ μαζὺ μὲ τὸ Χέλκς ξαναγύρισαν στὸ τηλεγραφεῖο, ὅπου βρῆκαν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν τοῦ Τίφανυ:

«Ὁ σπουδαιότερος λίθος τῆς κλασιέσης συλλογῆς ἡτο ἕνας ὑποκίτρινος στρογγυλὸς ἀδάμας, βάρους δύομιση καρατίων. Σχεδὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα διαμάντια ἀπὸ τὸ σχῆμα του. Ἐνῶ τὰ ἄλλα διαμάντια ἔχουν σχῆμα πολυέδρο, αὐτὸς εἶνε στρογγυλός. Δεύτερον διαμάντι τέτοιο δὲν ὑπάρχει. Τὰ ἄλλα εἶνε συνηθισμένα διαμάντια. ΤΙΦΑΝΥ».

— Πολὺ ὠραία! εἶπε ὁ Χέλκς. Ἀς ἐπισκεφτοῦμε τώρα τὸν κ. Τζαίημς Νάβελ στὴν οδὸ Μάρκετ, 51.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν στὸ κατάστημα τοῦ Νάβελ, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ. Στὲς προβῆκες τοῦ ἡσαν ἐκτεθειμένα κοσμήματα μυθώδους ἀξίας καὶ πολυτίμοι λίθοι, τὼν ὁποίων ἡ τιμὴ ἔφθανε σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια.

— Διάβολε! εἶπε ὁ Κάρτερ. Τὸ κατάστημα τοῦ Τίφανυ δὲν εἶνε πλουσιώτερο. Καὶ ὅμως ὁ ἀνθρώπος αὗτος εἶνε μπερδεμένος σὲ μιὰ δολοφονία. Δὲν εἶνε ὅμως περιέργω αὐτό... Πολλὲς φορὲς μοῖ ἔτυχαν τέτοια γεγονότα...

Ὁ Κάρτερ μπήκε μαζὺ μὲ τὸ Χέλκς στὸ κατάστημα, στὸ ὁποῖο ἕνα πλήθος κομφῶν κυριῶν καὶ κυριῶν συνωστίζονταν. Στὸ πῖμα μέρος τοῦ καταστήματος ὑπῆρχε μιὰ πόρτα μὲ τὴν ἐπιγραφήν «Ἰδιαιτέρων» ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὰ ἰδιαιτέρως γραφεῖα τοῦ καταστηματοῦ.

Μιὰ νεαρά δεσποινὶς ἔσπευσε πρὸς τὸν Νικ καὶ τὸν ρώτησε τί θέλει.

— Ἐπιθυμῶ ν' αγοράσω διαμάντια, τῆς ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, ἀλλὰ θέλω κατὶ ἔκτακτο, κατὶ ἐξαιρετικόν...

Ἡ πωλήτρια παρουσίασε τότε στὸν Νικ διάφορα διαμάντια, μὰ ἐκείνος εἶπε ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖται κανένα νὰ γοῦστα τοῦ καὶ προσποιήθηκε πὼς ἤθελε νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, παρουσιάστηκε ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε πὼς ὁ πελάτης, ἤθελε νὰ φύγῃ, ἔσπευσε νὰ τὸν ἐξυμνήσῃ ὁ ἴδιος.

— Ἐπιτρέψατέ μου, νὰ συστηθῶ, εἶπε. Εἶμαι ὁ Τζαίημς Νάβελ, ὁ ἰδιοκτῆς τοῦ καταστήματος. Ἦσως ἐγὼ μπόρῶ νὰ σὰς ἐξυμνήσω καλύτερα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα...

Ὁ Νικ Κάρτερ ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Καστελλάν καὶ θὰ ἤθελα ν' αγοράσω κατὶ τὸ ἐξαιρετικόν, κατὶ τὸ ἀσυνήθιστον...

Τότε ὁ Νάβελ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ μιὰ συλλογὴ πολυτίμων λίθων, τὴν ὁποία σὲ κανένα ὡς τώρα δὲν ἔχω δεῖξει. Ἐρχεστε σὰς παρακαλῶ στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Νικ καὶ ὁ Χέλκς ἀκολούθησαν τὸν καταστηματοῦρχο στὸ κομφορτὰ γραφεῖο του. Ἐκεῖ, ὁ τελευταῖος ἀνοίξε ἕνα ντουλάπι κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ κασσετῖνα, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχαν διάφορα διαμάντια μοναδικὰ στὸ εἶδος τους. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν μεγάλον, σάν λεπτοκάρυον, κι' ἕνα ἄλλο ἀνέδιδο ἀκτίνες σάν ἄστρο. Ὁ Νικ

ὡμολόγησε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τόσο ἐξαιρετικὰ διαμάντια.

— Καὶ ὅμως, θὰ σὰς δείξω τώρα ἕνα διαμάντι πῶς ὑπέρχο ἀκόμα, εἶπε ὁ ἀδαμαντοπώλης.

Καί, χώνοντας τὸ χεῖρ του στὴν κασσετῖνα, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα τεράστιον διαμάντι σφαιροειδές. Τὸ ἔδειξε στὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ μαργαριτάρι τὼν διαμαντιῶν...

— Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα! φώναξε ὁ Νικ.

— Μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ἐξακολούθησε ὁ ἀδαμαντοπώλης, ὅτι ταίρι τοῦ διαμαντιοῦ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν κόσμον...

— Καὶ τί στοιχίζει; ρώτησε ὁ Κάρτερ.

— Δὲν τὸ δίνω λιγώτερον ἀπὸ πενήντα χιλιάδες δολλάρια.

— Ἀλλὰ, παρατήρησε ὁ Κά-

«Ὁ σφαιροειδὲς ἀδάμας ἀνευρέθη. Ἐλθετε ὁ ἴδιος πρὸς πιστοποίησην».

Νικ Κάρτερ.

Ἀφοῦ ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα, ὁ Νικ εἶπε:

— Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ ἀδαμαντοπώλειο τοῦ Νάβελ.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης ὑποδέχτηκε μὲ φιλοφροσύνῃ τοὺς δύο ὄντες πελάτες του καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του.

— Λοιπόν, κύριε κόμης, ρώτησε τὸ Νικ, ἀποφασίσσατε ν' ἀγοράσετε τὸ διαμάντι;

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, νὰ μοῖ δώσετε προηγουμένως μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν προέλευσίν του.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἐννοεῖτε;

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω

τερ, ἡ τιμὴ αὐτὴ εἶνε κλοσσισαία!

Ὁ Νάβελ γέλασε καὶ εἶπε: — Ἐμένα μοῖ φαίνεται σχετικῶς μικρὴ γιὰ ἕνα τέτοιο ὑπέρροχο διαμάντι!...

Ὁ Νικ Κάρτερ ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Καστελλάν καὶ θὰ ἤθελα ν' αγοράσω κατὶ τὸ ἐξαιρετικόν, κατὶ τὸ ἀσυνήθιστον...

Τότε ὁ Νάβελ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ μιὰ συλλογὴ πολυτίμων λίθων, τὴν ὁποία σὲ κανένα ὡς τώρα δὲν ἔχω δεῖξει. Ἐρχεστε σὰς παρακαλῶ στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Νικ καὶ ὁ Χέλκς ἀκολούθησαν τὸν καταστηματοῦρχο στὸ κομφορτὰ γραφεῖο του. Ἐκεῖ, ὁ τελευταῖος ἀνοίξε ἕνα ντουλάπι κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ κασσετῖνα, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχαν διάφορα διαμάντια μοναδικὰ στὸ εἶδος τους. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν μεγάλον, σάν λεπτοκάρυον, κι' ἕνα ἄλλο ἀνέδιδο ἀκτίνες σάν ἄστρο. Ὁ Νικ

ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ διαμάντι αὐτό;

Ὁ Τζαίημς Νάβελ πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσιν του καὶ εἶπε:

— Κύριε, αὐτὸ ποῦ λέτε ἀποτελεῖ βρεῖα προσβολὴ ἐναντὶν μου.

Ὁ Νικ τοῦ ἔγνεψε νὰ καθῇ.

— Ἦσυχάστε, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ὑποψιάζομαι κανένα ἔγχα πάντοτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καλὴν ἰδέαν μετρίως ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ὁ Νάβελ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, κιτρίνισε:

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε. Τί θέλετε νὰ πῆτε; Πὼς τοῖμάτε μέσα στὸ κατάστημά μου νὰ μιλάτε ἐστὶν γιὰ μένα; Ποῖος εἶστε, κύριε;

Θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως, σὰς συνιστᾷ ὅμως, γιὰ τὸ σιμ- φέρον σας, ν' ἔμεινε ἡσυχος καὶ νὰ μιλήσῃ πῶς σιγῇ. Ὁ πᾶς λέμε ἐδῶ, δὲν εἶν' ἀνάγκη ν' ἀκουσθῇ ἀπ' ἔξω. Καθῆστε, σὰς

παρακαλῶ, καὶ μάθετε ὅτι εἶμαι ὁ Νικ Κάρτερ.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ διασημοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ Νάβελ, σωριάστηκε στὸ κάθισμά του.

— Ὁ Νικ Κάρτερ! τραύλισε. Ὁ Νικ Κάρτερ! Καὶ τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Σὰς τὸ εἶπα, ἀπάντησε ὁ Κάρτερ. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω πὼς βρίσκεται στὰ χεῖρά σας τὸ σφαιροειδὲς αὐτὸ διαμάντι...

— Τὸ ἀγόρασα, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους πολυτίμους λίθους ποὺ ἔχω στὸ κατάστημά μου, ἀπάντησε ὁ Νάβελ τραυλίζοντας.

Ὁ Νικ Κάρτερ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ νὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλή. Νὰ φανῇτε εὐλκρινῶς σὲ μένα γιὰτὶ ἄλλοιως θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὰς συλλάβω ὡς ἐνοχὸ κλοπῆς καὶ φόνου.

— Ἐνοχὸ φόνου! ψέλλισε ὁ Νάβελ. Τὸ ἀγόρασα!...

— Καλὰ, εἶπε ὁ Κάρτερ. Θὰ προσπαθῶ ἐγὼ νὰ σὰς κάνω νὰ θυμηθῇτε. Τὸ διαμάντι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴ συλλογὴ Τίφανυ, τὴν ὁποία ἔστειλε ἐδῶ στὸν ἀντιπρόσωπό του κι' ἡ ὁποία ἐκλάπη ἀπὸ τὸ γαλᾶζιο ἀμάξι.

— Σὰς τὸ εἶπα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νάβελ. Τὸ ἀγόρασα!...

— Καλὰ, εἶπε ὁ Κάρτερ. Θὰ προσπαθῶ ἐγὼ νὰ σὰς κάνω νὰ θυμηθῇτε. Τὸ διαμάντι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴ συλλογὴ Τίφανυ, τὴν ὁποία ἔστειλε ἐδῶ στὸν ἀντιπρόσωπό του κι' ἡ ὁποία ἐκλάπη ἀπὸ τὸ γαλᾶζιο ἀμάξι.

— Εἶσατε τρελλός! φώναξε ὁ Νάβελ.

Καί, σηκώθηκε ἀπειλητικὸς ἀπ' τὴ θέσιν του.

Μὰ ὁ Κάρτερ ἔμεινε ἀτάραχος καὶ εἶπε χαμογελώντας εἰρωνικά:

— Σὰς προτείνω μιὰ συμφωνία. Ἄν μοῖ πῆτε τί περιεῖχε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο κιβώτιο μὲ τὲς τρύπες ποὺ λάβατε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὸ ὁποῖο στείλατε πάλι πίσω στὸ σταθμό, τότε σὰς ἀφίνω ἀμέσως ἐλεύθερον.

Ὁ τρύμος τοῦ Νάβελ ἦταν ἀπε

ΟΙ Γερμανοί πολιορκούσαν το Παρίσι κι' οι κάτοικοί του πεινσούσαν. Ως και τα σπουγγίδια ακόμα είχαν άρωμα στα κεραμίδια και σχεδόν όλοι οι...κάτοικοι των ορεινών είχαν ξεαφανιστεί. Ο κόσμος, εκείνο τον καιρό, έτρωγε ό,τι εύρισκε!

Ένα πρωινό, μιάς ωραίας ηλιόλουστης ημέρας του Γενάρη, ο κ. Μορισώ, ο φολογολογιστής, περπατούσε σε μιά κεντρική λεωφόρο των Παρισίων, με τα χέρια χωμένα βαθειά στις τσέπες του επανωφοριού του. Προχωρούσε δύσθυμος, νοιώθοντας ένα δυσάρεστο αίσθημα πείνας να τον βασανίζει...

Ξαφνικά, σκόνταψε απάνω σ' έναν διαβάτη, και με έκπληξη αναγνώρισε τον κ. Σωβάξ, τον παλιό του σύντροφο στο ψάρεμα.

«Αλλοτε, πριν αρχίσει ο καταραμένος αυτός πόλεμος, ο Μορισώ ξεκινούσε κάθε Κυριακή, κατά τα χαράματα, κρατώντας το καλάμι του στο χέρι κι' έχοντας το τενεκεδένιο κοντί, με τα δολώματα και τα άγκιστρα, κρεμασμένο από τον ώμο του. Ο Μορισώ συνήθιζε να παίρνει το σιδηρόδρομο ως το Κολόμπ και από 'κει πήγαινε περπατώντας ως το νησάκι του Μαράντ. Μόλις έφτανε στη συνθησμένη θάλασσα, καθόταν στην όχθη του ποταμού και ψάρευε αδιάκοπα ως που νύχτωνε. Εκεί συναντούσε συχνά τον κ. Σωβάξ, έναν έμπορο υφανμάτων από το Παρίσι. Ο κ. Σωβάξ ήταν ένας κοντός, ολόστρόγγυλος κι' εύθυμος άνθρωπος, μυτιώδης ψαράς κι' αυτός. Ο ένας κοντά στον άλλον οι δύο φίλοι, καθόντουσαν ώρες ολόκληρες, αμίλητοι και άρροισμένοι στη διασκέδασι τους. Καμιά φορά άλλαζαν μια - δυο λέξεις, μια κι' αυτές ήταν πολύ σπάνιες, γιατί τα γούστα τους κι' η ιδέες τους ταίριαζαν τόσο πολύ ώστε συνεννοούντο χωρίς να μιλούν.

Οι δύο φίλοι, μόλις συναντήθηκαν εκείνο το πρωινό, άλλαξαν μιά θερμή χειραγιά και ο Σωβάξ άναστενάζοντας είπε:

— Λοιπόν, φίλε μου, πώς σου φαίνεται αυτή η κατάσταση;

— Ο κ. Μορισώ, άνεκτος και μελαγχολικός, απάντησε:

— Και να σκεφθώ κανείς, αγαπητέ, πώς έχουμε τέτοιο θάνατο σιχαμένο!

Σκεφτικός, οι δύο φίλοι, προχωρούσαν. Έξαφνα ο Μορισώ στάθηκε κι' άναστενάζοντας είπε:

— Για θυμήσου το ψάρεμά μας! Τι καλά που περνούσαμε τότε!

— Ποιός ξέρει αν δεν έρθη πάλι ο καλός, παλιός καιρός!

Κουβεντιάσαντας, οι δύο φίλοι μπήκαν σ' ένα καρεναδάκι, ήταν από ένα άνεργο κι' έπειτα άκολούθησαν τον περιπάτο τους.

Ήταν αλήθεια μιά ξαιρετικά μαγευτική ημέρα, και σε λίγο ο κ. Σωβάξ, μην άντέχοντας πια τον πειρασμό, φώναξε αποφασιστικά:

— Ε! Τι λές; Πάμε;

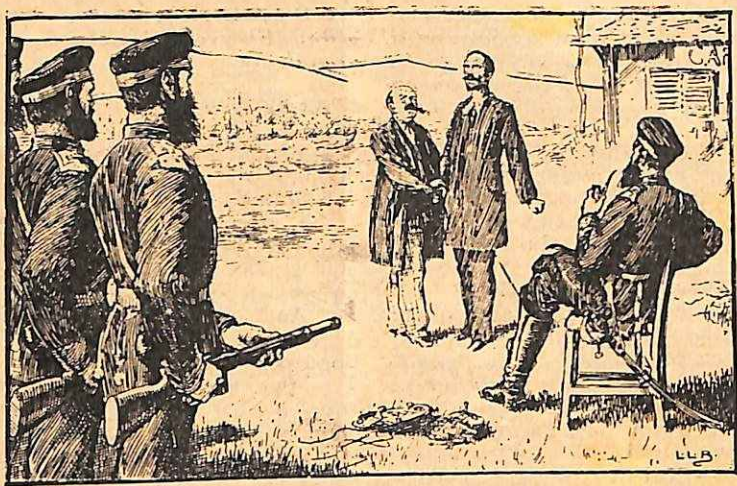
— Πού να πάμε; Πάμε;

— Καλά, αλλά πού;

— Μά στο νησάκι μας, φυσικά! Η Γαλλικός ποταμός βράσσονται στο Κολόμπ. Γνωρίζω τον Συνταγματάρχη Ντυμουλαίν και θα μάς αφήσει να περάσουμε.

Ο Μορισώ δέχτηκε με ένθουσιασμό την πρότασι του Σωβάξ κι' οι δύο φίλοι χωρίς στήριξη να λίγο για να πάνε να φέρουν από τα σπίτια τους τα σνακ τους.

Μιά ώρα αργότερα, οι δύο φίλοι βοισκόντουσαν στον μεγάλο

— Καλή αντίκρισι, κύριε Μορισώ!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

ΟΙ ΔΥΟ ΨΑΡΑΔΕΣ

δημόσιο δρόμο, που πάει στο Κολόμπ. Ο Συνταγματάρχης Ντυμουλαίν, χαμογέλασε σαν άκουσε την παρακλήσι του φίλου του και ευχαρίστες έδωσε την άδεια που του ζητούσαν οι δύο αυτοί μαγιώδεις ψαράδες. Οι δύο φίλοι έμαθαν το σύνθημα, που θα τους επέτρεπε, όταν θα επέστρεφαν το βράδυ, να περάσουν άνερόχλητοι από τις προφυλάξεις. Χαρούμενοι, διέσχισαν το έρημο Κολόμπ και σε λίγο, βοισκόντουσαν στα άμπελα που άπλωνόντουσαν ως κάτω στον ποταμό. Θά ήταν περίπου ένδεκα ή ώρα. Στην αντικρυνή όχθη, το χωριό του Αρζαντέιλ φαινόταν. Πέρα, οι λόφοι του Όγκρεμόν και του Σωβάξ δέσποζαν σ' όλη την πεδιάδα, που άπλωνόταν έρημη ως το Ναντέν. Τίποτε δεν φαινόταν γύρω τους. Με ένα αίσθημα φόβου ο κ. Σωβάξ έδειξε τους απέναντι λόφους λέγοντας:

— Να κίτταζε, εκεί πέρα είναι οι Πρώσοι!

— Να κίτταζε, εκεί πέρα είναι οι Πρώσοι! Ποτέ δεν τους είχαν ιδεί, αλλά μήνες ολόκληρους, τώρα, έννοιωθαν την παρουσίαν τους, έννοιωθαν να περιφύγουν σιγά σιγά, το άγαπημένο τους Παρίσι, να καταστρέφουν την άποψή τους Γαλλία, να κλέβουν, να σκοτώνουν, αχόρταγοι, άνίκητοι, άδωρα

και ξημιο.

Ο Σωβάξ έπιδε τον πρώτο γοβιό, ο Μορισώ τον δεύτερο. Κάθε τόσο τραβούσαν το καλάμι τους κι' ένα άσημένιο ψαράκι σπαρταρίζε στο άγκιστρο του. Ήταν αλήθεια πλούσιο το ψάρεμά τους, εκείνη την ημέρα! Κάθε ψάρι που έπιαναν, το έβαζαν μέσα σ' ένα δίχτυ που άκουμπόσε μέσα στο νερό. Οι δύο φίλοι άπολάμβαναν την άγαπημένη διασκέδασι τους, που την είχαν στερηθή τόσο καιρό τώρα. Ο ήλιος έλαμπε πάνω από τα κεφάλια τους και τους έστεινε ευχαρίστες τις πλάτες. Ψάρευαν άμεσημνοι χωρίς να βλέπουν τίποτε, χωρίς να άκούν τίποτε. Ο κόσμος δεν ύπηρε πια γι' αυτούς...

Ξαφνικά, ένας ύπόκοφος κρότος έσεισε τη γη τριγύρω. Το κανονίδι είχε άρχισει. Ο Μορισώ έριξε μιά ματιά στους άντικρυνούς λόφους και διέκρινε ένα σύννεφο καπνού στην κορυφή του λόφου Βαλεριέν. Άμέσως σκεδόν, από το φρούριο, φάνηκε μιά πύρινη γλώσσα και κατόπιν άκούστηκε μιά κανονιά. Οι Γάλλοι άπαντούσαν στους Γερμανούς.

— Άρχίζουν πάλι! είπε ο Σωβάξ, άναστενάζοντας τους ώμους του.

Ο Μορισώ, που παρακολούθησε με άγωνία εκείνη την στιγμή το φερό του ταραζόταν στην άκρη του καλαμιού του, μουρμούρισε θυμωμένος:

— Τι ήλιότης να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άλλά, τότε, να σκοτώνουν με τα μάτια σου!

— Είνε χειρότεροι από κτήνη! άποκρίθηκε ο Σωβάξ.

— Και να σκεφθώ κανείς, είπε ο Μορισώ, τραβώντας το καλάμι του, στην άκρη του όποιου σπαρταρίζε ένα θαμνιάσιο ψάρι, πως όσο υπάρχουν Κυβερνήσεις, θα υπάρχουν και πόλεμοι!

— Άρχισαν να ψαρεύουν

λωτοί μου και θα σάς τουφεκίσω. Αν πέσατε στα χέρια μου, τόσο το χειρότερο για σας!...Αλλά είναι τα άπρόοπτα του πολέμου! Για να φτάσετε όμως ως εδώ, θα πη πως γνωρίζετε το σύνθημα, αλλιώς δεν θα μπορούσατε να γυρίσετε το βράδυ. Πέστε μου, λοιπόν, ποιά είναι το σύνθημα και θα σάς αφήσω έλευθέρους...Κανείς δεν θα μάθη τίποτε, θα κρατήσετε το μυστικό σας, για τον έαυτό σας. Αν άγνηθιτε, σάς περιμένει άμέσως ο θάνατος... Διαλέξτε!

Οι δύο φίλοι στεκότουσαν, χλωμοί κι' αμίλητοι με τα χέρια σταυρωμένα.

Ο Πρώσος τους έδειξε το ποτάμι:

— Σκεφθήτε καλά, — είπε — σε πέντε λεπτά θα βρεθήτε στο βάθος του νερού. Φαντάζομαι πως είστε οικογενειάρχες!...

Από το λόφο Βαλεριέν το κανονίδι εξακολουθούσε. Οι δύο Γάλλοι σιωπούσαν πάντοτε...

Ο άξιωματικός τότε, έδωσε μιά σύντομη διαταγή και τράβηξε πάλι πέρα την καρέκλα του. Καμιά δεκαριά Πρώσοι παρουσιάστηκαν άμέσως και παρατάχθηκαν σε δύο γωνιές μπροστά απέναντι στους δύο Γάλλους.

— Σας δίνω ακόμα ένα λεπτό για να σκεφθήτε! — είπε ο άξιωματικός.

Υστερα σηκώθηκε, και με άγρο βήμα πλησίασε τους Γάλλους. Παίρνοντας λίγο παρήμερα τον Μορισώ του είπε σιγά:

— Γρήγορα, πές μου το σύνθημα. Δεν θα το μάθω ούτε ο φίλος σου. Θα κάνω δήθεν πως άποχωρώ εγώ...

Ο Μορισώ δεν απάντησε. Τότε ο Πρώσος πλησίασε τον Σωβάξ και του είπε τα ίδια. Μά κι' εκείνος έμεινε βουβός. Οι δύο φίλοι πλησίασαν πάλι ο ένας τον άλλον κι' ο Μορισώ ρίχνοντας ένα βλέμμα στα δίχτυα όπου σπαρταρούσαν ακόμα τα ψάρια και γυάλιζαν σαν άσημη στον ήλιο, άπλωσε το χέρι του στον Σωβάξ, ψιθυρίζοντας:

— Καλή αντίκρισι, κύριε Σωβάξ! Σταγόνες παγωμένου ιδρώτος έσταξαν από το μέτωπο των δύο Γάλλων.

— Καλή αντίκρισι, κ. Μορισώ! — άποκρίθηκε ο Σωβάξ σβήχνοντας το χέρι που του έδωσε ο φίλος του.

— Πού!... διέταξε ο άξιωματικός. Μιά όμβροντία άκούστηκε και ο Σωβάξ σορώστηκε κάτω νεκρός. Ο Μορισώ, καθώς ήταν πιο ψηλός, ταλαντεύτηκε μιά στιγμή και κατόπιν έπεσε βαρύν πάνω στο ποτάμι του φίλου του. Ο Πρώσος έδωσε άλλη μιά διαταγή.

Οι στρατιώτες έφεραν σχοινιά και πέτρες, τις οποίες έδωσαν στα πόδια των δύο Γάλλων. Κατόπιν δύο στρατιώτες σήκωσαν κάθε νεκρό, ένας από τα πόδια κι' άλλος από το κεφάλι και πλησίασαν στην όχθη, και πέταξαν τα πτώματα στο ποτάμι. Ένα πάλασμα του νερού άκούστηκε και τίποτε άλλο... Μονάχα τα νερά που κυλούσαν ήρεμα βάφθηκαν κόκκινα για μιά στιγμή...

Απαθή, πάντοτε, ο άξιωματικός είπε:

— Η σειρά των ψαριών τώρα! Έσπυρε, σήκωσε τα δίχτυα και φώναξε:

— Βίλχελμ!

Ένας στρατιώτης με άσπρο σκούφο παρουσιάστηκε. Ο άξιωματικός του πέταξε τα δίχτυα:

— Τηγάσιος άμέσως αυτά τα ψάρια, τώρα που είναι ζωντανά ακόμα και σπαρταριστά! Θα είναι νοστιμώτατα!

Κι' ο Πρώσος εξακολούθησε να καπνίζει την πίπα του...

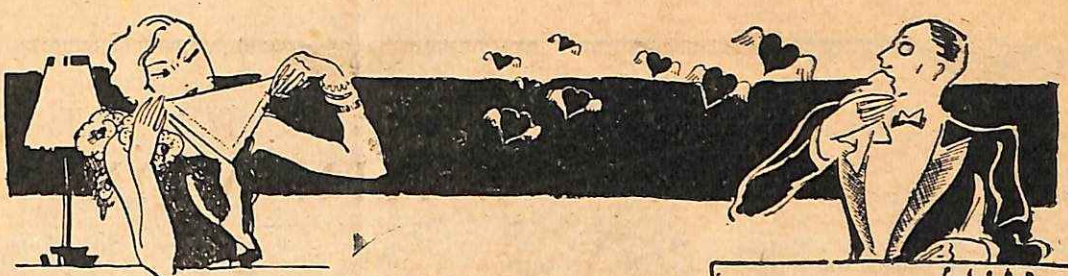
Οι δύο φίλοι στεκότουσαν, χλωμοί κι' αμίλητοι με τα χέρια σταυρωμένα.

Ο Πρώσος τους έδειξε το ποτάμι:

— Σκεφθήτε καλά, — είπε — σε πέντε λεπτά θα βρεθήτε στο βάθος του νερού. Φαντάζομαι πως είστε οικογενειάρχες!...

Από το λόφο Βαλεριέν το κανονίδι εξακολουθούσε. Οι δύο Γάλλοι σιωπούσαν πάντοτε...

Ο άξιωματικός τότε, έδωσε μιά σύντομη διαταγή και τράβηξε πάλι πέρα την καρέκλα του. Καμιά δεκαριά Πρώσοι παρουσιάστηκαν άμέσως και παρατάχθηκαν σε δύο γωνιές μπροστά απέναντι στους δύο Γάλλους.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΩΡΑ ΘΡΗΝΟΥ

(Του Charles Marx)

Την ώρα που έρχεται το δειλινό και που οδηγούν οι βοσκοί στη στήνη τ' άρνιά τους, την ώρα αυτή, ή λύπη ή παληά, ξαναγυρίζουν στην καρδιά μου...

Παλιών καιρών καϊμοί, ελπίδες κι' όνειρα λησμονημένα, μακρνοί στοχασμοί, πιέζον την ψυχή μου, με τυραννούν και με βασανίζουν... Και κλαίω, κλαίω σαν μικρό παιδί! Κλαίω μιάν άγάπη, μιάν ιστορία, που τελείωσε, ένα όνειρο που έσβησε για πάντα...

Κλαίω κάποια μάτια, κάποιο βλέμμα, κάποιο θερμό φιλί που έκλεψα κάποτε από κάποια γλυκά — θερμά χείλη...

Την γλυκειά την ώρα του δειλινού, που το σουρούπωμα άπλώνεται γύρω σ' όλη τη φύσι και που το άγεράκι φέρνει από το βάθος το άρωμα των άγριων λουλουδιών, την ώρα αυτή προς έσένα ο νους μου ξαναγυρίζει...

Και κλαίω, κλαίω το χαμό σου, κλαίω γιατί έσβησε, κλαίω για το θάνατό σου, άθώα κι' άγαπημένη ψυχή...

Κλαίω!... Κι' είναι ή γλυκειά και μυστική ώρα που έρχεται το δειλινό, είναι ή ώρα που οι βοσκοί με τ' άρνιά τους, ξαναγυρίζουν στη στήνη...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

(Του Charles de Coffie)

Τα μάτια σου είν' όμοια, με τις κρυστάλλινες πηγές του βάσους, που κάθε νύχτα καθρεφτίζονται μέσα στα ήσυχα νερά τους τ' άστέρια τ' ουρανού και που λούζεται μέσα στα κρυστάλλα τους ή σελήνη...

Τα μάτια σου είν' όμοια με τις κυφές έκείνες λάμψεις στην άκρη του ορίζοντα με τα θαμνά φρούτα που φεγγολογούν στα βάθη του πελάγους...

Τα μάτια σου είν' όμοια με τα μάτια σου!... Κι' όμως μέσ' από τα πονηρά σου αυτά μάτια, διακρίνω την ψυχή σου, την άπιστη ψυχή σου...

Ο έρωτας έχει στήσει τη φωλιά του μέσ' στα γλαυρά σου μάτια και πληγώνει σκληρά κι' άλύτεια όσους σε άντικρύνουν...

Τα μάτια σου είν' όμοια με τ' άφρισμένα κύματα, είν' όμοια με τη θάλασσα την τρικυμισμένη...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Της Mme. Alph. Fauriel)

Η ώρα που θα σου πω το πρώτο μου το μυστικό, δεν ήθελε ακόμα!

Δεν έβριαν άν θα πεθάνω, όπως

*Ω! μάτια όνειρεμένα, μάτια που ελάτρεψα, μάτια μιάς τόσο άπιστης γυναίκας ως τότε θα με βασανίζετε;

ΘΑ ΞΑΝΑΠΑΜΕ ΠΑΛΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Του Hugues Delorme)

Θά ξαναπάμε πάλι προς τη θάλασσα! Έκεί παιδιά κι' οι δύο πόσες φορές είχαμε παίξει!...

Θά ξαναπάμε πάλι στις φωτεινές άμμουδιές κοντά στο Κάστρο το παλιό, εκεί που ή ψαρόβαρκα λιμάνι έχουν βρει...

Θά ξαναπάμε, να!... από το χέρι θα σε πάγω όπως και πρώτα, σιγή!... Δεν θα μιλάμε... Μόνον σαν

Τα βιολιά άπόψε κλαίνε στο σκοτάδι. Για ποιών κλαίνε... Τα βιολιά άπόψε του έρωτα θρήνους σκροπούνε στο σκοτάδι και στις φτωχές μας τις καρδιές...

Κάποια ψυχή όνειρενεται, στην άκρη έκεί της άμμουδιάς... Για ποιών τάχα όνειρενεται;...

*Ω! τα σελήνια, ω! τα δοξάρια πως κλαίνε άπόψε, πως κλαίνε!... Εύλογημένη νύαι ή ώρα που σε έγνωρίσα! Εύλογημένη νύαι ή στιγμή που βρεθήκα κοντά σου!...

Πεθαίνουν τώρα οι ήχοι των βιολιών... Πεθαίνουν... Και είναι ή νύχτα σκοτεινή, και είναι ή νύχτα χωρίς άστρα και φεγγάρι...

Αγάπη μου, αγάπη μου, που έφανε, που έμάθηςε μακριά, ξέπνα ν' άκούσεις τα δοξάρια πως άνοίζουν στην ψυχή παλιές πληγές, παλιές χαμένες αναμνήσεις!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η φιλοφρονησεις μοιάζουν με τα πολύχρωμα πυροτεχνήματα. Έφ' όσον καίγονται εύχαριστούν και θαμπώνουν. Άμα περάσουν όμως, δεν αφήνουν κανένα ίχνος της διαβάσεώς των.

Εύγ. Σύης

— Η άπελπισία είναι το μεγαλύτερο σφάλμα.

Βωβενάρκ

— Μη ριφονιδυνεύεις για τίποτε πριν το καλοσκεφθής. Εφόσον όμως αποφασίσης κάτι, έκτέλεσε το άμέσως μ' ένθουσιασμό και θάρρος.

Φενελόν

— Ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα άτελές, το οποίο προσπαθεί διαρκώς να γίνη άνώτερο μέχρι της άπολύτου τελειοποίησης του.

Ντεσκαρτ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ L. M. HUSSEY

Ο ΓΚΡΕΜΟΣ

Η θύελλα λυσσομανούσε. Τ' α-
στοχεύεζα εξαίχταν συχνά τα
μαύρα και θορά σκοτάδια της νύ-
χτας, ερχόνταν την εκτυφλωτική
λάμψη τους στην πλάσι για μία
στιγμή, κι ύστερα ή φριχτή μαν-
ούλα γινόταν πιο ηχητή ακόμη...

Η ραγδαία βροχή βοισκόταν
στο κατακόρυφο της, κι ο άγριος
βορράς συγκλόνιζε απ' τα θεμέ-
λια τον γροίκο εκείνον μεσαιωνικό
πύργο, με τους σκονισμένους στε-
νούς διαδρόμους του και με τις μι-
σογρεμισμένες επάλξεις του...

Σε μία άπειρη αίσθηση του
πύργου αυτού, καθόντουσαν τη βρα-
δεία εκείνη, τρία πρόσωπα όλα—
δλα. Ο ηλικιωμένος μαρζήσιος
του Μορτενασίου, η νεαρά λαίδη
Έθελ, σύζυγός του, κι ο λοχαγός
Βέμπστερ, βαρτιστικός και προστα-
τευόμενος του μαρζήσιου.

Μόλις είχαν τελειώσει το φα-
γητό τους. Η κοσμογαλασία που
γινόταν έξω, η ερημιά που βασι-
λευε δλόγωνα στον έξοχο πύργο,
και το μυσόβατο που τους τριγύ-
ριζε—ή δυο μεγάλες λάμπες δεν
αρκούσαν να διαώζουν τα σκοτάδια
της άπειρης εκείνης αίσθησης
—όλα αυτά είχαν ρίξει ανάμεσα
τους μια δυνατή άκρια και μία
επίμονη μουγκισμα.

Η χαριτωμένη λαίδη Έθελ,
θέλησε πρώτη ν' αντιδράσει στην
πλήρη αυτή. Σηκώθηκε λοιπόν απ'
το κάθισμά της, πήρε ύψος χαί-
ρολαστό κι' αμέσως κι' είπε:

—Μου φαίνεται πως κοιμήθη-
καμε...Καλέ, δεν ντρέπεστε;...Δυο
άνδρες έσείς, και να ξαπώνετε
έτσι!...Ωραία συντροφιά μου κάνε-
τε!...Μπαρβό σας!...

Στον παραπομπικό τόνο της
φωνής της, οι δυο άνδρες γέλα-
σαν. Κι' ο λοχαγός Βέμπστερ θέ-
λοντας να δικαιολογηθεί, υπολό-
γησε με αβρότητα στη μαρζήσια
κι' είπε:

—Μη μας αδικείτε, μιλαίδη...
Η έξοχότη σας κρίνει τα πράγμα-
τα επιφανειακά. Κατά βάθος ό-
μως, όμολογώ, δεν είμαι επιηρε-
σμένος απ' τον παλινόκαρο αιώνα.
Σε τόσες ένοχλητικές έτυχες, και
μάλιστα στα πιο άλλοκοτα μέρη
του κόσμου...Μά ή άποψινή βρα-
δεία, και σε τέτοιο περιβάλλον, μά-
λιστα, μ' έχει μουδιάσει...Σχεδόν
τρομάζω!...

Ο μαρζήσιος ακούγοντας τα
λόγια του νεαρού λοχαγού, περι-
όρισε μονάχα μια κοινή επιδο-
κιμαστική το ασπασμικό κεφάλι
του, και να προσέδω:

—Έχετε δίκιο, Βέμπστερ... Ο
καιρός είναι σωστός διαβολικός,
κι' ο πύργος ούδ'αλλάζει απ' το φρ-
σσημα του ανέμου σαν να φωνη-
θούν μέσα του βροντολάκες...Αλή-
θεια, τί ώρα είναι;...

Η λαίδη Έθελ, κούταζε το
χρυσό ρολόγιά της, περασμένο
στον παππού του άριστοτερου χειρι-
στή και είπε:

—Κοντεύουν μεσάνυχτα. Άρ-
θου...Νύσταζες;...

Ο μαρζήσιος του Μορτενασίου
διάταξε λιγάκι: «Έπειτα, σίγνοντας
μία ματιά στο ρολόγί στην νεαρή σύ-
ζυγό του, χαμογέλασε κι' είπε με
απόφαση:

—Έ, ναι, λοιπόν... Νύσταζα...

Τι θέλετε να κάνω, παιδιά μου;...
Είμαι γέρος πειά... Ηλικιωμένος
πολύ... Είδαν πολλά τα μάτια μου
και τα νεύρα μου σκουροπόνησαν
γερά απ' τους αγώνες της ζωής...
Γιαυτόν τον λόγο δεν τα επιηρεάζει
ή άποψινή κακοκαρία. Ένώ έσείς
είστε νέοι... Τα νεύρα σας είναι ευε-
ρέθιστα και γι' αυτό ξεκουρδίστη-
καν λιγάκι απ' την θύελλα αυτή!...

Κάτι πήγε να πη ο Βέμπστερ
μά ο μαρζήσιος νοιώθοντας τη
μυστική του σκέψη, πρόσθεσε:

—Ξέρω... Ξέρω... Δεν θέλω νά
αμφοβητήσω το γνωστό σου θά-
ρος... Άλλο όμως το πεδίο της μά-
χης, κι' άλλο ένας διαβολικός
μέσα σε άραχνιασμένον πύργο... Ό-
στόσο εγώ πάω να πλαγιάσω γα-
λήνια κι' αμέριμνα... Έσείς πάλι,
ως πού να σας φύγει ο έννευρισμός
καθήστε κοντά στο τζάκι, πέστε
καμιά ιστοριούλα ή παίξτε λίγο
σκάκι, για να περνά ή ώρα σας...
Καληνύχτα, τώρα, παιδιά μου. Συγ-
χωρήστε μου αυ-
τή τη γερωνική
αδυναμία...

Έσφιξε καλό-
καρδα το χέρι του
Βέμπστερ, φί-
λησε κατόπιν τρυ-
φερά τη γυναίκα
του στο μέτωπο
και χάθηκε στον
έσρημο, μισοσκό-
τεινο διάδρομο.

Έμειναν οι δυο
τους, τώρα. Άπ'
τις λάμπες που
φεγγαν, ή μια κά-
ντινε βαρεία κι'
αναγκάστηκαν να
την σβήσουν. Το
μισοσκοτάδιο τό-
ωα έγινε πυκνότερο, κι' άφανε
θαρά να φαίνονται στους τοίχους,
ή ματωμένες αναλαμπές της φω-
τιάς του τζακιού, ενώ συγχρόνως ή
συχνές άσπραπές τους τυφλώναν για
λίγες στιγμές, και τα ούδ'αλλάζον
του άνέμου έφεραν οίγος στα ανα-
σταταμένα κορμιά των...

—Αυτόν, μιλαίδη!... Παίξουμε
λίγο σκάκι;... ρώτησε απότομα ο
Βέμπστερ, για να δώσει μια διεξόδο
στην άλλοκοτη στενοχώρια, που πί-
εζε και των δυο τα στήθη.

Η λαίδη Έθελ, όμως, έμεινε
βουβή. Κουφές σκέψεις περνούσαν
απ' το μυαλό της, που άρχιζαν να
δίνουν τώρα, στα ποιν άγνά μάτια
της μια έφραση αίνιγματική...

Ο Βέμπστερ έννοιωσε άμυχα-
νία.

—Γιατί είναι σκεπτική, ή έξο-
χότη σας;... Μήπως θέλετε ν' ά-
ποσυρθώ στο δωμάτιό μου;... Ξα-
ναμνημόθυσε δειλά.

Κι' ή νεαρή γυναίκα, χαρμό-
νοντας τώρα τα μάτια της σε κά-
ποιο άριστο σημείο του τριβανιού,
είπε με υπόκωφη φωνή και με ύψος
βαθεία άπογορευμένο:

—Μά κι' έσείς λοιπόν, Βέμ-
πστερ!... Κι' έσείς νυστάζετε!...
Κι' έσείς θέλετε να μ' αφήσετε
μονάχη;... Ούφ, Θεέ μου! βαρέ-
θηκα πειά... Μπούχισα τη μοναξιά
σε τούτα τα έρημια καταβράχια...

—Ουφ, Θεέ μου! βαρέ-
θηκα πειά... Μπούχισα τη μοναξιά
σε τούτα τα έρημια καταβράχια...

Είμε μαρτύριο ή ζωή μου, Βέμ-
πστερ.

—Έχει δίκιο ή έξοχότη σας!...
μνημόθυσε έκπληκτος για την ά-
πρόσπη έξομολόγησι, ο Βέμπστερ.
Έλαψα όμως, πως θα πεισθή επι-
τέλους ο νουνός μου ν' άφήση τις
έρημιές αυτές, και να εγκατασταθή
στο μέγαρό του, στην πρωτεύουσα...

—Όχι... Άδύνατον... Το μυαλό
του σ' αυτό το ζήτημα, είναι αγύ-
ριστο... Συχαίνεται, λέει, τον κό-
σμο... Η συγκεντρώσεις στα σαλό-
νια τον κουράζουν... Μά δεν σκέ-
πεται καθόλου όμως, ότι τα 27
χρόνια μου θέλουν κίνησι, ζωή,
φως, λάμψη!...

Η φωνή της λαίδης σιγότερμε
από άνυπομονία κι' αγανάκτησι,
καθώς ξεστόμιζε τα τελευταία λό-
για της. Η άσπιλη και γαλήνια
ώμορφη του προσώπου της είχε
τώρα εξαφανιστή, κι' ένα ζωηρό
κόκκινο χρώμα έβαφε έντονα τα
μάγουλά της...

Ο Βέμπστερ δεν βόηξε τίποτε
να πη και σόπα-
σε.

Κυττάζοντουσαν
τώραβουβόι.Τους
χωρίς μονάχα το
βαρύ, καρδύνιο
και σκαλιστό τρα-
πέζι, και τα νε-
νικά των προσώ-
πων φωτίζόντου-
σαν αδύναμα απ'
τη λάμπα.

Τα μάτια των
δυο, φλαουού-
σαν ακατάπαν-
στα, κι' ή σκέψις
των άρχιζαν να
κυλούν μαζί στον
ίδιο γλυστερό
κατήφορο.Η λου-

λουδισμένη νεότης της λαίδης Έ-
θελ διηρούσε μυστικά τη ρωμάλια
δρασιά των 30 χρόνων του Βέμ-
πστερ, κι' ο ένοχος εκείνος πόθος
—δυναμωμένος απ' τη μοναξιά των
κι' απ' την ασφάλεια που νυνιωθάν
στις ψυχές των — καθρεφτιζόταν
έντονα στα λαμπρά των μάτια...

Κάποιο παρτίδο άνοιξε με πά-
ταγο ξαφνικά, σπρωγμένο από βί-
αιη πνοή άνεμου. Τρομαγμένη ή
λαίδη Έθελ, τινάχτηκε όρθη για
να το κλείσει, μιά την πρόλαβε ο
Βέμπστερ...

Γυρνώντας κατόπιν στη θέση
του, τη βόηξε όρθη ακόμη, στη
μέση της αίσθησης.

Το αίμα του Βέμπστερ κόλλα-
ζε αυτή τη στιγμή. Κι' ή Έθελ,
έπισε, έννοιωσε ζάλη έντονη.
Ντροπή όμως και τύψεις μαστίγω-
σαν την ψυχή του Βέμπστερ και
τον άναγκασαν να τραυλίσουν:

—Ο νουνός θα κοιμάται τό-
ωα... Τον καίμε τον νουνό. Με
μεγάλωσε σαν παιδί του... Εί-
κοσι μέρες τον βλέπω τώρα, μά
δεν τον χόρτασα ακόμη. Είχα να
τον δω έξη χρόνια πουλειτα στις
Τινδίες...

Σόπασε λαχανιασμένος. Τα λό-
για του αυτά δεν είχαν καμιά
σχέση φανερή, με την κατάστασι
της στιγμής εκείνης, ωστόσο ή λαί-
δη έννοιωσε την κοινή των σημα-

—Ουφ, Θεέ μου! βαρέ-
θηκα πειά... Μπούχισα τη μοναξιά
σε τούτα τα έρημια καταβράχια...

σία, κι' έσκυψε το χαριτωμένο χρύ-
σολο κροτάλι της, γεμάτη από
ντροπή μιά κι' από άλλοτο πει-
σμα...

Άλωσε ύστερα ξαφνικά το χέρι
της κι' έπιασε το δικό του. Στο ά-
δομητο αυτό κίνημά της, ο Βέμ-
πστερ απόμεινε μουδιασμένος. Η
θερμή έπαφή της σάρκας των, συγ-
κλόνισε δυνατά τις ψυχές των, έ-
σπασε το αίμα των γοργά στις
φλέβες, κι' άνάγκασε τα ρουθούνια
των ν' άνοιγοκλείσουν πολλές φο-
ρές...

Δεν βόηξαν τη δύναμη να ξεμα-
κρύνουν ο ένας απ' τον άλλον, μά
συγχρόνως και μιά στερνή τύψη,
κι' ένας ύπερτατος διαταγός, τους
έμπόδισε να σμίξουν τα χείλη τους
σ' ένα ένοχο, μά και μεθυστικό
φιλί...

Η λαίδη μνημούρισε συγχι-
σμένη, έτσι για να πη κάτι:

—Τί σημασία είν' αυτό, στο χέρι
σου, Βέμπστερ;...

—Αυτό!... Ά!...Κάποιος σκορ-
πίος απ' τους πιο φαριμακρούς
των Τινδίων, με δάγκωσε μιά μέρα...
Σε λίγες στιγμές μέσα, το χέρι μου
πρίστηκε φριχτά και με ξετρελλάνε
απ' τους πόνο...Κι' εγώ, σκίζον-
τας το πρίξιμο μ' ένα σουγιά, ά-
δειασα στην πληγή μου, κι' άνα-
ναφα ένα σπύριο...Η άναφλέξή
της μου έψησε την σάρκα, ή κνί-
σα της ή βαρεία με ζάλισε, κι' ο
πόνος ο άνεπιτοπος με σόρμασε λι-
πόθυμον στο χώμα...Μά, το κορμί
μου σόδηξε απ' το φρέζι και σί
γορού άγκάλιασμα του Χάρου!...

Η λαίδη τον άκούγε ανατρι-
χισμένη, ενώ το χέρι της, είτε
από πρόθεσι, είτε κι' άθελά της,
δεν έπαυε να χαϊδεύει το δικό του
τρυφερά. Τέλος, του ψιθύρισε:

—Καίμενο παιδί!...Πόσα εί-
δαν τα μάτια σου!...Και σίγουρα,
ή στιγμή εκείνη θα ήταν ή πιο
τρομαχτική στιγμή της ζωής σου!...

Μά ο Βέμπστερ σκεφτόμνη έξαφνα
το σκαπό κορμί του ήλκισμέ-
νου νουνού του, που δεύτερον αυ-
τό πατέρα του, που κοιμάται τό-
ωα με τόση έμπιστοσύνη λίγα βή-
ματα μακριά τους. Κι' άρηλασμένος
απ' τον έαυτό του, του άπάντησε:

—Απατάσθε, έξοχότη!... Η
πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής μου
είν' αυτή που περνάω τώρα...Και
νοιώθω τη στιγμή αυτή έναν τόσο
ανατριχιαστικό τρομό, σαν νάμαι ο
πιο φοβητικός άνθρωπος του κό-
σμου!...

Σόπασε λαχανιασμένος και την
κούταζε καταιφια. Έπειτα ξανα-
μνημόθυσε:

—Αντίο για πάντα, έξοχότη!...
Δικαιολογήστε όπως μπορείτε, αυ-
τή την ξαφνική φυγή μου στο νου-
κό...Φοβόμηναι τρομερά τους ήτ-
κούς γρεμισμούς, μέσα στους οποίους
κινδυνεύουμε να γρεμιστούμε!...

Κι' ενώ σε λιγάκι άνηχούσε, κά-
τω στην πλακόστρωτη αυλή του
πύργου, ο καλασμός του αλόγου
του, ή λαίδη Έθελ, έκρυψε το δα-
κρύβροχο πρόσωπό της στις παλά-
μες της κι' αναλόθηκε σε λυγμούς
πικρής μεταμελείας, ενώ έω ούο-
λιάζε άκόμα ή θύελλα άρχια και
τρομερή!...

ΣΤΗΝ εποχή μας όλα εξέλι-
σσονται: τα ήθη, τα έθιμα,
ως και... τα έγκλήματα άκόμη...
Γι' αυτό παρατηρούμε ότι τα
μέχρι πρό όλίγων χρόνων θεω-
ρούμενα ως κατ' έξοχην γυναι-
κεία έγκλήματα—τα έγκλη-
ματα του άσθενούς φύλου—ό-
πως τα έλεγαν οι ρωμαντικοί
κοινωνιολόγοι του περασμένου
αιώνας—βρίσκονται σε ύφεσι.
Η δηλητηρίαστρες δεν ακού-
γονται πειά και ή βιτριολί-
στρες, που ήταν τόσο...της μό-
δας στις άρχες του αιώνας μας,
έχουν πέσει σε άφάνεια. Η τά-
ξεις, αντίθετος των γυναικών,
που μεταχειρίζονται το ρεβόλ-
βερ για να λύνουν τις διαφο-
ρές τους, πυκνώνονται όλοένα
και περισσότερο.

Έτελειωσε. Ο αιώνας μας
είνε αιώνας του ρεβόλβερ. Η ψυ-
χολογία της γυναίκας που σκο-
τανει είναι άνεξιχνίαστη. Γι'
αυτό και τα γυναικεία έγκλη-
ματα μπορούν να χωριστούν
σε πολλές κατηγορίες.

Πρώτα έρχονται τα έγκλη-
ματα που έχουν ως άφορμή το
μίσος, το συμφέρον ή και τα
δυο μαζί. Τα έγκλήματα του
είδους αυτού είναι άσφαλώς τα
πιο ταπεινά, τα πιο άσυγχώ-
ρητα...Δυο τέτοιες ύποθέσεις
συνταράξαν την κοινή γνώμη
της Γαλλίας στα τελευταία
χρόνια: Πρώτον, ή δολοφονία
της Άντουανέτας Λεφέβρ από
την πεθερά της. Η Άντουανέ-
τα Λεφέβρ ήταν πρότυπο κα-
λωσύνης και νοικοκυρωσύνης.
Κι' όμως ή μέγαιρα πεθερά
της δεν έδίστασε να την δη-
λητηριάσει. Η γρηές μέγαιρα,
βλέπετε, άκολουθούν άκόμα.
καμιά φορά, την παλιά έ-
γκληματική μόδα...Η τραγικότε-
ρη στιγμή, στο δικαστήριο, ή-
ταν όταν έμφανίστηκε για να
καταθέσει ως μάρτυς ο γιός
της κακούργας πεθεράς και άν-
τρας του θύματος. Ο Λεφέβρ
άγαποσε τη μητέρα του, αλλά
έλάτρευε και τη δυστυχισμένη
του γυναίκα. Γι' αυτό στην κα-
τάθεσί του προσπάθησε να μη
επιβρούν τη θέση της μητέρας
του, αλλά δεν μπόρεσε να μην
πλέξη κι' έναν ύμνο στις άρε-
τές της γυναικός του. Η προ-
σπάθεια του όμως αυτή ήταν ά-
νώτερη απ' τις δυνάμεις του.
Και, άνθρωπιο κορμί πειά,
λιποθύμησε μπροστά στους έ-
νόρκους.

Η Λεφέβρ, ή όποια έδινε
την έντύπωσι μιάς αγαθότατης
γορηόλας, καταδικάστηκε στην
έσχάτη των ποινών...

Σε θάνατο έπίσης καταδι-
κάστηκε και μιά άλλη μέγαιρα,
ή Ίουλιέττα Μπονσού, ή όποια,
πρό τριών άκριβώς έτών, έσκό-
τωσε τον άντρα της έπειδή...
είχε άργήσει ένα βράδυ να γυ-
ρίσει στο σπίτι του. Όπως ή
Λεφέβρ έτσι και ή Μπονσού
δεν μεταχειρίστηκε το ρεβόλ-
βερ. Μόλις έπεσε ο άντρας της
να κοιμηθή, άνοιξε άπλουστα-
τα το γκάζ της κάμαράς του
και...τον έκλειδωσε μέσα, έως
ότου πέθανε από άσφυξία!...

Άλλο είδος γυναικείων έ-
γκλημάτων είναι αυτά που γίνον-
ται μεταξύ κυριών και ύπρε-
τριών, και στα όποια είτε ή
κυρίες σκοτώνουν τις ύπρε-
τρίες τους είτε ή ύπρετρίες
τις κυρίες τους.

Άλλη κατηγορία έγκληματιών
γυναικών, είναι ό-
σες σκοτώνουν
το έγκλημα μιάς γυναίκας
του ήμικοσμου, της Αμαλίας
Πόρτ.

Άλλη κατηγορία έγκληματιών
γυναικών, είναι ό-
σες σκοτώνουν
το έγκλημα μιάς γυναίκας
του ήμικοσμου, της Αμαλίας
Πόρτ.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ...

Ο αιώνας του ρεβόλβερ... Γυναίκες-τέρατα. Η δολοφονία του
Λεφέβρ. Η κακούργα ύπρετρία. Η Ελισαβέτ Μπαθέρυ και
τα παγωμένα μπάνια των θυμάτων της. Δηλητήριο, γκάξι,
μαχαιρί, σφυγγάρια στο λαιμό!... Το κερμένο κεφάλι που
πετιέται στο δρόμο. Το μακάβριο μπαούλο της Αμαλίας
Πόρτ, κλπ. κλπ.

Ένα τέτοιο έγκλημα που
έγινε στην Άγγλία πρό έξηνα
χρόνων, λίγο έλειψε να δημι-
ουργήσει διεθνείς περιπλοκές.
Η κυρία Ρήλ, μητέρας
διάσημης τότε ήθοποιου της
«Κομεντί-Φρανσαίς», έμεινε στο
Λονδίνο μαζί με την ύπρε-
τρία της, μιά Βελγίδα, την Μα-
γαρίτα Ντυμπλάν. Η ύπρε-
τρία αυτή άπεδείχθη ότι ήταν
σωστή άπάχισσα.

Μιά Κυριακή πρωί, έντελως
φανικά, ρίχτηκε
πάνω στην κυρία
της, την άρπαξε
απ' το λαιμό και
την έπνιξε!

Για να σιγου-
ρευτή, μάλιστα ά-
κόμα περισσότερο
για τον θάνατο
της δυστυχισμένης
κυρίας της, πέρα-
σε ένα σονοί απ'
το λαιμό της, έσω-
σε το πτώμα στη
διάδρομο και τό-
κλεισε μέσα σ'
ένα έρμαρι του
τοίχου. Κατόπιν
άρπαξε όσα χρή-
ματα βρήκε μέσα
στο σπίτι της, κα-
θώς και τα δια-
μαντικά του θύ-
ματος και τσάκα-
σε για το Παρίσι.

Η άστυνομία,
ώστόσο, του Σκότ-
λανδ-Γύαδ δεν
άργησε να βρη
την κοίτη της σε ισό-
βια καταναγκα-
στικά έργα.

Άλλη κατηγορία
έγκληματιών
γυναικών, είναι ό-
σες σκοτώνουν
το έγκλημα μιάς γυναίκας
του ήμικοσμου, της Αμαλίας
Πόρτ.

συνοικίας Σαιν-Μενί, άποφα-
σίσιμη να πληρώσει άκριβά
τη ζωή της. Οι Άγγλοι άστυνο-
μοί, κατάρθωσαν ώστόσο, να
την συλλάβουν χωρίς να χυθή
αίμα. Τότε όμως παρουσιάστη-
καν άλλες δυσκολίες. Για πρώ-
τη φορά στα διπλωματικά χρο-
νικά παρουσιάζονται ή περι-
πτώσις μιάς Βελγίδος συλλη-
φθείσας στ' γαλλικό έδαφος
για έγκλημα που είχε κάνει
στην Άγγλία!

«Υστερα, ώστό-
σο, από διάφο-
ρα συμβούλια των
πρεσβευτών των
ένδι άφερομένων
Κρατών με το
Γαλλικό Υπουρ-
γείο των Έξωτε-
ρικών, βέθηκε τέ-
λος μιά λύσις: Η
Ντυμπλάν ώδηγή-
θηκε στα βελγικά
σύνορα, όπου συ-
νελήφθη από Βέλ-
γους άστυνο-
μούς οι όποιοι
την παρέδωσαν
στις άγγλικές άρ-
χές.

Η θρηώδης αυ-
τή ύπρετρία δι-
κάστηκε στο Λον-
δίνο και καταδι-
κάστηκε στην κρε-
μάλα. Η βασίλισ-
σα Βικτωρία όμως
έμετριάσε την
ποινή της σε ισό-
βια καταναγκα-
στικά έργα.

Έξοχος περίπτωση έχει μείνει
στην έγκληματολογική ιστορία
και μιά άλλη κακούργα, ή κυ-
ρία Λεμουάν. Χωρίς κι' αυτή
να μπορεί να χαρακτηρισθή ως
άκαταλόγηστη, έσκότωσε με τα
Ίδια της τα χείρια και έκαψε
μέσα στο τζάκι το νόθο παιδί
που είχαν άποκτήσει ή κόρη
της με τον ήπιοκόμο της. Απ'ό-
μως είχε κάποιο έλαφυντικό,
ήθελε ναποφύγη το σκάνδαλο.
Δεν μπόρεσε όμως ναποφύγη
την καταδίκη: καταδικάστηκε
σε είκοσι χρόνια καταναγκα-
στικά έργα.

άλλους να ύποφέρουν.
Η πιο σκληρή απ' όσες κα-
κούργες του είδους αυτού άνα-
φέρει ή ιστορία, ήταν ή Έλισα-
βέτ Μπαθέρυ. Η αίμοβόρος
αυτή γυναίκα λουζόταν, κυριο-
λεκτικώς μέσα στο αίμα των
θυμάτων της. Για να κορέση
τα έγκληματικά της ένστικτα,
έγδυσε μέσα στην καρδιά του
χειμώνα τα θύματά της και έ-
βαζε τους ανθρώπους της να
ρίχνουν άπάνω τους παγωμένο
νερό, ενώ συγχρόνως τα χτυ-
πούσε ο άέρας...

Και τώρα φτάνουμε στην κα-
τηγορία που είναι και ή πολυ-
πληθέστερη—των γυναικών-δο-
λοφόνων μικρών παιδιών.

Τρεις τέτοιες κακούργες δι-
κάστηκαν και καταδικάστηκαν
σε θάνατο, από το 1928 έως ση-
μερα.

Η πρώτη, ή Ζοζεφίνα Κου-
ρές, σκότωσε ένα κοριτσάκι δε-
κατριών χρονών, για να το κλη-
ρονηθή.

Η δεύτερη, ή Μπλάνς Βάμπρ
μαχαιρώσε, με έξαιρετική ά-
γριότητα τον νεαρότατο γαμ-
πό της, χωρίς καμιά άφορ-
μή, μόνο και μόνο γιατί τον
μισούσε... (Πρόκειται, δηλαδή,
περί μιάς νέας εκδόσεως, γαλ-
λικής αυτή τη φορά, της δικής
μας Κάστρου...)

Πιο άπάνθρωπη όμως κι' από
τις δυο αυτές ήταν ή τρίτη κα-
κούργα. Το άνθρωπόμορφο αυ-
τό τέρας, κάποια Δαβίδ, έχασε
ένα σφυγγάρι μέσα στο λαιμό
ένδς μικρού κοριτσιού δέκα
μηνών και τόνιψε, με τον ά-
παίο αυτό τρόπο, για να έκ-
δικηθή τη μητέρα του!

Το πιο παράξενο όμως από
τα έγκλήματα αυτά έλαβε χώ-
ραν πρό ενός αιώνας. Χωρίς
καμιά άφορμή και καμιά αί-
τία, μιά γυναίκα που έχει μεί-
νει διάσημη στα έγκληματολο-
γικά χρονικά για την πράξι
της αυτή, ή Άνριέττα Κορμιέ,
παρέσυρε ως την κάμαρά της
ένα κοριτσάκι έναμιση χρονών,
κι' άσπάζοντας ένα μαχαίρι της
κούζινας του έκοψε το κεφάλι!
Κατόπιν, άνοιξε το παράθυρο
και πέταξε το κομμένο κεφάλι
στο δρόμο!

Οι σύνηγοροι της την παρου-
σίασαν στο δικαστήριο ως άκα-
ταλόγηστη, άν και οι διάφοροι
φρενολόγοι που την εξέτασαν
δεν βρήκαν να διαφέρουν σε τί-
ποτα από τους λογικούς άν-
θρώπους...Εν τούτοις, κατάρ-
θωσε ν' άποφύγη την θανατική
ποινή...

Έξοχος περίπτωση έχει μείνει
στην έγκληματολογική ιστορία
και μιά άλλη κακούργα, ή κυ-
ρία Λεμουάν. Χωρίς κι' αυτή
να μπορεί να χαρακτηρισθή ως
άκαταλόγηστη, έσκότωσε με

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Η μικρές κοντές βέστες που είναι τόσο της μόδας εφέτος, μας επιτρέπουν να φορέσουμε τα χωρίς μανίκια φορέματά μας, τα οποία διαστάζουμε να φορέσουμε στον άρμιο.

— Η πιο μόντερνες μικρές βέστες γίνονται σε σχέδιο μπολερό, το οποίο μακραίνει πίσω με μία μικρή στρογγυλή μπάκα, που ακουμπάει επάνω στη φούστα. Θα ιδούμε προ πάντων πολλές βέστες από πικέ, τις οποίες θα φορέσουμε και με λουσατά ακόμα φορέματα.

— Ένα φόρεμα από κρέπ μεταξωτό, μπλέ, έμπριμέ με μεγάλα άσπρα λουλούδια, μοντέλλο του γνωστού Παρισινού Οίκου Πατου, συνοδεύεται από μικρή βέστα από άσπρο βαμβάκερο πικέ, με πλατύ άμπισιάν, και πολύ φαρδιά μανίκια, προσαρμοσμένα με σουρς στο άμπισιάν.

— Θα ιδούμε το βράδυ, και παλτουδάκια από βελούδο, τα οποία θα μπορούμε να κάνουμε χωρίς πολλά έξοδα, από ένα ντεμοντέ μας βελούδινο φόρεμα.

— Τα παλτουδάκια αυτά, θα γίνονται πλατεία, με φαρδιά μανίκια, και με μία εσάρπα γύρω στον λαιμό από βελούδο ντραπέ. Η εσάρπα αυτή κολακεύει πολύ το πρόσωπο.

— Το πρωί, για τα σπόρ, και για τον περίπατο θα φορέσουμε κοστούμι από τζέρσεϊ, ή από λινό σκατσέζικο, κόκκινο, με γραμμές πράσινες, με ίσια φούστα, και με κορσάκι χωρίς μανίκια. Το κοστούμι αυτό θα συμπληρώνεται με μία εσάρπα, και με μία βέστα άσορτι.

— Θα ιδούμε εφέτος, ακόμα και σμόκιν από πικέ άσπρο, τα οποία θα γίνουν θυμασία προ πάντων με μαύρο μεταξωτό φόρεμα.

— Τα σμόκιν αυτά, θ' ανοίγουν εμπρός με δύο ρεβέρ με άκρες πολύ μυτερές, και θα

πνιξεί το παιδί της, ένα μικρό αγοράκι, έθαινε το πτώμα μέσα, σ' ένα μπασούλο γεμάτο χόμα. Το μπασούλο αυτό το τοποθέτησε μέσα στην κάμαρά της, κάτω από το κρεβάτι της, κι επί δέκα δόκλινα χρόνια δεν το άποχωρίστηκε.

Μία μέρα, όμως, μη έχοντας να πληρώσει το νοίκι της, τσάκασε από το δωμάτιό όπου έμενε. Ο σπιτονοικοκύρης της τότε άνοιξε το μπασούλο και φαντάζεστε την φρίκη που τον κατέβαζε, όταν αντίκρισε το μακάβριο περιεχόμενό του: Τα λεπτά κόκκαλα του μικρού θύματος.

«Υστερ' από πολλές έρευνες της αστυνομίας, η Άμαλία Πόρτ άνεκαλύφθη μέσα στις γυναικείες φυλάκες Σαίν-Λαζάρ, όπου είχε κλειστή για άλλη αίτια φυσικά, με ψευδώνυμο. Έκει πέθανε, στα 1892, πριν ακόμη προφτάσει να γίνει η δική της.

Τρεις χαριτωμένες ποδιές - φορέματα, για μέσα στο σπίτι και την έξοχή.

προσαρμόζονται ακριβώς στην τάγια μ' ένα ή δύο κουμπιά, ώστε θα επιτρέπουν να φαίνεται όλο το εμπρός μέρος του κορσαζού.

— Αν θέλετε, μπορείτε να προτιμήσετε για το σμόκιν αντί πικέ, όργαντι ή μουσελίνα.

— Πάντως τα σμόκιν που θα φορέσουμε εφέτος, δεν θα είναι πανόμοια με τ' άνδρικά, δεν θα φτάνουν πιο κάτω από την τάγια, και θα είναι κάτι μεταξύ μπολερό και βέστας.

— Εκτός από τα μικρά παλτουδάκια, τις βέστες, και τα μπολερό, θα ιδούμε και επανωφόρια τρουά-κάρ, και ρέντιγκότες.

— Ένα φόρεμα από ζωρζέ-τα μεταξωτή, μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Πακέν, συμπληρώνεται μ' επανωφόρι

— Τα φορέματα από όργαντι, από ύφασμα κεντημένο, και από μουσελίνα, θα φορεθούν πολύ τόσο μέσα στην πόλη, όσο και στις λουτροπόλεις και στις έξοχες.

— Τα φορέματα αυτά θα είναι όλολευκα, ή χρωματιστά, ή έμπριμέ με λουλούδια.

— Ένα φόρεμα από μουσελίνα έμπριμέ, μεταβάλλεται πολύ εύκολα σε τουαλέτα χορού αν φροντίσουμε να το φτιάσουμε σύμφωνα με τους βολικούς συνδυασμούς που επιτρέπει η σημερινή μόδα.

— Ένα φόρεμα από μουσελίνα άσπρη, με σχέδια πράσινα και ροζ—μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Ουάρντ—γαρνιριζεται στο κορσάκι με μία εσάρπα ντραπέ, από το ίδιο ύφασμα, έτσι ώστε να σκεπάζονται αρκετά το ντεκολτέ και οι ώμοι.

— Άρκει ν' άφαιρεθώ η εσάρπα, για να μεταβληθώ άμέσως το άπογευματινό φόρεμα σε βραδυή τουαλέτα.

— Με τα δροσερά φορέματα από ύφασμα διαφανές, θα φορέσουμε μεγάλες καπελίτες από άσπρο ή χρωματιστό όργαντι, έργασμένες με λεπτές νερβύς, και συχνά με καλότες από ταφτά ντραπέ, άσορτι με την ζώνη, ή γαρνιρισμένες με ένα μικρό μπουκέτο.

— Θα φορέσουμε και καπελίτες από ψάθα Ιταλική, γαρνιρισμένες με κορδέλλα ή ύφασμα άσορτι με την ζώνη του φορέματος, και με μία καμέλια στο δέσιμο του φιόγκου.

— Θα ιδούμε, και καπελίτες με καλότητα ώσειδη, με πολύ πλατεία μαλακά μπορ.

— Καθώς το χρώμα που άρχισε να επικρατεί τώρα τελευταία στο Παρίσι, είναι το ροζ, θα ιδούμε και πολλές καπελίτες ροζ, γαρνιρισμένες με μαύρο βελούδο, ή μαύρες γαρνιρισμένες με κορδέλλα ροζ.

— Μερικές ψάθινες καπελίτες, θα έχουν καλότητα ντραπέ, και θα γαρνιριούνται επάνω στην καλότητα, μ' ένα μπουκέτο από λουλούδια πολύχρωμα.

— Άλλες πάλι μαύρες καπελίτες θα γαρνιριούνται με κόκκινα λουλούδια, και προ πάντων από γεράνια καμωμένα από κόκκινο βελούδο.

— Θα ιδούμε και μερικές καπελίτες, καμωμένες από τετνωμένο ύφασμα με άγγυλο κέντημα.

— Τα μοντέρνα γάντια κουμπώνουν όχι στο κάτω μέρος του χεριού, αλλά στο επάνω.

— Φορέματα από όργαντι ροζ, θα γαρνιριούνται με ζώνη από το ίδιο ύφασμα, δεμένη πίσω σ' ένα πλούσιο φιόγκο. Τα κορσάκια θα είναι πολύ απλά, με μανίκια κοντά, και γαρνιρισμένα μόνο εμπρός μ' ένα μεγάλο φιόγκο άσορτι.

— Η φούστα θα γαρνιριείται κάτω, με τρία βολάν «άνφορ».

— Κάποτε, ένα φόρεμα από όργαντι ροζ, θα γαρνιριείται στο κορσάκι με φιόγκο από όργαντι άσπρο, και το μεσαίο βολάν της φούστας θα είναι επίσης από άσπρο όργαντι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιάσθαι να ράψει τα φορέματά της. Άς έπισκεφθώ τον ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της διπλωματούχου μεδέιστας.

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εύρη όλα τα τελευταία μοντέλλα της σαιζόν με χάρη, Παριζιάνικο γούστο και τιμάς λογικάς.

Γίνονται δεχτάι παραγγελίαι και έπιδας έπαρχιας έπί μέτρο.

Ο ΦΟΙΝΙΞ,,

Απεφευγόντες τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προσφέροντες να λαμβάνετε ταύτα εις το έν Άθήναις, απευθύνειον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παρακλύδως Κεκοστούλη. Τα Ιαματικά τεχνητά Λουτρά των Ιατροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΛΩΝ—ΛΟΥΤΡΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τα Ιαματικά λουτρά των ως άνω άναφερομένων Ιαματικών πηγών. Ιατρικαί συμβουλαί δωρεάν. Τελεία άνακαινίσις. Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙΘΟΥΣ

πασής αξίας, παντός είδους ώρολόγια, παλαιά άσμηια, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΔΙΣΤΡΙΑ Φοινίξ (και χάρτινα) παλαιά Έλληνικά χαρτονομίσματα (άνεραία), παντός είδους παλαιά κερχμπάρια, παντός είδους φιλιτινεία αντίκειμενα, με άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μάς πωλήσει το χρυσούν του ώρολόγιον, άναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικέλινη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας, προτού με έπισκεφθίτε, και τεύτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Μη πιστέτε θύματα των διαφόρων επιτηδείων.

Επειδή πολλοί συνάδελφοί έκμεταλεύονται α' ένομα μου, προσέξατε εις την διεύθυνσιν μου και τὸν άκριβή αριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρολογοποιός-χρυσόχοός
ΑΘΗΝΑΣ 56

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ Αrteriovascine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαλίνης Τοιμπαρῆ, ἀνευ διαίτης καὶ ἀραιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διατετέστεροι ἱατροὶ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος

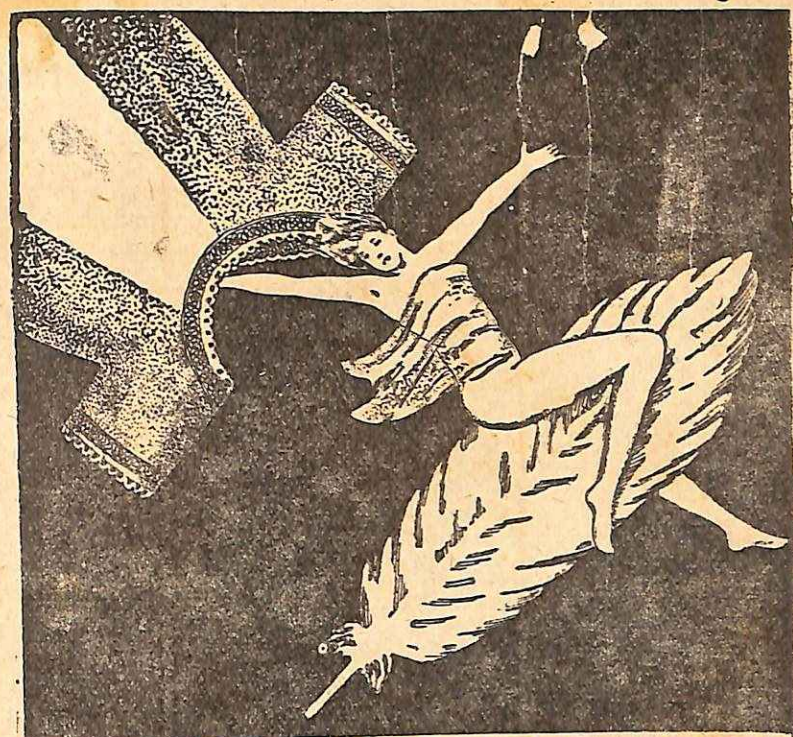
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθήναι.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-

ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑπογνητὸς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-46

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGCA

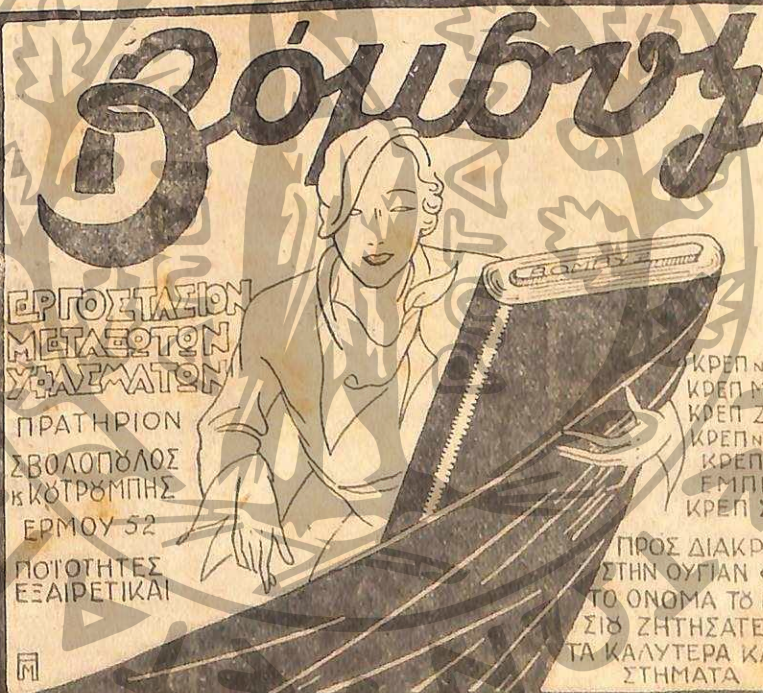
Φωλονται εις τα φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ή Οδοντόπαστα Χλωροδόντ Λευκαίνει τα δόντια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΩΝ
ΥΠΕΡΑΙΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΣΒΟΛΟΠΛΑΟΣ

ΚΚΩΤΡΟΜΠΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΚΡΕΠ ΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΡΑΤΕΝ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΞΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΟ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑΤΑ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, δδός Λέκα 7.

Προστάσιμος Τυπογράφος: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, δδός

Προστάσιμος Τυπογράφος: 4.

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν

Ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Ἀρχ. 200 ἸΤ Ἐξωτερικὸν Δολάρια 6

Ἐξάμηνος 100 ἸΤ Ἀμερικῆς

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτοίμα συνδρομὴ Σελίνια 30.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Ἀρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν

τῆς «Οἰκογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 808-310 WESJ

58TH STREET, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' άπευθύνονται

οἱ ἀνδραφερόμενοι.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκόσμιου Λογοτεχνίας, αρ-
στηουργημάτων, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύ-
ρια αντιτύπων και πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγυησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδεὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή ἑσωτ. δρ. 80, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδους, αἰσθηματικώτατον, περιπετειώστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπισοδίων, ἐτελειώθη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληρότερος μύρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΙ (Σελίδες 424. Τιμή ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρεάζεται ἄλλη σύστασις εἰς βόσκους δὲν τὸν ἔχον διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃ ἕνα πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰ τὴν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτου». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐδημοσίωσεν τὴν μεγαλειότεραν ἐλτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΙΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 18 ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι, στὴν Νότιον Πόλιν, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου καλαῖον σκληρὸν ἀνὴρα αἱ ἡρώες τοῦ νομῆν ἔχον, γραμμένον ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειότερων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατο εἰδύλιον μεταξὺ μίας κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, οὗς βυσατιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστως φιλόργων πενιὰ τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦν ἔργον τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατᾷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΟΤΑ (Σελίδες 160. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικῆς μεθοδεύσεως, πληθὺν δὲ πρὸ τῆς τρυφερᾶς Γκρεότα, ὅπου νὸ φόρ μιστοῦς κυκλῶν τῶν εὐγενῶν τέττα. ὡς τὸ ὁποῖον μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα φέρει τὴν μυστὴν καὶ τὴν θύμην φανέρει, ἡ καπελί-ατιστὸ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΩΛΗ ΖΜΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Προεργαστὸν καὶ τρομακτικῆς μυστήρια, τὸ ὁποῖον κρατᾷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὴ τὴν θαυμαστὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφαίνεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΙΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕ (Σελίδες 100. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλε εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὴν Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δικαιοῦ νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βαλίου, ἡ ὁποία εἶναι ἀπὸ τὰ ἀριστοῦν ἔργα.	Η ΜΟΝΙΑ ΜΕ ΛΕΤ Α ΜΕ ΚΑΡΡΑΤΕ, ΑΙ ΓΑΡΝΙΡΙΟ 15 ΕΣΩΜΠΟΥΚΕΤΟ. (Σελίδες 188. Τιμή ἑσωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονία» εἶναι ἕνα ἔργον μυστηρίου καὶ φαντασίας τῆς γυναικὸς τοῦ ἀθανάτου συγγραφέα τῶν «Μπουκέτου». Ἡ ζωὴ τῶν φανταστικῶν καὶ Παριζιανῶν ἔρωτες τῶν, ἡ φαντασίαν, περιγράφονται με δραματικὴν εἰς τὴν ἐκδοὴν τῆς «Μονίας».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖον μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέτη καὶ χάρι, γεμίστο αἰσθητικῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΛΑΣΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΥΔΩΝΑΣ (Σελίδες 48. Τιμή ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 5). Συμφανικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τὸν περιγραφῆς ἡ σιγαριστὴ πλοκή καὶ τὸ βαθύ του αἰσθητικῆς.	

Ἐκτος τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς, 350 διὰ τὸ ἑ-
ξωτερικὸν καὶ μία λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐκτενέστατος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκτενέστατος τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ εἰς
ἐκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἐκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, ποιημάτων, ποικιλίας
περιεργῶν καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβεβλη-
ναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰσας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτηρλιγν «Ἡ πριγκίπισσα
Μαλλαινα».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ
«Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μεθυστικῆς πού ζωντάνευσε».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μεθυστικῆς πού ζωντάνευσε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη
καὶ παλαιά», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐξέχοντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ
κ. Βανουβόλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασός», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτς», «Μισοὶ στὰ βασίδια τῆς νύ-
χτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928,
1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐκτενέστατον τὴν σειράν
τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο.ε.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦν-
ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μία λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῇ Κεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ
(Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12 ὁδὸς Στέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται
δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.